VYŠEHRAD

Erle Stanley Gardner

Případ krásné zpěvačky

Erle Stanley Gardner

Případ krásné zpěvačky

Copyright
© 1959 Erle Stanley Gardner
Translation
© Marie Brabencová, 1981
Illustrations
© Vojtěch Cinybulk, 1981

Předmluva

Gertruda Steinová jednou moudře napsala ‚Růže je růže je růže'. Do dnešního dne nikdo toto tvrzení nevyvrátil.

Když však v oboru soudního lékařství někdo poznamená ‚Koroner je koroner je koroner', vzniká okamžitá disharmonie.

Skutečně jsou ale koroneři a koroneři. Od v politice obeznalého majitele pohřebního ústavu v malé obci, který se uchází o zvolení do úřadu koronera a administrátora, je hodně daleko k mému příteli doktoru Nicholasi J. Chettovi, koroneru neworleánského okresu, který odvedl obdivuhodný kus práce a učinil z New Orleansu světlý bod na poli soudního lékařství.

Na každém kroku je zřejmé, že ať už člověk dosáhne jakéhokoliv titulu, práce, kterou vykonává, závisí na jeho prozíravosti, odhodlání a schopnostech.

Doktor Chetta si je vědom, že vrcholnou funkcí pitvy je chránit život. Odhalení příčiny smrti v každém nejasném případě může být nanejvýš důležité nejen pro pozůstalé, ale také pro společnost.

Díky skutečnosti, že je doktor Chetta městským lékařem *ex offo* v New Orleansu, podařilo se zde uskutečnit reformy, které napomohly ustanovení zákonných opatření a napravení omylů v oboru soudního lékařství.

Dosáhl například stálé lékařské služby v místní ústřední věznici, jejíž povinností je prohlédnout všechny zadržené osoby, zjistit, zda jsou v okamžiku zadržení opilé či střízlivé, a dohlížet na blaho uvězněných.

Pod vedením doktora Chetty byla kancelář koronera zmodernizována. Pitvy nyní provádějí s použitím technologií využívaných v patologii vysoce odpovědní prosektoři, aby kancelář koronera, jakožto pomocník úřadů při určování příčin smrti, dosáhla špičkové úrovně.

Bylo zřízeno fotooddělení jak pro černobílé a barevné diapozitivy, tak pro fotodokumentaci. Zkoumání pitevních nálezů se věnuje speciální vyšetřovatel.

Jako poradní sbor slouží komise kanceláře koronera, sestávající z lékařů, právníků a zástupců lékařské fakulty.

Ti, kteří mají zkušenost s uplatňováním zákonů, vědí, jak je důležité přesně a rychle určit příčinu smrti. Doufám tedy, že milióny mých čtenářů alespoň trochu pochopí, jak je soudní lékařství důležité. Má každodenní dopad na jejich životy, jejich bezpečnost a bezpečnost jejich milovaných bližních.

S potěšením proto věnuji tuto knihu

svému příteli
MUDr. Nicholasi J. Chetitovi
koronerovi a lékaři *ex offo*
neworleánského okresu

Erle Stanley Gardner

Kapitola první

George Anclitas si Ellen Robbovou prohlížel vypočítavým pohledem handlíře, který odhaduje zásilku hovězího.

„Černé punčochy.“

Ellen přikývla.

„Dlouhé, černé punčochy až nahoru,“ opakoval s gestem naznačujícím obrys boků.

„Trikot,“ přizvukoval Slim Marcus snaživě.

„Říkej si tomu, jak chceš, to je mi fuk,“ odsekl George. „Ať jsou ale černé, lesklé, přiléhavé a pořádně dlouhé.“

„To je vono,“ přišel se svou troškou Slim, „černý, lesklý punčochy.“

„A sukni,“ pokračoval George s prohnaným pohledem stále upřeným na Ellen, „tak do půli stehen. A k tomu malou, bílou zástěrku. Však víš, nějakou takovou ne větší než kapesník, se spoustou krajek.“

„Dnes bude ples?“ ptal se Slim.

„Dneska ho dostanem,“ přikývl George.

„Se vším všudy?“

„Co budem troškařit?“

„Hele, ty se mu líbíš,“ pokračoval George k Ellen. „Může na tobě nechat oči, zvlášť když jseš v pracovním. Po každém čísle vezmeš tácek a půjdeš. Když ti dám znamení, projdeš vždycky kolem stolu tak, aby tě viděl a nedával moc pozor.“

„Zapamatuj si to znamení,“ řekl Slim. „George zvedne pravou ruku a přejede si po vlasech, jako by si je přihlazoval.“

George zvedl vymanikúrovanou ruku k černým, vlnitým vlasům a předvedl pohyb.

„Takže, až ti dá znamení,“ vysvětloval Slim, „přijdeš rovnou ke stolu. Pak koukej, aby ses dostala za něho. A teďka dávej pozor. Když bude mít jenom dva páry nebo trojku, řekneš: ‚Přejete si cigarety, pane Ellisi?' Pamatuj si, vždycky když řekneš ‚přejete si‘, znamená to trojku nebo něco menšího. Když ustoupíš a jen tak nabídneš ‚doutníky, cigarety‘, znamená to full house. A když řekneš ‚doutníky a cigarety‘ dvakrát, budem vědět, že má ve full housu nejmíň tři dá-

my. Jak to řekneš jednou, bude jasný, že koupil full house s nižší trojkou — teda tři desítky a nějakej pár, případně tři devítky a pár.“

„A když bude mít něco většího než full house,“ navázal George, „jestli koupí straight flush nebo čtyřku, uděláš to naopak a řekneš — “

Ellen Robbová poprvé promluvila. „Ne,“ řekla.

Oba muži k ní nevěřícně vzhlédli.

„S tím na mě, Georgi, nechoď. Budu zpívat a ukazovat nohy, ale nebudu vám pomáhat podfouknout Helmana Ellise ani koho jiného.“

„To bych se na to krucinál podíval!“ naježil se George. „Nezapomínej, že jseš tady, abys pracovala, holčičko. Tenhle lokál vedu já. Uděláš, co ti nařídím. Co ti vadí? Zabouchla ses do toho chlápka?“ Po chvilce dodal smířlivěji. „To je jen pro případ, že ti dám znamení, Ellen. Nejspíš to nebude ani zapotřebí. Ale řekl bych, že tomu cucákovi musíme ukázat, zač je toho loket. Ty se mu přece líbíš. Rád se na tebe kouká. To je jeden z důvodů, proč se tady poflakuje. Přišel si tady na svý. Nechali jsme ho kapku prohrát, pak něco vyhrát, nato zas trochu víc prohrát. Víme už, jak hraje. Ale dneska večer si přijde zahrát pár jinejch chlapíků a to by s tím svým hraním nemusel dopadnout nejlíp.“

„Do tohohle nejdu,“ opakovala Ellen Robbová.

„To mě teda podrž,“ řekl Slim.

George odstrčil židli a celý rudý vzteky povstal. Pak se zhluboka nadechl a usmál se. „No nic, puso,“ řekl, „jdi se oblíct. Když nechceš, nemusíš. Starej se jen o svý zpívání. A na všecka znamení zapomeň. Sehrajem to pěkně na rovinu, jak padne karta, co, Slime?“

Slima tahle náhlá změna chování očividně mátla.

„Teda,“ řekl, „no to jó… jasně, když to chceš takhle, Georgi. Zvládnem to i tak.“

„To víš, že jo,“ přitakal George. „Zapomeň na to, Ellen. Jdi se připravit. Nezapomeň, černé punčochy.“

Ellen Robbová vyklouzla z místnosti. Slim Marcus nespouštěl pohled z jejích boků, dokud se za ní zelené závěsy nezavřely.

„Podívaná jedna radost,“ připustil George, „ovšem výlučně pro zákazníky. Lahůdka pro křeny.“

„Co je tohle sakra za nápad?“ čertil se Slim. „Myslel jsem, že když pro tebe pracuje, nařídíš jí, ať poslechne.“

Anclitas zavrtěl hlavou. „Provedla by svou. Tahleta dáma je pěkně umíněná.“

„Co teda,“ zeptal se Marcus. „Komu to tady říká pane?“

„Nám,“ ušklíbl se George, „ale vyložili jsme před ní karty na stůl. Zkus vyhrát dneska na Ellisovi pět hadrů a ona hned poběží za jeho ženou a vyslepičí jí, že se hrálo falešně. Víš, co se pak semele.“

„Co teda myslíš?“

„Ve chvíli, kdy odmítla do toho s náma jít,“ vysvětloval George Anclitas, „jsem s ní co se mně týče skončil. Ale proč na to jít s kraválem? Když se chci někoho zbavit, zbavím se ho v rukavičkách.“

„Co chceš teda udělat?“ zajímal se Slim.

„Obvinit ji,“ řekl George, v obličeji málem fialový. „Obvinit ji, že kradla, a vyrazit s ní dveře. Vytmaví se jí, že jestli se kdy ještě v těchhle končinách ukáže, skončí v base. Dám jí dost peněz na autobus do Arizony a ať kouká během čtyřiadvaceti hodin vypadnout ze státu, nebo ji budu žalovat.

Ví toho víc než dost. Musíme jí pořádně pošramotit pověst. Pamatuješ na tu holku předtím, co jsme to s ní sfoukli? Ještě se z toho nevymotala.“

„Myslíš, že ho zmáknem bez těch znamení?“ staral se Slim. „Jasně, zmáknem ho,“ řekl George. „Už jsme to zvládli dřív, no ne?“ Slim přikývl. „Tak si nedělej starosti.“

„Nedělám si. Jenom chci mít jistotu.“

„Což je zrovna, jako by sis je dělal,“ řekl George.

Kapitola druhá

Osobní sekretářka Perryho Masona Della Streetová stála ve dveřích vedoucích z právníkovy soukromé pracovny do chodby k přijímací kanceláři. V koutcích úst jí pohrával pobavený úsměv. Mason si uvědomil její přítomnost a vzhlédl od svazku, který studoval. „Vždycky jste tvrdil," nadhodila šelmovsky, „že nemáte rád případy, které mají co společného s čísly."

„Samosebou," potvrdil Mason důrazně. „Stojím jen o případy, které mají co dělat s nějakým dramatem, případy, které mi umožňují nahlížet do lidských emocí. Nechce se mi stát u tabule před porotou a sčítat, odčítat, násobit a dělit."

„Právě máme v přijímací kanceláři případ," pokračovala Della Streetová, „ve kterém o číslo půjde, a to o nějaké číslo, řekla bych."

Mason zavrtěl hlavou. „Jsme plně vytíženi, Dello. Víte, že nestojím o běžné záležitosti. Já…" Něco v jejím postoji ho, i když se zpožděním, nastražilo. „O co jste říkala, že půjde v tomhle případě?"

„O nějaké číslo."

Mason odstrčil knihu. „Jen tak na okraj, mladá dámo," řekl přísně, „stojí to číslo za úvahu?"

„Víc než dost."

„Má něco do sebe, chcete říct?" usmál se advokát.

„Nu," řekla hloubavě, „nese se."

„Plavně?"

„Svůdně."

„Stáří?"

„Čtyřiadvacet, pětadvacet, šestadvacet."

„A postava?"

„Prvotřídní."

„Jméno?"

„Ellen Robbová, dříve fotomodelka. Nyní napůl zpěvačka v nočním klubu, napůl prodavačka doutníků a cigaret."

„Podívám se na ni," souhlasil Mason.

„To tedy bude podívaná," upozornila Della Streetová. „Je pěkně vyparáděná."

„To většina žen,“ odtušil Mason a vzápětí dodal, „když se vypraví na úřady.“

„Tohleto je něco jiného.“

Mason si sevřel prsty levé ruky pravé zápěstí a sledoval náramkové hodinky. „Puls sto dvacet osm,“ oznámil, „dech rychlý, přerývaný. Vidíte, jak mé očekávání dostupuje vrcholu, Dello? Zaonačila jste to, že div neprasknu zvědavostí. Nač tedy ještě čekáte?“

„Jaký byl puls?“ zeptala se.

„Sto dvacet osm.“

„Přesně za pět vteřin,“ prohlásila, „si ho změřte znovu a jestli nenapočítáte sto osmdesát, můžete mi snížit plat.“

Na chvíli zmizela, aby přivedla Ellen Robbovou.

Mason pobaveně pohlédl na mladou, odhodlaně vyhlížející ženu v dlouhém kostkovaném plášti.

„Slečna Robbová, pan Mason,“ řekla Della Streetová a pak pokračovala k návštěvnici. „Kdybyste si odložila, aby se pan Mason mohl podívat na to, co jste ukázala mně, on —.“

Ellen Robbová si rozepnula plášť. Della Streetová jej uchopila u límce a zatáhla, takže sklouzl s dívčiných ramen.

Stála tam půvabně a bez nejmenších rozpaků. Měla na sobě přiléhavý svetřík, sukni, která končila nějakých patnáct centimetrů nad koleny a černé punčochy. Zástěrku ve tvaru kosočtverce, olemovanou jemnou krajkou, měla uvázanou kolem pasu.

Proti své vůli vytřeštil Mason oči.

„Slečna Robbová,“ vysvětlovala Della Streetová, „vyhrála soutěž krásy, čemuž vděčí za výlet do Hollywoodu, kamerové zkoušky a určitou z toho plynoucí popularitu.“

„Kamerové zkoušky?“

„Patřilo to k reklamě,“ usmála se Ellen Robbová. „Už se mi nikdy neozvali. Někdy pochybuju, že měli v kameře film.“

„A výlet do Kalifornie?“

„Ten se konal. Musela jsem s cestou počkat, až vybydou v letadle místa. I tak to bylo krásné.“ A vzápětí dodala: „Dokud to neskončilo.“

„A kdy to skončilo?“

„Před šesti měsíci.“

„Co jste od té doby dělala?“

„Tak porůznu.“

„Naposled,“ upřesnila Della Streetová, „byla zaměstnaná v jednom lokále v Roweně, prodávala cigarety a zpívala šlágry.“

„Rowena,“ poznamenal Mason zamračeně, „to je to malé město, kde —“

„Kde městské úřady povolují hazardní hry, pokud nejsou v rozporu se zákonem státu,“ dořekla Della Streetová. „Místo je to právě tak velké, aby se dalo považovat za město. Městské výdaje tam hradí z hazardu a z nepozorných turistů, které načapají, když projíždějí mezi těmi pár bloky domů rychleji, než tam dovolují předpisy.“

„Policejní sbor,“ řekla s úsměvem Ellen Robbová, „sestává z jednoho muže. Dodržuje nepsaný zákon, že když je na východním konci města, tak cestou na západní uštědří jednu pokutu. Lidé, co zrovna míří na východ, jsou v bezpečí, i kdyby se hnali, divže si nesrazí vaz. A naopak, když je policejní sbor na západním konci, ti, co jedou na východ, by se raději měli plazit jako šneci, nebo je pokuta nemine.“

„Policejní úředník je jak vidno vrcholně nestranný,“ podotkl Mason.

„Naveskrz nestranný. Jenom na každé pochůzce východním směrem uloví jednoho řidiče a na každé západním také jednoho. V obvodu osmnácti bloků není zrovna prostor, kde by se dalo dosáhnout nějakého lepšího průměru.“

„Vidím, že máte smysl pro humor,“ odtušil Mason, „a nyní, když vás má sekretářka tak dramaticky uvedla jako hlavního aktéra ve hře, co abyste se posadila a pověděla mi, co máte na srdci?“

Ellen Robbová nenucené přešla kanceláří, usadila se na kůží potaženou mohutnou židli, překřížila dlouhé nohy a usmála se na Perryho Masona. „Jsem ostatně zvyklá vystavovat se na odiv,“ řekla. „Lidé se mě už tolik naočumovali, že bych se myslím mohla bez nejmenších rozpaků koupat v akváriu na rohu Sedmé a Broadwaye — to ale neznamená, že díky tomu jsem snad naprosto otrlá.“

„Naprosto otrlá v čem?“ zeptal se právník.

„Před pěti měsíci jsem vzala práci u George Anclitase. Vede lokál v Roweně, malý noční klub s místností vzadu, kde je povoleno hazardně hrát.“

„A kdy vaše zaměstnání skončilo?“

„Včera v noci a pěkně bez dlouhých cavyků.“

„Co se stalo?“

„George a Slim Marcus, jeho pravá ruka a starý kamarád, se —“

„Slim?“ zeptal se Mason.

„Jmenuje se Wilton Winslow Marcus, každý mu ale říká Slim.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason a všiml si, že si Della Streetová poznamenává jména.

„Chtěli po mně takovou špinavou práci. Chtěli, abych koukala do karet jednomu křenoví a dávala jim znamení, co jako má.“

„Udělala jste to?“

„Neudělala.“

„Co tedy bylo?“

„Měla jsem sama dobře vědět, jak je George nebezpečný,“ řekla. „Má příšernou povahu a byl vzteky bez sebe. A najednou se zhluboka nadechl, usmál se tím svým konejšivým, olejovitým úsměvem a řekl, že tedy dobrá, že to zvládne i bez mé pomocí.“

„A zvládl?“

„Nevím. Tak dlouho, abych to mohla zjistit, jsem tam nezůstala.“

„Co se stalo? Vám, přirozeně,“ zeptal se Mason.

„George mi řekl, že pokladní onemocněla a musela odejít. Musela jsem si vzít na starost pokladnu a vynechat některé písničky. No bylo tam sto dvacet dolarů manko.“

„Když jste měla službu?“

„Ano.“

„Skutečné manko nebo —“

„Skutečné manko.“

„Jak k tomu došlo?“

„Abych pravdu řekla, nevím, pane Masone. Myslím, že George provedl jeden ze svých eskamotérských kousků, když se mnou kontroloval kasu, jak jsem ji přebírala. George má hbité a šikovné ruce. Dovede rozdávat karty zespodu balíčku nebo rozdává falešné a jen

stěží ho lze při tom chytit. Když jsem přebírala pokladnu, počítal se mnou tržbu, a nejspíš uplatnil jeden ze svých triků. Vím jenom, že když jsem pak dělala kasu, chybělo sto dvacet dolarů.“

„Kdo na to přišel?“

„Já na to přišla.“

„A co jste udělala?“

„Okamžitě jsem mu to dala vědět. Řekla jsem mu to, tedy, požádala jsem jednu servírku, aby mu to řekla. Právě hrál.“

„A co se stalo?“

„Vyrazil mě. Měla jsem odpracováno asi tak za sto dolarů. Podal mi čtyřicet a řekl, že mi to stačí, abych se dostala z města. A jestli do čtyřiadvaceti hodin nevypadnu ze státu, že na mě nechá vydat zatykač. Nadával mi do zlodějek a že všechno další —“

„Byl u toho někdo?“ chtěl vědět Mason.

„Mohlo ho slyšet celkem dost lidí,“ odpověděla. „Nedával si moc záležet, aby mluvil potichu.“

„Znáte některé z nich jménem?“

„Pár. Sadie Bradfordová u toho byla.“

„Kdo je to?“

„Jedna z děvčat. Dělá, co je zrovna zapotřebí. Někdy dohlíží na toaletách, jindy v šatně, občas pracuje v kanceláři motelu.“

„Ve městě je motel?“ zeptal se Mason.

„Ano. George se Slimem vlastní celé dva městské bloky. Patří jim motel s bazénem, speciální nádrž na pstruhy, noční bar, bistro a cosi jako kasino.

Některé budovy jsou moderní, jiné jsou staromódní domy každý pes jiná ves. Například noční bar vznikl ze staré stodoly. George ji zmodernizoval, rozšířil, ponechal místu venkovskou atmosféru a nazval je ‚Velká stodola‘.“

„Ta Sadie Bradfordová,“ navázal Mason, „ho slyšela, jak vám nadává?“

„Ano.“

„Dosvědčila by to?“

„Nevím. Její chleba by mohl být v sázce.“

„A potom, když vás nazval zlodějkou a nařídil, abyste odjela ze státu?“ zeptal se Mason.

„Chtěla jsem si jít k sobě do skříňky pro své všední šaty. On ale tvrdil, že cokoliv ve skříňce se může stát důkazem, protože tam podle něho mám schované peníze. Podal mi můj kabát a řekl, ať vypadnu.“

„Dost komediální způsob, jak někoho propustit,“ podotkl Mason.

„Sledoval tím určitý cíl.“

„Chtěl se vám pomstít?“

„To nebylo to hlavní. V posledních pár týdnech hráli s tím člověkem, s Helly Ellisem, poker — jmenuje se křestním Helman, Helly je přezdívka.“

„Rozumím tomu tak, že tenhle Helman Ellis je chlapík, co jste ohledně něho měla dávat znamení.“

„Přesně tak. Včera v noci se nachystali, že mu doslova sedřou kůži z těla. George se přirozeně obával, že kdybych řekla, co po mně chtěl, mohlo by mu to udělat čáru přes rozpočet. A tak si vybral tuhle metodu, jak mě potopí, vykopne na ulici a dá mi jen tolik peněz, abych se dostala z města. Řekl, že mi nechá moje věci zabalit, dát do kufru a poslat na autobusové nádraží ve Phoenixu v Arizoně. Budou tam na moje jméno. Mohla bych si je odtamtud vyžádat.“

„A kdy vyklidí tu vaši skříňku?“ zeptal se Mason. Pohlédla mu pevně do očí. „To neznáte George,“ řekla, „já ano… Až bude vyklízet moji skříňku, bude mít s sebou nějaké svědky a najdou svazek bankovek.“

„To jste měla pokladnu na starosti poprvé?“

„Ne, už jsem to dělala dřív.“

„Chybělo někdy něco?“

„Myslím, že chybělo,“ odpověděla, „ale ne v pokladně. Zaslechla jsem, jak si George stěžuje, že některý den příjmy klesly, i když obchody šly dobře. Nadhazoval, že si někdo mastí kapsu — jednoduše tak, že markuje jenom část tržby. Vyhrožoval, že si najme soukromé detektivy a každý že se podrobí testu na detektoru lži.“

„Řekl bych, že takhle soutěž o nejpopulárnějšího muže roku nevyhrál,“ podotkl Mason.

„V poslední době rozhodně ne,“ řekla Ellen Robbová štiplavě. „A okrádal ho někdo?“

„On si to podle všeho myslí, a já bych řekla, že právem.“

„Mohla by taková osoba nebo takové osoby provést něco s vaší pokladnou?“

Zavrtěla hlavou. „Ze všeho nejvíc,“ řekla, „se bere na hůl v baru. Lidi si koupej pití u pultu, chtěj platit, a když je tam hlava na hlavě a barman bere peníze od čtyř od pěti naráz, může namarkovat různé částky a nikdo mu na to nepřijde. Například někdo má řekněme koktají za pětasedmdesát centů nebo za dolar. Jiný za šedesát centů. Další kupoval pití pro tři nebo čtyři a má útratu dva dolary pětaosmdesát centů.

Šikovný barman si prozíravě načasuje vhodný okamžik tak, že lidi dopijí ve stejnou chvíli. To je pak provoz a hodně jich platí útratu najednou.

Potom vybere peníze od všech, přejde k pokladně a začne markovat různé částky.

Když barman umí dobře zpaměti počítat, sečte si položky v duchu a namarkuje částku, která je přesně o dva dolary nižší, než skutečná. Pak já každému zákazníkovi správně zpátky. Na pokladně naskakují různé položky a jsou tam jen tak dlouho, dokud nenaskočí nová. Nikdo nemůže s určitostí rozpoznat, čí účet se zrovna markuje. Když barman vidí, že někdo pokladnu sleduje, je při markování až přemrštěně přesný. Když si ale lidi povídají a nedávají zvlášť pozor, ulije si pár dolarů a každý je na něho krátký. Takhle to udělá snad desetkrát dvacetkrát za večer.“

„Pracovala jste také takhle v baru?“

„Včera večer ne. Dali mi na starost hlavní pokladnu. Když jsem pracovala v pokladně, měla jsem od ní jediný klíč — alespoň předpokládám, že jediný. Vždycky jsem tam seděla na stoličce a lidi při odchodu přicházeli platit útratu. Brala jsem peníze a vracela zpátky.“

„Kdyby se vám zachtělo, mohla byste si taky něco ulejt pro sebe?“ zeptal se Mason.

„U hlavní pokladny se sejde spousta účtů. Čížnice vydávají zákazníkům účtenky za jídlo a nechávají si průpisy, které musejí předkládat, když skončí směnu. Teoreticky by měla pokladna vykazovat úhrnný příjem ve shodě se skutečnou celkovou tržbou podle účtenek, které vydávají číšnice. Ale máte spoustu cestiček, jak to zaonačit.“

„Jak?“ zajímal se Mason.

„Na ukázku řekněme ‚procházka‘.“

„Procházka?“

„Zákazník platí účet rovnou u pokladny,“ vysvětlovala. „Položka na účtu dělá dva dolary pětaosmdesát centů. Podá vám dvacetidolarovou bankovku. Děláte, jako že vás hrozně zajímá, jak je účet spočítaný, potom zřejmě něco není v pořádku s mechanismem pokladny. Soustředíte se na to. Konečně namarkujete dva dolary pětaosmdesát centů. Pořád si zákazníka nijak valně nevšímáte, podáte mu patnáct centů, pak mu vrátíte dvě jednodolarovky, potom pět dolarů. Nato se na pár vteřin zahledíte do pokladny. V devíti případech z deseti host zastrčí peníze do kapsy a jde pryč. Když si je začne strkat do kapsy a najednou se zarazí, nebo když tam trčí dál, vytáhnete dvě zbývající pětidolarovky, s úsměvem mu je dáte a hned zas začnete civět do pokladny.“

„Vypadá to, že znáte všechny fígle,“ prohodil Mason zamyšleně.

„O některých jsem slyšela.“

„Vy zpíváte?“

„Ano.“

„Tak spusťte,“ vybídl ji.

Zvrátila hlavu, zazpívala pár taktů populární písničky, ustala a řekla: „Poránu vždycky trochu chraptím — zpívám ráda — líbí se mi to, odjakživa, ale zpívání v místnostech plných zvětralého cigaretového kouře jde na hlas.“

Mason přikývl a pozorně si obličej mladé ženy prohlížel.

„Vedlo se vám někdy líp, jindy hůř, co?“ zeptal se.

„Spíš hůř, už se s tím ale umím prát. Myslím, že budu zas dělat modelku. Nějak se tím už protluču — až na to, že to nemá žádnou budoucnost.“

„Jak si George Anclitas stojí v Roweně?“ ptal se Mason.

„Přijde na to, koho se zeptáte. Má v kapse smírčího soudce a ví něco na šéfa policie Milese Overtona. Co se týče oficiálních kruhů, George hraje prim. Pár lidí z města ho nesnáší, ale všichni se mu klaní až k zemi. Má moc.“

„Tak si myslím uděláme přestávku a zavoláme Georgi Anclitasovi,“ řekl Mason. „Vy třeba náhodou jeho telefonní číslo neznáte, viďte?“

„Rowena 6-9481.“

Mason pokývl na Dellu Streetovou. „Sežeňte George k telefonu. Uvidíme, co nám k tomu řekne.“

Della Streetová se činila u telefonu a o několik okamžiků později kývla na Perryho Masona.

Zdvihl sluchátko. „George Anclitas?“

„Ovšemže,“ potvrdil hlas na druhém konci. „Kdo jste? Co chcete?“

„Jsem Perry Mason. Právní zástupce.“

„To jsou věci. Čím chce právní zástupce George obšťastnit?“

„Chci si s vámi promluvit.“

„O čem?“

„O jednom vašem zaměstnanci.“

„O kterém?“

„Ellen Robbové, zpěvačce.“

„Té couře. Co je s ní?“

„Jedu k vám,“ pokračoval Mason. „Zabere mi to asi půlhodinku, než tam dorazím. Slečna Robbová přijede se mnou. Požaduji veškerý její osobní majetek, dále všechny peníze, které jí náležejí, a o ostatním si pohovoříme.“

„Jak je libo,“ řekl George. „Teď vám něco povím já. Přiveďte sem Ellen Robbovou a půjde natotata za mříže. Jestli touží po tom, užít si příštích šedesát dní v lochu, je tam pro ni místa dost. Vyřiďte jí, že je tady pro ni nachystaná uvítací komise.“

„Jen tak dál,“ řekl Mason, „a když už jste v ráži s tou uvítací komisí, mohl byste si zaskočit do banky a vyzvednout deset tisíc dolarů.“

„Deset tisíc dolarů! O čem to vlastně mluvíte?“

„Chystám se jejím jménem podat žalobu o utrhání na cti, pro pomlouvačné poznámky a falešné obvinění. Když budete mít po ruce deset tisíc dolarů, mohl bych slečně Robbové poradit, aby rovnou přijala odškodnění v hotovosti, než aby chodila k soudu.“

„O čem to kčertu mluvíte?“ zaječel Anclitas do telefonu.

„O kšeftu, který spolu máme,“ odpověděl Mason a zavěsil.

Přes stůl pohlédl Ellen Robbové do užaslých očí. „Vzala byste si kabát, abychom mohli vyrazit?“

Zhluboka se nadechla. „Co svět světem stojí, nikdo takhle s Georgem Anclitasem nemluvil. S největší radostí si vezmu kabát.“

Mason pokývl na Dellu Streetovou. „Vemte si s sebou poznámkový blok, Dello.“

Kapitola třetí

Velká stodola v Roweně bylo jednopatrové roubené stavení se stylizovaným průčelím. Mohutné dvoukřídlé dveře byly pootevřené. Výklenek při veřejích, tak na dvě stopy hluboký, a v něm připevněné věchty slámy vytvářely iluzi obrovské stodoly k prasknutí nacpané senem.

Motel držel krok s ostatními taháky a na poutači při silnici jásaly slogany: LOV PSTRUHŮ BEZ RYBÁŘSKÝCH LÍSTKŮ — PŮJČOVNA RYBÁŘSKÝCH POTŘEB — NÁVNADA NA PRODEJ.

Perry Mason zaparkoval vůz a pomohl Delle Streetové a Ellen Robbové vystoupit. Po pár krocích otevřeli dveře do nočního baru.

Ve srovnání s chodníky prozářenými sluncem jako by se vnitřek místnosti utápěl v sirupovitém příšeří. Lidé se tam pohybovali jako pouhé stíny v polotmě.

„Jsem Miles Overton," ozval se mužský hlas, „rowenský policejní náčelník. Co tady, milánkové, pohledáváte?"

Ellen Robbová drobet zalapala po dechu.

„Kde je George Anclitas?" zeptal se Mason.

„Tady jsem."

George Anclitas se bojechtivě dral kupředu a záštiplně upíral lesknoucí se zapadlá očka na Perryho Masona.

Mason se v šeru rychle rozkoukal.

„Jsem Perry Mason, právní zástupce," oznámil. „Zastupuji Ellen Robbovou. Včera v noci jste ji odtud vyhodil, aniž byste jí umožnil, aby si vzala své věci. První, co požadujeme, je přístup do skříňky a její majetek."

„Jen račte," souhlasil George. „Chcete jít do skříňky, co by ne. Je tady policejní náčelník. Skříňku prohledá."

„Bez povolení k prohlídce těžko."

„To si myslíte vy," řekl náčelník. „Až ji otevře, klidně se do ní podívám. Tenhle podnik patří Georgi Anclitasovi. Dal mi povolení, abych si tady prohlídl, co se mi zlíbí."

„Skříňka je majetkem mé klientky," odtušil Mason.

„Má na ni kupní smlouvu?" zeptal se George.

„Byla jí přidělena jako místo, kam může ukládat své věci," zpřesnil Mason.

„Na dobu, co tady pracovala. Už u nás nedělá. Chci se do ní podívat. Chci vědět, co tam má. Vsadím se, že uvnitř najdu něco z těch peněz, které chyběly v pokladně."

„Chcete tím naznačit," řekl Mason, „že včera v noci řekněme vzala z pokladny peníze, šla ke své skříňce, odemkla ji, otevřela dvířka, dala dovnitř peníze, pak ji zavřela a znovu zamkla?"

„Kam jinam by je mohla dát?" zeptal se George.

Mason pohlédl na svoji klientku a v očích mu zajiskřilo. „V tom to vězí," řekl.

„To teda jo, káp jste na to jedna radost," komentoval George.

„Vy klíč od skříňky nemáte?" zeptal se Mason.

„A proč bych měl?"

„Myslel jsem, že snad byste mohl mít univerzál, který se hodí ke všem skříňkám."

„Zkuste si to s tím myšlením znova."

„Vy se do té skříňky nemůžete dostat?"

„Bodejť jo. Klíč jsem dal jí. Strčila si ho do takové taštičky, co nosí vepředu na svetru. Viděl jsem, jak si ho tam dává."

„Její skříňku jste otevřít nemohl?" ptal se Mason.

„Jasně, že ne. Co vás nemá. Jak já bych se tam mohl dostat? Klíč měla ona."

„Jak tedy jste si představoval," pokračoval Mason, „že odtamtud dostanete její věci a pošlete je autobusem do Phoenixu do Arizony?"

George malinko zaváhal, vmžiku však prohlásil. „Zavolal bych zámečníka."

„Nebavte se s ním, Georgi," vložil se policejní náčelník. „Zkouší z vás akorát tahat rozumy."

„Za prvé," řekl Mason, „trvám na tom, aby nám byly věci mé klientky vydány. Varuju vás, jakýkoliv pokus o prohledávání jejích věcí bez povolení bude považován za porušení jejích práv. Za druhé požaduji, aby se pan Anclitas omluvil za poznámky, kterými naznačoval, že má klientka snad není bezúhonná osoba. Omluvu má klientka nepřijme namísto odškodnění, ale navrhujeme tuto omluvu proto, aby částka odškodného nemusela být tak vysoká."

George začal cosi blekotat, ale zasáhl policejní náčelník. „Jen klid, Georgi. Kde vězí Jebley?“

„To bych taky rád věděl,“ vztekal se Anclitas. „Vzkázal jsem svému advokátovi, ať přijde. Když se takováhle nějaká bude ohánět advokátem, vezmu si taky advokáta. Já —“

Dveře se otevřely. Světlo na okamžik zaplavilo vnitřek místnosti a vykrojilo obrys mohutného krku, udělaná ramena a čupřinu kudrnatých vlasů. Pak dveře zapadly a ze siluety se stal muž kolem sedmatřicítky v brýlích s tmavými obroučkami. Při úsměvu cenil zuby a rozhlížel se kolem tvrdým, odhadujícím pohledem.

„Jebley Alton,“ oznámil George Anclitas, „právní zástupce pro městské záležitosti tady v Roweně. Práce pro město mu nezabírá všechen čas, má i soukromé klienty. Jeden z nich jsem já.“

George se obrátil k příchozímu. „Jebe,“ spustil, „tenhle člověk je Mason. Říká, že je advokát a —“

Alton přerušil Anclitase zvoláním: „Perry Mason!“

Mason přikývl.

Altonova ruka vystřelila kupředu. „Hrome, to jsem rád, že vás poznávám,“ halasil. „Párkrát jsem vás viděl u Paláce spravedlnosti a sledoval jsem některé vaše případy.“

Altonovy prsty sevřely Masonovu ruku.

„No dobrý, nic proti bratrský lásce,“ řekl George. „Tenhle chlápek Mason zastupuje ženskou, která se mě pokouší vydírat, a —“

„Pomalu, Georgi, klid,“ nabádal ho Alton. „Jenom klid, jo?“

„Co máš pořád s tím svým klidem? Vždyť ti to říkám jasně.“

„Tohle je Perry Mason, jeden z nejslavnějších znalců trestního práva v zemi,“ řekl Alton.

„No a co,“ štětil se Anclitas. „Zastupuje holku, co mě kouká vydírat a prohlašuje, že jsem ji křivě obvinil.“

„No, George by něco takového neudělal,“ řekl Alton s úsměvem k Masonovi. Uklonil se Delle Streetové a pak se svižně otočil k Ellen Robbové. „Hleďme,“ řekl, „to je dívka, co prodává cigarety a doutníky.“

„To je ona,“ řekl George.

„Která ona?“

„Ta, co nám tady dělá maléry, Ellen Robbová.“

„V podniku došlo k sérii drobnejch krádeží,“ přidal se policejní náčelník. „George jich napočítal celou řadu. Požádal mě, abych provedl pátrání.“

Alton obdařil policejního náčelníka pohledem plným skepse. „Zákon o prohlídkách a vlastnictví je poněkud složitější, pane policejní náčelníku,“ prohodil nenucené. „Některé rozsudky Nejvyššího soudu státu Kalifornie a Nejvyššího soudu Spojených států věc nijak nezjednodušily. Vezmu si to tady na starost.“

Mason se obrátil k Ellen Robbové. „Máte klíč od své skříňky? Připravte si ho.“

Zalovila rukou vpředu pod svetříkem a vytáhla malou peněženku na mince. Otevřela ji a vyndala klíč.

„Pojďme,“ vybídl je Mason.

Ellen Robbová vykročila první. Za ní následoval Mason s Dellou Streetovou, pak policejní náčelník. George Anclitas vyrazil mocným krokem, avšak Jebley Alton svého klienta zadržel, konejšivě ho uchopil za paži, odvedl stranou a pustil se s ním do tichého, rychlého rozhovoru.

Ellen vešla do místnosti s nápisem Zaměstnanci vchodem opatřeným závěsy, nad nímž se skvělo Ženy, a zastavila se před skříňkou.

„Otevřte ji,“ nařídil Mason.

Vsunula klíč do zámku a odemkla skříňku. Uvnitř byl laciný kufr, pár bot, šaty a plášť do deště.

„To všechno je vaše?“ zeptal se Mason.

Kývla.

„Chcete si ty věci dát do kufru?“

„Takhle se sem dostaly, takhle se můžou dostat i pryč,“ řekla.

„Máte ještě něco jiného?“

„Ano.“

„Kde?“

„Nám děvčatům přidělili bytovku v motelu. Přespáváme tam. Je to něco jako noclehárna. Sadie Bradfordová, ještě jedna dívka a já se o ni dělíme. Včera v noci by mě nenechal, abych si tam něco vzala. Doslova mě vyrazil.“

„Uděláte líp, když začnete balit,“ řekl Mason.

Vytáhla kufr a odklopila víko.

„Domnívám se, že by slečna Robbová měla ráda trochu soukromí, zatímco se bude převlékat," řekl Mason. „Moje sekretářka, slečna Streetová, s ní zde počká a —"

Vyplašený výkřik Ellen Robbové Masona přerušil.

„Copak je?" zeptal se.

Instinktivně začala přiklápět víko, pak se vzpamatovala.

„Podíváme se na to," rozhodl Mason.

„Já se podívám," prohlásil policejní náčelník a dral se dopředu.

„Co je to, Ellen?"

Ellen Robbová znovu odklopila víko, potom odhrnula plastický potah, který uzavíral jednu z přihrádek kufru. Do této přihrádky někdo bez ladu a skladu vecpal svazek bankovek.

„Vezmu to k sobě do opatrování," řekl policejní náčelník.

Mason se pohnul, aby se ramenem dostal mezi policejního náčelníka a kufr. „Přepočítáme je," řekl.

Ellen Robbová na něho tázavě a vystrašeně pohlédla, pak roztřesenými prsty přepočítala peníze. „Pět set šedesát osm dolarů," řekla.

„Dobrá," odpověděl Mason. „Dáme na to Georgeovi potvrzení jako na částečnou úhradu požadavků, které vůči němu máme stran újmy na dobré pověsti Ellen Robbové."

George, který s Altonem po boku nehlučně vešel do místnosti, začal něco říkat, avšak právě v tu chvíli se závěsy zakrývající vchod rozletěly tak prudce, divže se látka z kroužků na konzoli neutrhla. Navztekaný ženský hlas prohlásil:

„Újma na dobré pověsti, není možná! To je k popukání — jako když kapsář někomu nadává do zlodějů, řekla bych."

Pohledem nenávistně spalovala Ellen, pak se obrátila k Georgeovi.

„Nejdu sem za tou, co mi ukradla manžela, ani nápad. Přišla jsem za vámi. Co si vlastně myslíte, že tady s mým manželem budete provádět?"

„Jakže, paní Ellisová!" zvolal George a vykročil jí vstříc se srdečným úsměvem od ucha k uchu. „To je — to je — vlastně máme ještě zavřeno. Vpustil jsem jen pár lidí a — pojďte, zvu vás na skleničku."

Ignorovala jeho ruku vztaženou na pozdrav a rozzuřeně vyjela. „Pěkně jste mého manžela oškubali, hrálo se tady falešně, a já toho mám akorát tak dost. Říká, že jste ho včera večer obrali o šest tisíc dolarů. Takovéhle peníze na vyhazování nemáme a já nedopustím, abyste si z mého manžela udělali dojnou krávu. Chci ty peníze zpátky.“

„Chcete je zpátky?“ opakoval George nevěřícně.

„Přesně tak, slyšel jste dobře. Chci je zpátky.“

George konejšivě zapředl. „Váš manžel, paní Ellisová, se včera večer pustil do tak trochu soukromé hry. Nevím, jak dopadl. Tuším, že snad opravdu něco málo prohrál, ale nenamáhal jsem se zjišťovat zrovna kolik. Můžu vás ujistit, že se hrálo poctivě. Taky jsem hrál. Kdybychom si večer s lidma zahráli a kdyby jim nepřálo štěstí a my jim příští den vycvakli prohru, netrvalo by dlouho a mohl bych si jít stoupnout na roh ulice prodávat jablka.“

Zasmál se té představě; ústa roztažená v úsměvu, avšak oči pronikavě upřené na ženu odhadovaly její rozpoložení.

„Kdyby bylo na mně, hodil byste se tam jedna radost,“ odsekla paní Ellisová. „Chci zpátky naše peníze. Jsou to peníze, které manžel vydělal, a znám spoustu jiných způsobů, jak s nima naložit, než abych je dávala vám. Nedovolím, abyste nás vy rošťáci o tyhle peníze obrali a upláchli s nima.“

„Doufám, že vás nebudu muset zadržet pro rušení veřejného pořádku, paní Ellisová,“ ozval se policejní náčelník. „Jestliže se budete i nadále takhle urážlivě vyjadřovat, budu nucen zasáhnout.“

„Vy,“ soptila, „vy jeden slabomyslnej šašku! V těchhle hernách jste jen pro parádu. George Anclitas vás má hezky pod palcem. Neodvážíte se ani škytnout, dokavad vám to nedovolí. Vy mně nevykládejte, co můžu a co nemůžu dělat!“

„Používáte vulgárních slov na veřejnosti,“ řekl náčelník.

„K té vulgaritě jsem se ještě nedostala,“ vřískala, „ale hned to bude. A až se do toho dám, předvedu vám pár tak šťavnatých výrazů, až vám z toho půjde hlava kolem. Vy… vy —“

„Okamžik,“ zasáhl Mason. „Možná bych zde mohl nějak prospět já.“

„A kdo jste?“ zeptala se paní Ellisová a obrátila se, aby Perryho Masona probodla bojechtivým pohledem. „Vy… viděla jsem vaše snímky… no ne, vy jste Perry Mason!“

„Myslím, že by bylo lepší, kdybyste se nenechala unést, paní Ellisová,“ řekl s úklonou Mason. „Očividně se nikam nedostanete, když budete požadovat cokoliv ústně, a domnívám se, že řekněme písemná žádost, podaná formálněji prostřednictvím advokáta, by vám byla k většímu užitku.“

„Co to tady vykládáte? Co jako prostřednictvím advokáta?“ ozval se Anclitas opovržlivě. „Víte stejně dobře jako já, že když chlápek přijde o prachy ve hře, nemůže je dostat zpátky.“

„Že by?“ zeptal se Mason.

George se uštěpačně uchechtl. „To se hrome ví, že ne. Dokonce i kdyby se bylo hrálo falešně, tak ne. Zapletl se do nezákonné činnosti a —“

„Opatrně,“ vložil se do věci Jebley Alton. „Existují určité činnosti, které jsou z právního hlediska protispolečenské. Povyšování takových činností na úroveň zákonného podnikání se s právem nesrovnává. Nicméně se osoby, které se těchto činností zúčastnily, nepostihují.“

„Co s tímhle slavným řečněním. Ať hezky ví, na čem je. Řekněte jí, že nemůže dostat ani floka.“

„To souhlasí, paní Ellisová,“ potvrdil Alton se svým oslňujícím úsměvem. „Sama rychle nahlédnete, jak se záležitost jeví z tohohle stanoviska. Člověk se nemůže večer pustit do hry, snažit se vyhrát, pak se na druhý den vrátit a tvrdit, že to bylo protizákonné a požadovat vrácení peněz, o které přišel. Kdyby to tak mohl udělat, nechával by si všecko, co vyhraje, a pak, kdykoliv by prohrál, nic by netratil. Proto je teď George v právu a —“

„A pořádně to s mým manželem sfoukli. Už ho jednou připravili o víc jak čtyři tisíce dolarů. Řekla jsem si, že to nechám plavat. Slíbil mi, že už nikdy víc nebude hrát, ale včera večer se do toho jako by se nechumelilo dali a zatáhli ho do hry. Pak ho začali obehrávat. Myslel si, že se karta musí obrátit, hrál dál a —“

„Tady to vidíte,“ pokrčil Alton rameny. „Snažil se vyhrát. Kdyby byl vyhrál, shrábnul by výhru a oba byste dneska ráno byli náramně spokojení. Jenomže nevyhrál a tak —“

„A tak chci své peníze zpátky,“ řekla. „Hrálo se falešně.“

„Můžete to dokázat?“ zeptal se George zlověstně.

„Nemám zapotřebí nic dokazovat,“ odsekla. „Moc dobře víte, že se hrálo falešně. Každý tady to ví. Tohle není solidní podnik. Nedělejte si blázny.“

„Těmito slovy se vystavujete nebezpečí, že vás nemine žaloba pro urážku na cti,“ podotkl George. „Doporučuju vám, abyste byla opatrnější, paní Ellisová.“

„To se povedlo,“ vyvřískla. „Dobře vím, že tady manžel za posledních pár týdnů prohrál kolem takových deseti tisíc dolarů. Nebudu jen tak sedět v koutku a koukat, jak ho okrádají. A tak mu ty jeho peníze hezky vrátíte, nebo —“

„S konečnou platností ne. Moje poslední slovo!“ skočil jí neoblomně do řeči George Anclitas. „Váš manžel neuvidí ani cent a vzhledem k tomu, co jste tady právě prohlásila, a ke scéně, kterou jste vyvolala, do tohoto podniku už nevkročí. Přikážu vrátnému, aby ho nevpouštěl. Kdybyste za mnou přišla, chovala se jako dáma a řekla mi, že si nepřejete, aby tu váš manžel hrál, včera večer by se dovnitř nedostal. Ale nikdy jste se slovem nezmínila. Přicházel si zahrát jako každý jiný. Poker hraje dobře. Ví, co dělá, ale včera večer měl náhodou prostě smůlu. Nic jinýho v tom není. Teď ovšem jste se vyjádřila, že si nepřejete, aby tady hrál, a to je pro mně směrodatný. Nikdy ho tady už hrát nenecháme.“

„Domnívám se, že tohle je slušné jednání, paní Ellisová,“ řekl Jebley Alton. „Kdybyste si byla nepřála, aby váš manžel hrál, jsem si naprosto jist, že by ho George ke kartám nepustil. Nikdy jste se ale myslím Georgeovi nezmínila, že nechcete, aby Helly hrál. Koneckonců dělal všechno možné, aby vyhrál. Nemáte se z právního hlediska o co opřít a —“

Otočila se jako když ji píchne k Perry Masonovi. „Vedl byste moji při proti téhle bandě podvodníků?“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „To nespadá do mého oboru," odpověděl, „a právě v této chvíli jsem beze zbytku vytížen. Přesto vám doporučuji, abyste si vzala advokáta."

„Co se jí to snažíte nakukat?" zeptal se Jebley Alton nafrněně. „Dobře víte, že advokát by jí nebyl k ničemu. Člověk nemůže dostat zpátky prachy, o které přišel ve hře. Což je jedna z nejelementárnějších právních stránek věci."

„Jen ho nech, Jebe," řekl George. „Ať řekne, co a jak, nebo ať sklapne. Kliďánko si tady může vykládat, že advokát může dostat peníze zpátky, ale neodváží se svoje tvrzení ničím podpořit. Žádný strachy, jen ať se do toho zamotá, když si myslí, že je tak zatraceně chytrej. Osobně bych si s chutí vyposlechl, jak nějaký mazaný advokát může dosáhnout vrácení prohraných peněz."

„Máte po ruce pero a poznámkový blok?" zeptal se Mason paní Ellisové.

Chvíli na něho udiveně hleděla, pak řekla: „Ano, tady v kabelce."

„Poznamenejte si toto," vybídl ji Mason. „Můžete o tom povědět svému právníkovi. A vy, pane Altone, byste si měl raději k této věci vyhledat příslušné právní předpisy."

„Vyhledal jsem si je," odtušil Alton. „Jaké báchorky se nám to tady snažíte naservírovat? Ellis se nemůže pustit do hry, koukat vyhrát, a pak si přijít zpátky pro prachy, co prohrál."

„Paní Ellisová," řekl Mason, „kdybyste si laskavě poznamenala následující, abyste to mohla předat svému právníkovi, až se s ním spojíte. Může to poněkud měnit vaši situaci.

Podívejte se, paní Ellisová, v kalifornském zákoníku je taková zvláštnost. Obvykle ztráty z hazardní hry nelze získat nazpět a jakkoliv se hazardní hry nesrovnávají se společenskou morálkou, soudy nechávají záležitosti tak, jak jsou.

Avšak v Kalifornii, což vám váš právník poví, máme ustanovení o společném vlastnictví — to jest majetku, který po uzavření sňatku manžel a manželka společným úsilím nabývají. Manžel toto vlastnictví obhospodařuje a nakládá s ním. V obchodních transakcích se předpokládá, že podniká se souhlasem manželky. Nemá ovšem právo společný majetek rozdat nebo promrhat bez vědomí manželky.

Takže v případě, kdy váš manžel prohrál společný majetek v hazardní hře, může se vám podařit dostat jej zpátky.“

„Co jí to tady vykládáte?“ zeptal se Alton navztekaně.

„Aby si poznamenala,“ řekl Mason, „jeden neobyčejně zajímavý případ. Případ Novo versus hotel Del Rio, rozsouzený 4. května 1956, komentovaný ve Věstníku 141, svazek druhý, na straně 304. Je to v Pacifiku 295, druhý svazek, strana 576. V tomto případu se dospělo k rozhodnutí, že manžel nemá právo vložit společný majetek do hazardní hry. Tento skutek neprovádí se souhlasem manželky. Manželka si může zjistit, kam společné peníze přešly, a dostat je zpátky od spoluhráče nebo od toho, kdo je vyhrál.“

„O čem to tady kčertu mluvíte?“ řekl Jebley Alton. „Takovýhle rozsudek … to mě podržte, to by se mohlo hraní rovnou zabalit.“

„Radím vám, vyhledejte si ten rozsudek,“ pokračoval Mason. „Je to zajímavý právnický moment. Díky němu by s některými typy her byl vskutku konec.“

„Jakže jste to říkal?“ zeptala se paní Ellisová.

„Věstník 141, svazek druhý, strana 304,“ opakoval Mason, „Pacifik 295, díl druhý, strana 576. Požádejte svého právníka, ať ten rozsudek vyhledá.“

Mason se obrátil k Georgi Anclitasovi. „Budu ve spojení s vaším právním zástupcem, pokud jde o nárok slečny Robbové na odškodnění za poškozování pověsti, za to, že byla bezdůvodně propuštěna a že jste ji vyhodil v pouze nejnutnějším oblečení.

A vám bych, paní Ellisová, doporučil, abyste si vzala právníka, ovšem takového, který nebydlí v Roweně a není závislý na místní politické mašinérii ani na něčí libosti.“

Paní Ellisová procítěně řekla: „Jestli existuje zákon, že manželky můžou dostat zpátky to, co jejich manželé prohrajou v takovýchle putykách, vypukne v Roweně pěkná mela. Znám spoustu žen, které se div nezblázní, jak se snaží bojovat proti tomu, jak se to tady vede a jak se jejich konto v bance vypařuje, aby se znovu objevilo v rukou lidí, kterým tady patří takovéhle zapadáky.“

„To je nápad,“ řekl Mason. „Otevírají se nejrůznější možnosti a zmíněné soudní rozhodnutí může mít dalekosáhlý ohlas. Možná by váš právní zástupce s radostí vystoupil v některém z místních žen-

ských klubů a pohovořil o kalifornském právu a o zacházení se společným vlastnictvím.“

„Jsem vám nesmírně zavázána, pane Masone.“

„Ani v nejmenším.“

„Tenhle chlápek je štika,“ řekl George Anclitas paní Ellisové. „Nemám ponětí, co tím sleduje, že do vás tohle všechno hustí. Já ale zákony znám. Mám co dělat s hernama už dost dlouho a…“

Hlas se mu vytratil do ticha, když utkvěl pohledem na obličeji Jebleyho Altona.

„Hrome, co je, Jebe?“ řekl. „Nemyslíš si, že na téhle vykutálené teorii něco je, viď? Pokud jde o hazardní hry, v zákonech se vyznám.“

Jebley Alton zamyšleně řekl. „Ten případ byl očividně rozsouzen se zřetelem ke společnému vlastnictví. Může být, že je v tom nějaký háček, takže — půjdu do kanceláře a vyhledám si ten rozsudek.“

„Udělejte to,“ usmál se pobaveně Mason. „Je to neobyčejně zajímavý případ.“

George se obrátil k paní Ellisové. „Poslyšte, paní Ellisová,“ spustil, „přece spolu nebudeme na štíru. Můj právník ten rozsudek najde. Vy si přece nepotřebujete brát právníka a nemáte ani zapotřebí nikoho shánět, aby přednášel v nějakém ženském spolku. To je pro kočku.“

Paní Ellisová se hrdelním hlasem rozesmála a v hlase jí zazněly temné tóny. „Je to ale příznivá shoda okolností,“ podotkla. „Náhodou zařizuju příští tři měsíce pro Spolek rowenských žen zábavní program. Tak asi za deset dní máme pravidelnou měsíční schůzi a já si lámu hlavu, jaký mám vymyslet program, aby byl skutečně zábavný a všechny zajímal.

Tohle bude věc, která přitáhne každého. U nás se najde určitě dost žen, které se s chutí a rády poučí o zákonu o společném vlastnictví a o tom, jak se vztahuje na hazardní hry.“

„Myslím, že teď,“ Mason se uklonil Georgi Anclitasovi a jeho advokátovi, který tam stál s protáhlým obličejem, „půjdeme, Dello, do vozu a necháme naši klientku, aby se dooblékla. Může si sbalit své věci a odejít odtud, jak jí bude libo.“

Mason se obrátil k Ellen Robbové. „Jsem skutečně rád, že už nebudete mít žádné další potíže, slečno Robbová.“

„A co s těmihle penězi?“ zeptala se a ukázala na bankovky v kufru.

„Zapamatujte si částku,“ radil Mason, „a dejte na ni Georgeovi stvrzenku jako na splátku. Jděte do hotelu, najměte si pokoj a dejte mi vědět, kde jste.“

„V ten moment, co odtud odejdete, mě dají zatknout,“ řekla.

„Neřekl bych,“ odpověděl Mason s úsměvem. „Myslím, že s vámi budou jednat s veškerou úctou.“

Mason se obrátil a tak, aby ostatní neviděli, lehce přimhouřil pravé oko. „Náhodou, slečno Robbová, mne na prvním místě zajímá, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, a na honoráři mi nijak zvlášť nesejde. Je mi proti srsti, když vidím, jak se s někým zametá jen proto, že to není někdo s velkým N. V případě, že se s Georgem Anclitasem chcete dohodnout na nějakém jiném vypořádání, pokud jde o mne, je všechno v pořádku. Jen si klidně určete částku, kterou považujete za přiměřenou, a nedělejte si starosti s mým honorářem. Nebudu vám nic počítat.

Jestliže vám naproti tomu budou jakkoliv vyhrožovat nebo vás budou byť sebeméně urážet, neprodleně mně zavolejte do kanceláře.“

„Nechápu, co máte na mysli tím vypořádáním,“ řekl Jebley Alton. „Co se Ellen Robbové týče, dostane se z toho náramně dobře, když si nechá ty peníze a —“

„Vy hrome koukejte jít do tý svý kanceláře,“ přetrhl mu řeč George Anclitas, „a najděte ten zatracený rozsudek. Jestliže v něm stojí to, co Mason tvrdí, musíme pár věcí zařídit — a to rychle.“

„Je to rozsudek,“ poznamenal Mason, „který vám, co se živíte hazardem, skýtá zajímavý problém.“

Mason nabídl rámě Delle Streetové a společně opustili Velkou stodolu.

Mason Delle otevřel dvířka vozu, pak vůz obešel a vsunul se za volant.

Když vyjížděli z Roweny, spokojeně se pochechtával.

„Šéfe,“ zeptala se Della Streetová s úzkostí v hlase, „je to s tím případem Novo versus hotel Del Rio tak, jak jste tvrdil?“

Mason se usmál. „Najděte si ho, až dorazíte do kanceláře, Dello. Uvedené rozhodnutí nemusí platit v dalších případech, ale v tomto případě soud naprosto jednoznačně rozhodl, že převod, který manžel provedl ze společného účtu na zaplacení dluhů z hazardní hry, byl z právního hlediska převodem uskutečněným bez souhlasu manželky a aniž by ji o tom jakkoliv platně uvědomil.

Dovedu si představit, že až některý právník učiní rowenským hospodyňkám přednášku o zákoně o společném vlastnictví a přečte ten rozsudek, budou všechny naslouchat neobyčejně pozorně.“

„Nechal jste tam Ellen Robbovou záměrně, aby si s ní George mohl sjednat nějaké vypořádání?“

„Myslel jsem, že by vzhledem k okolnostem mohl obrátit list. Víte, Dello, ani by mě moc nepřekvapilo, kdyby se zároveň nějak dohodl s paní Ellisovou.

Pro George Anclitase to nakonec bylo poněkud nevýnosné dopoledne, řekl bych.“

„No,“ povzdechla si Della Streetová, „nemůžete popřít, že tak na tom není sám. Ztratili jsme půl dne, nějakému advokátovi jsme na stříbrném tácu naservírovali hromadu možných honorářů a k tomu šanci, že se pro ženské z Roweny rázem stane chlapcem znejmilejším. V případě té Robbové jsme jakýkoliv honorář vyhodili oknem, nehledě na benzín a ujeté kilometry.“

„Vím, ale myslete na to utěšené ráno, slunce, čerstvý vzduch, scenérii.“

„Obzvlášť ta scenérie,“ podotkla Della Streetová sladce.

„Ano, ovšem, scenérie,“ souhlasil Mason. „A tak nějak cítím v kostech, Dello, že jen co dorazíme do kanceláře, tak nám vzápětí zavolá Ellen Robbová.“

„Bude chtít vědět, co má požadovat?“

„Něco takového.“

„A kolik by měla chtít?“

„Kolik jen to půjde. Myslím, že George Anclitas dostal lekci. Ellen podle mého už byla náležitě odškodněna za veškerou újmu, kterou utrpěla tím, že ji vyhodili jen ve svetru a punčochách.“

„To jí nevadí,“ mínila Della Streetová. „Je zvyklá ukazovat se na veřejnosti jen tak nalehko. Jí se to zamlouvá.“

„No tak, nesnižujte reputaci naší klientky.“

„Co kdyby byl na jejím místě muž?“ rýpla Della Streetová. „Udělal byste tolik pro blaho práva?“

Mason se na chvilku zamyslel, pak jí pohlédl do očí. „Hrome, to ne,“ připustil.

„Černé punčochy,“ řekla Della jaksi toužebně, „se stěží hodí k nošení v kanceláři, ale pro chudáka holku můžou udělat hotové divy.“

„Svatá pravda,“ souhlasil Mason.

Kapitola čtvrtá

Perry Mason odemkl dveře své soukromé kanceláře.

Della Streetová vzhlédla od pošty, kterou třídila. Tak, Dello," halasil, „schválně, jaká dobrodružství má pro nás dnešní den."

„Doufejme, že žádná taková, která by vám odváděla myšlenky od soudního spisu Rawsonova případu nebo od hromady pošty, kterou jsem označila jako naléhavou a která v posledních dvou dnech dělá, co umí, abyste si jí všiml."

Mason se uvelebil ve své otáčivé židli a povzdechl si. „Hádám, že člověk nemůže jen tak kráčet životem a hezky sbírat pouze samou smetanu. Dřív či později se jeden musí snížit k všednodennostem, k běžné otročině. Včerejšek byl ovšem podle mého gusta, Dello. Bylo v něm kus dobrodružství.

Teď jsem tak trochu v kůži paní domu, která uspořádala vydařený večírek, se srdečnými pozdravy na dobrou noc vyprovodila hosty a vejde do kuchyně, kde na ni civí dřez plný špinavých talířů."

Mason si povzdechl a uchopil složku korespondence, již Della Streetová označila jako naléhavou. Otevřel ji, spěšně pročetl dopis hned navrchu, přisunul jej k Delle a řekl: „Napište mu, že v žádném případě nemohu do San Franciska jet a zúčastnit se toho případu, Dello."

Della Streetová lehce nadzvedla obočí.

„Vím, vím," připustil Mason, „udělal nám znamenitou nabídku. Ale nechci s ním do toho případu jít. Má pověst, že je přespříliš horlivý v zájmu svých klientů, především v souvislosti s předvoláváním svědků, kteří pod přísahou vypovídají ohledně alibi. Co máme dalšího, Dello?"

Telefon Delly Streetové nevtíravě zabzučel.

Zdvihla sluchátko se slovy: „Ano, Gertie?", pak pohlédla na Masona a usmála se. „Další porce smetany na cestě," poznamenala. „Naše přítelkyně Ellen Robbová, animírka s dlouhýma nohama, je v přijímací kanceláři. Chce vědět, zda by vás bylo možno navštívit. Prý počká celé dopoledne, jen když jí budete moci věnovat pár minut. Gertie říká, že jí připadá poněkud vyvedená z míry."

„Samozřejmě ji přijmu," rozhodl se Mason.

„Vyřiďte jí, ať ještě chvilku počká,“ odpověděla Della Streetová děvčeti v přijímací kanceláři. „Pan Mason se vynasnaží ji přijmout.“

Mason odstrčil hromadu naléhavé korespondence.

..Myslela jsem, že bychom si měli udělat čas na ty dva dopisy hned navrchu. Oba je třeba bezodkladně vyřídit,“ podotkla Della. A vzápětí dodala: „Tentokrát je slečna Robbová podle všeho oblečena jako ostatní smrtelníci.“

Mason se ušklíbl. „To tedy smetana nebude tak hustá.“

„Už je to tak,“ neodpustila si. „Řekněme, že scénické dividendy nebudou zřejmě tak velkolepé.“

„Vy ji nemáte zrovna v lásce, viďte, Dello?“

„Má svoje jako každý,“ řekla Della Streetová, „a k tomu navrch tvary, to tedy jo.“

„A to vám vadí?“

„Něco se mi na ní nezdá, šéfe,“ pokračovala Della Streetová, „a upřímně řečeno, nevím, co to je?“

„Něco předstírá?“

„Mám pocit, že je taková… ach, nevím. To děvče je exhibicionistka. Dostala do vínku nádherné nohy a krásnou postavu. Tak je používá. Zpívá příjemně, ale taková sláva zas ten její hlas není. Postava je její největší kapitál.“

„Že by to chtěla někam dotáhnout?“

„Je taková obojaká, to je ono. Přirozeně, žena s takovou postavou, která pracuje v podniku tohohle druhu, má dobrou průpravu, aby si na ni nikdo nepřišel. A… no, bylo by zajímavé vědět, co je v její minulosti. Jak to přišlo, že se živí tímhle způsobem.“

„Chcete naznačit, že nejspíš dělala kdeco?“

„Až na vyučování v nedělní škole,“ dořekla Della Streetová suše.

„Varujete mě, abych se nedal tolik okouzlit pěknýma nohama a neztratil tak přehled?“

„Nejen nohama,“ pokračovala. „Mám dojem, že se záměrně vystavuje, aby dosáhla toho, co chce.“

„Tentokrát ale,“ podotkl Mason, „bude oblečená normálně.“ „Ať si je třeba normálně oblečená,“ pokračovala Della Streetová, „ale ochotně se vsadím, že má na sobě něco s pořádným výstřihem a že si

během hovoru najde z takového či onakého důvodu příležitost, aby se vám nahnula přes stůl.“

„To je ale pomyšlení,“ řekl Mason. „Až to udělá, zakašláte, že jo?“

„Proč?“

„Abych si udržel přehled,“ pobaveně se šklíbil. „Uveďte ji, Dello, a pak se zas mužem vrátit ke každodenní naléhavé korespondenci.“

Přikývla, vyšla do vedlejší kanceláře a vzápětí se vrátila s Ellen Robbovou.

Boky návštěvnice těsně obepínala sukně se sklady, které se, jak svižně kráčela, rozevlály a odhalily kolena. Hedvábná blůza prozrazovala půvabné tvary. Do špičky hlubokého výstřihu do V si připjala masivní špendlík.

„Ach, pane Masone,“ vyhrkla, „je to ode mne příšerné, že jsem sem takhle vpadla a připravuju vás o čas, ale moc potřebuju, abyste mi poradil.“

„Ohledně vypořádání s Georgem?“

Zlehka pokrčila rameny. „George je hotové jehňátko,“ řekla. „Byl tak milý jako nikdy předtím. Poděkoval mi, pane Masone. Nakonec mi vyloženě poděkoval.“

„Za co?“ zeptal se Mason a ukázal na židli.

„Ellen Robbová se posadila a téměř okamžitě si přehodila nohu přes nohu. „Poděkoval mi,“ pokračovala, „že jsem mu ukázala, jaký vlastně je. Řekl mi, že už si moc zvykl, že všechno musí jít po jeho. K ostatním že se chová nemilosrdně a že je to jeho povahový rys, který se snaží potlačit Prosil mě, abych neodcházela, a zvýšil mi plat o pětadvacet dolarů.“

„Týdně?“

„Týdně,“ potvrdila.

„A vy jste souhlasila, že zůstanete?“

„Prozatím.“

„Takže s Georgem jste si to spolu všechno vyřídili?“

Přikývla.

„O čem jste se tedy se mnou chtěla poradit?“

„O té záležitosti s Ellisem.“

„Co je s ní?“

„Mám obavy, že jste něco začal s paní Ellisovou.“

„Bylo to míněno všeobecně,“ poznamenal Mason.

„Víte, je v tom něco mnohem hlubšího než pouhá právní stránka věci, pane Masone. Mezi panem Ellisem a jeho ženou to neklape. Myslí si, že by před ní vypadal jako ubožák, kdyby usiloval, aby dostal nazpět peníze, které prohrál.“

Mason poněkud netrpělivě řekl: „Snažil jsem se vám pomoci, slečno Robbová, protože jsem měl za to, že se vám děje bezpráví. Nemohu ovšem na sebe brát problémy všech okolo.“

Ellen Robbová si poposedla na židli tak, že seděla až na samém krajíčku. Nahnula se a sevřela rukama opěradlo Masonovy židle. „Prosím vás, pane Masone,“ řekla, „takhle jsem to opravdu nemyslela.“

Della Streetová zakašlala.

Mason se zahleděl na Ellen Robbovou, pak zalétl pohledem k Delle Streetové. „Pokračujte, slečno Robbová,“ vybídl ji.

„Moc mi, pane Masone, záleží na tom, abyste věděl, že jsem… že jsem za vámi přišla jen proto, že… no, protože vy to můžete opravdu všecko pochopit.“

Povzdychla si, znovu se na židli napřímila, zahleděla se na svá kolena, ukazováčkem a palcem mírně popotáhla lem sukně a řekla: „Helly přestřelil.“

„Helly.?“ otázal se Mason.

„Helman Ellis, její manžel.“

„Aha, ano. A co že udělal?“

„Podívejte se, pane Masone,“ řekla, „nedělám si o sobě žádné iluze. Pracuju jako animírka. Ukazuju se. Mám dobrou postavu, vím to, a očekává se ode mne, že ostatním lidem umožním, aby si toho taky všimli. To Patří k zaměstnání.“

„A ten Helly, jak mu říkáte, si toho všiml?“

„To bych řekla, že si toho všiml! Všiml si toho hned zkraje. Včera večer mě, pane Masone, včera večer mě požádal, jestli bych s ním neodešla. Chtěl nechat všecko plavat a začít znova od začátku.“

„Co jste mu na to řekla?“

„Řekla jsem ne.“

„Tak o co jde?“ zeptal se Mason už dost netrpělivě.

„Ano, ano,“ řekla, „už se dostávám k věci. Nadine Ellisová šla za právníkem, za panem Gowriem. Znáte ho?“

„Darwinem Gowriem?“

„Darwinem C. Gowriem,“ potvrdila.

„Slyšel jsem o něm,“ připustil. „Specialista na rozvody, tuším.“

„Přesně tak. Pan Gowrie volal dnes brzy poránu. Chtěl se mnou mluvit. Prohlásil, že je Nadinin právní zástupce — myslela jsem si přirozeně, že je to kvůli tomu, na co jste upozornil v souvislosti s hazardní hrou, ale nedovedla jsem si představit, proč chce mluvit se mnou. Myslela jsem, že bude chtít mluvit s Georgem.“

„Vy jste se s ním ovšem setkala.“

„Setkala jsem se s ním,“ připustila, „a podle všeho se mě vlastně chtěl vyptávat na Hellyho.“

„Aby získal podklady pro rozvod?“

„Nevím. Vyptával se mě na můj vztah k Hellymu, jak dlouho ho znám, kolikrát přišel do baru, jestli si mě všiml a… nu, jestli mi někdy dělal návrhy.“

‚A dělal?“ zajímal se Mason.

„Ovšemže.“

„A vy jste to Gowriemu řekla?“

‚Ne.“

„Lhala jste?“

„Lhala.“

„Přesvědčivě?“

„V to doufám,“ řekla. „Copak se od ženy neočekává, že… tedy, copak se ode mne za daných okolností neočekává, že dodržím jakýsi nepsaný zákon o…?“

„Profesionální důvěře?“ nadhodil Mason.

„Něco na ten způsob.“

„Nevidím, proč jste musela chodit za mnou.“

„Protože od vás potřebuju poradit.“

„V čem?“

„Chci jít za paní Ellisovou a povědět jí o tom.“

„Povědět jí o čem?“

„Že je, co se Helmana a mě týče, na omylu a že by ze sebe neměla dělat blázna. Má moc příjemného manžela. Udělala by líp, kdyby si ho hleděla. Viděla jsem spoustu ženských, co se rozváděly s mužem pro nějakou hloupost a pak toho litovaly.“

„Dělání návrhů je hloupost?“

„Jistěže. To dělají všichni — tedy, téměř všichni — a nedala bych ani pěťák za ty, kteří to nedělají. Většina z nich tím doopravdy nic nemyslí, íe to pouze normální biologická reakce mužského jedince.“

„Máte v úmyslu tohle vysvětlovat paní Ellisové?“

„Tohleto ne tak podrobně… spíš… skutečnosti týkající se manželství“

„Jaké jsou ty skutečnosti týkající se manželství?“

„Muž požádá ženu, aby si ho vzala, protože je rád v její společnosti. Pokud se mu v její společnosti líbí, sedí s ní doma. Když začíná chodit pryč, je to proto, že došlo k něčemu, co toto potěšení oslabilo.“

„Nedochází k tomu postupem času?“

„Může,“ souhlasila, „ale kamenem úrazu je to, že když s tím muž začne, je pro ženu nejpřirozenější, aby ho zahrnula výčitkami. Předhazuje mu, že ji zanedbává, že se jí už nabažil, že mu obětovala nejlepší léta svého života, a tak pořád dokola.“

„Zdá se, že o tom dost víte,“ usoudil Mason.

„Prošla jsem si tím.“

„A svůj part jste sehrála špatně?“

„Tak špatně, jak jen to šlo. Ztratila jsem opravdu dobrého muže. Kdybych jen měla dost zdravého rozumu, abych vytvořila domov, kam by se rád vracel, držel by se doma. Místo toho jsem z domova udělala peklo na zemi a rovnou ho strčila do náruče umrněné coury, která ho o všecko připravila.“

„Vrátil se pak zpátky?“ ptal se Mason.

Zavrtěla odmítavě hlavou.

„Proč ne?“

„Raději o tom nemluvit,“ řekla.

„Dobrá,“ nenaléhal Mason. „Co potřebujete vědět?“

„Myslíte, že bych za daných okolností mohla za paní Ellisovou jít a se vším všudy jí povědět… no, vyložit karty na stůl? Jejího manžela nechci. Neměla bych o něho zájem. On je… tedy… jednoduše mě nepřitahuje, to je všecko.“

„Vy jeho ale přitahujete.“

„Očividně,“ odpověděla. A obratem dodala: „Tak jako asi devadesát procent ostatních zákazníků. Jinak bych tam byla těch pět měsíců, co tam jsem, nevydržela.

Je mi Hellyho líto. Radila jsem mu jako bratrovi. Ráda bych si s ní promluvila —“

Telefon zařinčel.

Della Streetová zvedla sluchátko, pak přikryla mluvítko dlaní a oznámila. „Pro vás osobně, pane Masone.“

Mason nadzdvihl obočí.

„Chcete si to vzít v právnické knihovně?“

„Vezmu si to tady. Kdo volá?“

„Nějaký advokát.“

Mason, náhle nastražen něčím v jejím chování, zaváhal. „Je to…“

Přikývla.

„No nic, buď jak buď si to vezmu tady. Zjistíme, co chce.“

Zdvihl vlastní telefon a Della Streetová stiskla tlačítko, které oba telefony spojovalo.

„Haló,“ ohlásil se Mason.

„Perry Mason?“ zeptal se mužský hlas.

„Přesně tak.“

„Jsem Darwin C. Gowrie, pane Masone.“

„Prosím, pane Gowrie.“

„Volám vám kvůli paní Helman Ellisové — tedy, týká se to té záležitosti, o níž jste včera s paní Ellisovou hovořili.“

„Co pro vás mohu udělat?“ odtušil Mason.

„Je to neobyčejně zajímavý případ, o kterém jste se včera paní Ellisové zmínil,“ začal Gowrie. „Necítil bych se nejlíp, kdybych vystoupil v ženském klubu a chlubil se vaším peřím. Nechtěl byste vystoupit se mnou a sklidit ovace za to, že jste na ten rozsudek přišel?“

„Nemám zájem," řekl Mason. „Jestli vám leží na srdci jenom tohle, máte volnou ruku a neomezené pole působnosti. Jen se do toho pusťte a povězte jim o tom. Není třeba, abyste se o mně zmiňoval."

„Ten případ jsem si vyhledal," pokračoval Gowrie. „Je vskutku velmi zajímavý a zákon zde byl nanejvýš logicky aplikován. Ovšem uvědomujete si, co to bude znamenat, když se ten případ zveřejní? Herny to můžou zabalit. Zkrátka si nemůžou dovolit, aby něco takového proskočilo ven."

„Trochu jsem na to přitlačil, aby z toho George Anclitas taky něco měl," řekl Mason. „Ve skutečnosti je to rozhodnutí, proti němuž se lze odvolat. Nejvyšší státní soud nebo Nejvyšší soud Spojených států by takhle daleko nezašel."

„Rozumím," odtušil Gowrie, „nicméně takové rozhodnutí v kalifornských právnických spisech je. Hazardní hráči nad tím přímo zaplesají. Co byste myslel, že se stane, až si to nějaký ženáč přihasí do Las Vegas a dostane se do opravdu velké hry, v které přijde o řekněme osmdesát, sto nebo sto padesát tisíc dolarů ze společného majetku?"

„Nevím," odpověděl Mason s jistou dávkou netrpělivosti. „Tohle řešte, až k tomu dojde. Popravdě řečeno, pane Gowrie, mám v zásobě řadu neobvyklých rozsudků v předtuše, že by mohla přijít chvíle, kdy se mi budou hodit. Ale netřesu se na příležitosti, kde bych je mohl použít.

Vezměte si například situaci, kdy jedna osoba vystřelí na druhou a způsobí smrtelné zranění. Ovšem dříve než se ukáže, že zranění je skutečně smrtelné, a zatímco oběť leží smrtelně zraněna, objeví se jiná osoba, vpálí do oběti druhou střelu a oběť zemře následkem tohoto druhého výstřelu — kdo je touto vraždou vinen?" Gowrie chvilku uvažoval, pak řekl: „Obě osoby."

„Špatně," pokračoval Mason. „Existuje dost podložených rozsudků v opačném smyslu. Je zde trestní případ Dempseyho proti státu Arkansas, v němž jeden muž bodl oběť do srdce. Jiný muž jí způsobil smrtelné zranění na hlavě. Ten druhý byl jednoznačně shledán vinným z vraždy."

„Cože!" vzkřikl Gowrie nevěřícně.

„Jak říkám," potvrdil Mason. „Ve skutečnosti máme v Kalifornii poměrně nedávný případ, kde je situace podobná."

Tohle s Gowriem pořádně zamávalo. „Poslyšte, Masone, nechci vám pytlačit na vašem, ale teď, když jste mi takhle napověděl, mohl bych si ty údaje najít v právnické knihovně. Nevadilo by vám, kdybyste mi ta data řekl, pokud je máte po ruce?"

„Okamžik, pane Gowrie," Mason pokývl na Dellu Streetovou.

Otevřela malou kartotéku, prošla karty, jednu vytáhla a podala ji Masonovi.

„Tady máte data, která mám zaznamenaná," řekl Mason. „Trestní případy Dempsey proti státu Arkansas, 83 Ark. 81; 102 S. W. 704; Lid státu Kalifornie proti Ah Fatovi, 48 Cal. 61; Duque proti státu Texas, 56 Tex. Cr. 214; 119 S.W. 687."

„To mě teda podržte," řekl Gowrie, „chcete říct, kdybych vás zastřelil a v momentě, kdy byste umíral, by někdo jinej do vás vpálil smrtelnou ránu, nebyl bych vinen žádným zločinem?"

„Takhle daleko jsem ve svých formulacích nezašel," opáčil Mason. „Řekl jsem jedině, že byste nemohl být uznán vinným z vraždy — pokud by se ovšem dva lidé podle společného plánu, na základě spiknutí, na spáchání toho zločinu nepodíleli. V takovém případě byste oba byli vinni kvalifikovanou vraždou. Myslím ale, že zákon zcela srozumitelně říká: jestliže osoba utrpí smrtelné zranění, ale není ještě mrtvá, a jiný zcela nezávislý jedinec zapříčiní zranění, které je bezprostředně smrtelné, je vraždou vinna druhá osoba. Nicméně jsem se o tom zmínil pouze pro ilustraci. Mám plný pořadač neobvyklých rozsudků a tento rozsudek o hazardní hře je náhodou jedním z nich. Klidně se do toho pusťte a použijte si ho, jak vám bude libo.

Když už jsme u toho, Gowrie, vaše klientka Nadine Ellisová má za to, že jí Ellen Robbová rozvracela manželství a —"

‚Ani nápad, kdeže," skočil mu do řeči Gowrie. „Vidím, že si slečna Robbová udělala klamnou představu. Připouštím, že jsem se jí vyptával a snažil se tak zjistit něco o Helmanu Ellisovi, a mohu také naprosto otevřeně prohlásit, že nevím, co s tím chce paní Ellisová vlastně dělat. Je mimo debatu, že se Ellis potloukal kolem Velké stodoly, jelikož ho zajímala Ellen Robbová. Proto tam taky to děvče

měli. Nechávali ji vystupovat v oblečení, v kterém ukazuje figuru, a ona má všecko, co za ukazování stojí.

Helman Ellis z ní byl úplně paf. Ta dívka za nic nemůže. Vůbec nemyslím, že by měla na svědomí nějakou špatnost, ale jako právní zástupce paní Ellisové bych rád jaksi věděl, co bylo. Mohl byste, pane Masone, své klientce říct, že jsem přesvědčen, že ke mně nebyla zcela upřímná. Za daných okolností jí to nemám za zlé, kdyby ale šla paní Ellisové na ruku, přišla by hádám na to, že paní Ellisová je velkorysá a má plné pochopení.“

„Má klientka,“ chytil se toho Mason, „skutečně na něco takového pomyslela. Uvažovala, že půjde přímo za paní Ellisovou a z očí do očí si s ní promluví.“

„Tohle tuším by byl znamenitý tah,“ řekl Gowrie.

„Jako právní zástupce paní Ellisové proti tomu nic nenamítáte?“

„V nejmenším ne.“

„Výborně,“ pokračoval Mason, „a vy klidně pokračujte a udělejte přednášku v ženském klubu. Své klientce nejspíš poradím, aby si s paní Ellisovou šla promluvit.“

Mason zavěsil a obrátil se k Ellen Robbové. „Podívejte se, slečno Robbová,“ začal, „proč zkrátka nejdete za paní Ellisovou a nepovíte jí něco z toho, co jste vykládala mně? Nemluvte příliš konkrétně o svém manželovi, ale hovořte všeobecně o manželských problémech. Mám za to, že jste o tom tématu už dost přemýšlela.“

„Přemýšlela,“ přitakala. „Měla jsem na přemýšlení spoustu bezesných nocí. Věřte mi, člověk to pak probere ze všech stran. Teď má paní Ellisová pocit, že by se měla pomstít, ale dejte na mě, je mnohem lepší něco obětovat a zachránit manželství, než se po hlavě vrhnout do něčeho, z čeho vytlučete alimenty co nestojí za řeč, a pak vám zbyde spousta let osamělosti, kdy můžete o všem přemýšlet.“

„Dobře,“ kývl Mason, „jděte navštívit paní Ellisovou a já se pustím do práce.“

Zdálo se, že se jí dotkl příkrý způsob, jakým rozmluvu ukončil. „Mám teď peníze, pane Masone, chci vám zaplatit za vaše služby.“

Mason krátce zaváhal.

„Padesát dolarů,“ řekla Della Streetová.

Ellen Robbová otevřela peněženku a vylovila dvě dvacetidolarovky a jednu desetidolarovou bankovku.

„Tudy, prosím," pokračovala Della Streetová, „kdybyste šla do mé kanceláře, vystavím vám stvrzenku."

„Vidím, že ty peníze můžete postrádat," řekl Mason. „Dosáhla jste nějakého odškodnění?"

„Dostala jsem dárek, pane Masone. Nebylo to odškodnění. Bylo to na zaplacení výloh, které jsem kolem té záležitosti měla a —" „Podepsala jste něco?" zajímal se Mason.

Zavrtěla odmítavě hlavou. „George řekl, že moje slovo mu úplně stačí."

Mason přikývl.

„Tudy, prosím," vložila se do toho Della. „Dám vám stvrzenku."

Když se Della Streetová vrátila do kanceláře, Mason uchopil složku s naléhavou korespondencí. „Nemyslíte, že padesát dolarů bylo trochu moc?" zeptal se.

„Mělo by to být dvě stě padesát," nedala se Della Streetová. „Uvědomujete si, že jste si udělal výlet z práce, zabil půl dne a ona pak má ještě tu opovážlivost, že za vámi přijde znovu? Vzpomenete si na mě, šéfe, to děvče je z těch, co jsou jak mor. Padl jste jí do oka."

„Já?" zadivil se Mason.

„*Vy!* Nereagujete tak, jak je tomu u mužů zvyklá. Všiml jste si, jak se předklonila, aby si mohla položit ruce na opěradlo vaší židle?"

„Všiml jsem si," připustil Mason.

„Což se od vás čekalo," pokračovala, „proto to taky udělala. A řeknu vám ještě něco. Umí slušně stenografovat. Když jste telefonoval s Gowriem, dělala si poznámky."

„Cože!" vykřikl Mason nevěřícně.

„Přesně tak."

„Jste si jistá, že si je dělala těsnopisem?"

„Těsnopisem," potvrdila Della Streetová. „Na hrot tužky jsem jí neviděla, ale mohla jsem sledovat, jak se jí pohybuje rameno, a řekla bych, že je neobyčejně šikovná stenografka a že si zaznamenala celý váš rozhovor s Gowriem."

„No to je teda věc,“ poznamenal Mason a oči se mu zúžily do štěrbin. „A myslíte, že Gowrie volal zcela náhodně? Že pouhou shodou okolností telefonoval, zrovna když tady byla Ellen Robbová?“

„Žádnou shodou okolností,“ řekla Della Streetová bez obalu.

Kapitola pátá

Perry Mason odemkl dveře své soukromé kanceláře a našel tam na návštěvě u Delly Streetové Paula Drakea, šéfa Drakeovy detektivní kanceláře, nad šálkem kávy z erárního kávovaru.

„Ahoj, Perry," zahlaholil Drake, „Della mi vyprávěla o tom rowenském případu."

„To byl teda případ," poznamenal Mason.

„No nic, vypadnu a zanechám tě tvé práci. Přišel jsem jen na skok, abych podal hlášení o tom Finsleyově případě. Předal jsem to Delle. V tomhle momentě tam není nic, co by vyžadovalo, abys zasáhl."

„Neutíkej, Paule," řekl Mason. „Už jsme si takhle nesedli ani nepamatuju. Dnes dopoledne nemám nic naléhavého."

„Opak je pravdou," prohlásila Della Streetová neochvějně. „Nastalo dopoledne, kdy se pustíte do diktování odpovědí na tu naléhavou korespondenci. Jdi si po svém, Paule."

„Nařizujou mi, ať vypadnu," šklíbil se Paul Drake. Vyrazil ke dveřím, vpůli cesty se zastavil a obrátil se na Perryho Masona. „Už nemáš nic do činění tam s tou pakáží v Roweně?"

„Hm, hm."

„Ty to tam teda pytlíkujou," řekl Drake. „Ty podniky mají ve skutečnosti pod palcem celé město. Je to malá vzkvétající společnost, pokud jde o prachy, co proudí zvenčí. A tenhle štráfek Anclitas, co jste se spolu chytli, je tuhej chlápek."

„Copak, copak?"

„Nijak moc o něm nevím," řekl Drake, „až na to, že má pověst křiváka. Podrazníka. Má v kapse městského advokáta a šéfa policie. Tak asi před rokem tam došlo k aféře, která se dostala do novin. Nevím, jestlis o tom četl a vzpomeneš si."

„Byl do toho zapletený?"

„Tak jest. Obvinil dívku, která tam pracovala, že brala z kasy peníze a že ukradla pistoli. Pistoli u ní našli a ona prohlásila, že celá věc je bouda. Vyšetřovalo se. Hádám, že ta beruška kouřila marihuanu. Spousta lidí, co má co dělat s muzikou, má tohle svinstvo v oblibě. Policie našla u ní v bytě nějakou marjánku spolu s tou ukradenou

pistolí. Nato Georgeův kamarád, tamější policejní náčelník, vzal děvčeti otisky prstů a podle nich vyšťourali u FBI záznam, který prokazoval, že byla kvůli marjánce už dříve trestaná.“

„Co se stalo?“ zeptal se Mason plný zájmu.

„Ta holka to projela, pokud se pamatuju, ale stihla je pěkně obvinit.

Prohlásila, že George a jeho parťák to na ni ušili. Jen si na ty dva dávej bacha Perry a měj na paměti, že mají v hrsti celé město. Jestli máš nějaký třenice s Georgem Anclitasem, nenechávej auto zaparkovaný před požárním hydrantem v Roweně, nebo se octneš na šest měsíců v base. A když tě budou moct načapat někde beze svědků, obviněj tě, že jsi bránil výkonu policejního úředníka, a aby obvinění prokázali, ukážou modřiny na *tvým* obličeji.“

Úhledná, malá pleticha,“ řekl Mason.

„To jo, pravda,“ přitakal Drake. „No, poběžím, Perry. Dělám dál na tom Finsleyově případu. Počítám, že zítra se dovím něco určitého. Vrať se k svému diktování.“

„Díky, Paule,“ řekla Della Streetová sladce.

„Libuju si, když ho můžu přimět k práci,“ řekl Drake a odešel.

Perry Mason si povzdychl a zažadonil. „Dám si jen jeden šálek kávy a cigaretu, Dello.“

„Samozřejmě,“ souhlasila, „a zatímco budete srkat kávu a kouřit cigaretu, odpovězte jenom na tyhle dva dopisy, co jsou navrchu.“

„Poháněči otroků!“ vzepřel se.

Della Streetová vybalancovala na koleni svůj těsnopisný zápisník. „Otrok jsem já,“ prohlásila. „Co byste si přál sdělit tomuto pisateli?“

Její telefon zazvonil, právě když byla v půlce záznamu odpovědi na dopis, kterou Mason diktoval.

„Haló,“ ohlásila se a naslouchala, pak přitiskla dlaň na mluvítko a oznámila Perry Masonovi: „Vaše přítelkyně.“

Mason nadzdvihl obočí.

„Ellen Robbová,“ upřesnila.

„Tedy, Dello, už jsme s ní ztratili času dost. Nemůže nás tady takhle přepadávat, aniž si sjedná návštěvu. Řekněte Gertii, ať jí vysvětlí, že jsem zaneprázdněn a že přijímám výhradně klienty, kteří se

objednají předem a… no, bylo by lepší, abyste jí to šla povědět sama. Nerad bych, aby se o mně říkalo, že vyhazuju lidi. Mám obavy, že se toho stejně nevyvaruju.“

„Já už ji vyprovodím,“ řekla Della Streetová.

Odstrčila židli, svižně vyšla z místnosti a Mason, zatímco vyčkával, až bude moci dokončit diktát, studoval dopis, na který odpovídal. Po nějakých třiceti vteřinách začal netrpělivě vraštit čelo. Odložil dopis, vzal si ze stříbrné dózy na psacím stole cigaretu a právě si ji zapaloval, když se Della Streetová vrátila.

„Snad jsem byla moc příkrá.“

„Co se děje?“

„Tentokrát,“ pokračovala Della Streetová, „má co vyprávět a modřinu na oku.“

„Jak k ní přišla?“

„George.“

Mason zbrunátněl. „Myslím,“ řekl, „že George jaksi potřebuje dostat za vyučenou.“

„Myslela jsem, že to tak budete brát.“

„Co má na sobě?“

„Totéž, co včera, a pravděpodobně se nahne, aby si položila ruce na vaši židli. Ale… no, šéfe, člověku jí musí přijít líto. Zmlátili ji a koneckonců ta její postava je jediné, co má. A někdo jí do zavazadla nastrčil pistoli.“

„Pistoli?“ zeptal se Mason.

Della Streetová přikývla.

„Tak bych to viděl, že jste ji nevyprovodila ze dveří,“ usmíval se Mason.

Della Streetová zavrtěla hlavou. „Řekla jsem jí, že byste ji snad mohl přijmout. Dnes dopoledne že jste velmi zaneprázdněn a že obvykle přijímáte pouze ty, kteří jsou objednaní, ale možná byste jí chvilku věnovat mohl. Je celá bez sebe.“

„Podíváme se na to,“ rozhodl Mason. „Přiveďte ji. Tenhle podnik s tou pistolí — to mi nějak nehraje. Řekněte jí, ať jde dál. Ale upozorňuju vás, Dello, že tentokrát ji properu jak náleží.“

„Chudák holka má pořádně nahnáno,“ řekla Della.

„Pěkně rychle jste obrátila list,“ podotkl Mason.

„To ano," připustila. Jestli mě něco dovede naštvat, pak jsou to tihle uřvaní svalovci, co svoji mužskost vystavují na odiv tím, že praští pěkné děvče do oka. Doufám, že si na George došlápnete a dáte mu do těla. Nakonec slečna Robbová nic nepodepsala, z právního hlediska vlastně nedošlo k žádnému právnímu vypořádání. Vyrazit z George tak pět tisíc dolarů, to by mu myslím dalo jaksepatří za vyučenou."

„Ať jde dál," opakoval Mason. „Ta pistole mě zajímá."

Vrátila se do vedlejší kanceláře a uvedla Ellen Robbovou k Masonovi.

Ellen Robbové vyšel úsměv poněkud nakřivo. „Že je to ale paráda," ohmatávala si nateklé oko.

„Takže legrácky stranou a hezky k jádru věci," řekl Mason. „Co se stalo?"

„Nevím. George měl včera v noci náladu pod psa. Utrhoval se na mě, jak jen jsem něco řekla a nakonec jsem to už nemohla vydržet a odsekla jsem mu, že si to nemusím nechat líbit. Potom mi teda teprve vynadal."

„Jak vám vynadal?" zeptal se Mason.

„Myslím, že právník by to formuloval jako hlasitý, vulgární a sprostý projev."

„A co dál?"

„Pak řekl něco, co už přesáhlo všechny meze. Vrazila jsem mu facku a… no, mám se teď čím chlubit."

„Při balení vás nikdo nerušil?"

„Nikdo, zabalila jsem si v klidu. Vyšla jsem ven a vzala si taxi do jiného motelu. Dnes ráno, když jsem se přehrabovala ve svých věcech, jsem se podívala do zavazadla a… no, zkrátka, byla v něm zbraň."

„Jaká?"

Ellen Robbová otevřela kabelku. „Tahle. A jsem si naprosto jistá, že je to jedna z těch, co má v podniku na ochranu. Tři nebo čtyři tam mají u různých pokladen. Vypadá přesně jako jedna z nich. Tak co mám dělat?

Mlason uchopil zbraň a pokynul Delle Streetové, aby si vzala zápisník. „Revolver Smith & Wesson, ráže 38, s vyraženým číslem C 48809,“ diktoval.

Stiskl západku, která uvolnila zásobník, vyhodil zásobník a řekl: „Jedna prázdná komora v zásobníku.“

Mason položil zbraň na stůl, pak ji po pár vteřinách sebral a vstrčil do pravé kapsy saka.

„Předpokládejme, že tento revolver někdo dal do vašeho zavazadla,“ začal. „Kdy k tomu došlo — před vaším výstupem s Georgem Anclitasem nebo po něm?“

„Předtím. V ten moment, co mě udeřil, jsem šla ke své skříňce a začala si vyndávat věci, pak jsem odešla do svého pokoje v motelu zabalit si.“

„Mohl vejít do vašeho pokoje, zatímco jste si ze skříňky brala své osobní věci?“

„Hádám, že mohl, ale nějak si nemyslím, že tam byl. Nevím. Tak mi něco napadá… těžko se to vysvětluje, pane Masone, ale mám takové tušení, že se George rozhodl kvůli něčemu vyvolat hádku a zbavit se mě. Myslím, že celou věc pečlivě připravil. Všechno měl promyšlené jako když vyšije.“

„Byla jste za paní Ellisovou?“

„Pokoušela jsem se, ale nezastihla jsem ji.“

„Pokoušela? Co tím chcete říct?“

„Mají jachtu. Zazvonila jsem u nich doma a chtěla jsem s ní mluvit. Ale bylo mi řečeno, že se s manželem chystají na výlet a ona že bude nejspíš na palubě jachty a připravuje se na cestu. Vydala jsem se k jachtě, paní Ellisová však na palubě nebyla.“

„Šla jste na jachtu?“

„Ano. Pronajala jsem si skif, veslovala jsem kolem jachty a volala ji jménem. Pak jsem vylezla na palubu. Nikdo tam nebyl. Přemýšlela jsem o tom a řekla jsem si, že jelikož jedou na výlet společně a už si pravděpodobně zabalili, udělám nejlíp, když nebudu říkat nic.“

„To bylo před vaším výstupem s Georgem?“

„Ano, poměrně dlouho předtím. K hádce došlo až těsně před jedenáctou. Ale jen co jsem nastoupila do práce, zdálo se mi, že hledá záminku, aby mě mohl vyrazit.“

„Kdy jste nastoupila do služby?“

„V osm.“

„Poslyšte, slečno Robbová, vy máte těsnopisný kurs, viďte?“

Vypadala překvapeně. „Ano. Jak to víte?“

„Když jsem včera telefonoval, zaznamenávala jste si můj rozhovor.“

Zrudla, zdálo se, že ji zaskočil. „Tedy, no ano, já — mluvil jste o mně a… no, hovořil jste s advokátem paní Ellisové a já jen chtěla mít poznamenáno, co říkáte.“

„Povídala jste mi, že jste byla vdaná,“ připomněl Mason. Přikývla.

„Chcete o tom hovořit?“

„Ne.“

„Poznala jste život, co?“

„Poznala. Je mi čtyřiadvacet a myslela jsem, že se vyznám. Vyhrála jsem soutěž krásy. Myslela jsem, že ze mne bude hollywoodská hvězda. Měla jsem skutečně dobrého manžela a až moc jsem to považovala za samozřejmé. Když byl najednou roztěkanýma začal se ohlížet po jiných, dokonale jsem zahrála žárlivou manželku. Šla jsem mu na nervy a z domova jsem udělala peklo. Rovnou jsem ho strčila tamté do náruče. Už jsem vám o tom předtím vyprávěla.“

„A potom?“

„Potom,“ řekla, „jsem dělala, že je mi to jedno. Snažila jsem se uniknout všemu, co jsem znala, a každému, koho jsem znala. Přišla jsem na to, že najít opravdu dobré místo jako stenografka není legrace. Vzala jsem místo šatnářky U zelené labutě. Ze spropitného jsme si tam mohly nechávat jen skutečně malé procento a Georgeovi jsem padla do oka. Poznal, že ráda zpívám, a nabídl mi dobré místo s pevným platem a směla jsem si nechávat veškeré spropitné — podívejte, pane Masone, váš čas je drahocenný. Kdybych vám měla vykládat o celé své kariéře, musel byste si napočítat víc, než si můžu dovolit zaplatit.“

„Dostala jste se někdy do rozporu se zákonem?“

„Nikdy!“

Mason přešel k Delle Streetové a řekl: „Kdybyste nás teď, slečno Robbová, omluvila, musím vyřídit jeden důvěrný telefonický hovor.“ Mason obešel stůl, otevřel dveře do právnické knihovny a kývl na Dellu Streetovou.

Připojila se k němu a Mason zabouchl dveře.

„Ano?“ zeptala se Della.

„Nějak to smrdí,“ řekl. „Mám pocit, že mě vlákali do pasti.“

„Ellen Robbová?“

„George Anclitas, a to se mi nelíbí.“

„Co myslíte, že se stalo?“

„George mě nemohl ani cítit od chvíle, kdy jsem se v pondělí ráno vynořil na scéně. Uvědomil si ovšem, že jsem ho dostal do úzkých, a že když bude vyskakovat nebo se dohadovat, nijak mu to neprospěje. Takže těžil z mé slabosti.“

„Z vaší slabosti?“ nechápala Della Streetová.

„Přesně tak,“ potvrdil Mason. „Měl jsem vystupovat jako advokát, co se neohlíží napravo nalevo. Měl jsem své klientce vyjednat náhradu škod, napočítat jí z toho třicet tři celých tři desetiny procenta a nechat podepsat příslušné dokumenty. Místo toho jsem ji tam nechal, ať si to s Georgem vyřídí po svém, aby mi nemusela nic platit, a šel jsem pryč.

Tady George uviděl příležitost, kterou mu seslalo samo nebe. Začal to na slečnu Robbovou hrát. Kousl do kyselého jablka a prohlásil, že toho lituje. Přiměl ji, aby nadále zůstala. Po celou dobu koumal, jak by ji vmanévroval do maléru, a kdybych se pokoušel jí pomoct, abych v tom lítal taky“

„Ten revolver?“

„Myslím, že ji v příslušnou chvíli obviní, že ho ukradla. Může jí dokonce podstrčit do věcí nějaká narkotika.“

„Kdy byste řekl, že nechá tu svou past sklapnout?“ otázala se Della.

„Jak něco rozjedu jménem Ellen Robbové.“

„Máte něco takového v úmyslu?“

„Ovšemže. Musím, abych ochránil její zájmy a abych si nezkazil pověst. Háček je v tom, Dello, že jsem si začal s něčím, co je předur-

čeno k tomu, aby v hráčském světě rozpoutalo hotové peklo. Což by se jim nezamlouvalo. Vynasnaží se mě nějak pošpinit. A Ellen Robbová je jejich styčným bodem. Podle toho, jak tu svou záležitost líčí, můžete vidět, že všecko jak náleží pečlivě naplánovali a pak ji George praštil do oka.“

„Vrazila mu facku,“ zdůraznila Della.

„Vyhecoval ji k tomu.“ Mason se na pár minut zamyslil, pak řekl: „V sejfu, Dello, máme slušnou sbírku zbraní, kterých se naši klienti museli na čas vzdát. Myslíte, že tam budeme mít Smith & Wesson — jeden z těch policejních modelů s dvaapůlpalcovou hlavní?“

„Ano, určitě máme.“

„Jděte pro něj a přineste ho sem,“ řekl Mason.

Della Streetová odešla k sejfu a po nějakých dvou minutách se vrátila se zbraní.

Mason vyňal jeden z nábojů, vydloubl kulku, vyklepal prach, vložil prázdný náboj zpátky, strčil si revolver do levé kapsy a vrátil se do kanceláře.“

„Omlouvám se, že jsem vás musel nechat čekat, slečno Robbová.“

„To nevadí.“

„Ellen Robbová je vaše pravé nebo umělecké jméno?“

„Asi takhle, pane Masone. Ellen Robbová se mému skutečnému jménu blíží tak, že ho jak vy, tak kdokoliv jiný stěží rozpoznáte. Z člověka, za kterého jsem byla kdysi provdána, se stal velký podnikatel. Nechtěla bych jeho jméno zatáhnout do… branže, ve které dělám.“

„Kam máte namířeno?“ zeptal se Mason a nepřítomně si zapaloval cigaretu.

„Chtěla bych chytit autobus do Arizony. Nabídli mi ve Phoenixu místo. Jedna dívka, co ji znám, tam má v nočním podniku koncesi jako fotografka. Je tam možnost se uchytit jako prodavačka cigaret a doutníků a střídat se v šatně. Co ale mám udělat s tím revolverem?“

Mason hmátl do levé kapsy, vytáhl zbraň, kterou tam předtím vstrčil, Potěžkal ji na dlani, jako by uvažoval, co by se s ní mělo podniknout. „Nedoporučuju, abyste s tím chodila na policii,“ řekl.

„Jeví se mi to, jako že… vlastně nevím… koneckonců, nechceme si koledovat o průšvih.“

Přistrčil k ní zbraň se slovy. „Snad byste si ji raději měla nechat, Ellen. Mějte na paměti, že jste nám ji ukázala a řekla nám o tom.“

„Mám ji nosit v kabelce?“

„Proboha, to ne. Nemáte povolení,“ odvětil Mason. „Dejte ji zpátky tam, kde jste ji našla.“

„A co s ní mám dělat?“

„Nechte si ji jako důkaz,“ pokračoval Mason. „Nemáte ponětí, jak se vám mohla do zavazadla dostat?“

„Ani to nejmenší.“

„Takže jste udělala vše, co je ve vašich silách. Na Anclitase podám žalobu. Kde teď bydlíte?“

„V Costa Mesa, v motelu Moře a příboj, bytovka 19.“

„Vraťte se k sobě do motelu. Chci stále vědět, kde jste. Když odtamtud půjdete, dejte mi vědět.“

„Když budete podávat žalobu, to abych vám dala ještě nějaké peníze,“ řekla. „To je —“

Mason zavrtěl hlavou. „Už žádné peníze. Žádné, pokud se nestane něco dalšího. Jsme vyrovnáni. Nechte si své peníze, dokud vás o ně nepožádám.

Vraťte se do motelu a čekejte. Jen tak na okraj — co Helman Ellis? Byl u té výměny názorů mezi vámi a Georgem?“

„Ne“

„Říkala jste, že jste slyšela, že se chystá se ženou na výlet. Nevíte, jestli opravdu vyjeli?“

„Nevím. Včera večer byl Helly ve Velké stodole, ještě než jsme se s Georgem chytli. Říkal, že ho žena nechala na holičkách na jachtě. Pohádali se.“

„Buďte se mnou ve spojení,“ opakoval Mason. „Chci vědět, kde vás zastihnu.“

Impulsívně mu podala ruku. „Děkuju vám, pane Masone. Nikdy vám to nezapomenu.“

„Já nejspíš taky ne,“ odtušil Mason.

Della Streetová ji vyprovodila ke dveřím, kde si potřásly rukou, a vrátila se do místnosti.

„Zaměnil jste zbraně?“ zeptala se.

„Zaměnil,“ potvrdil advokát.

„A ona o tom nemá potuchy?“

„V to doufám,“ poznamenal. „Snad to ode mne nebyla surovost — odkud vlastně, Dello, máme tu zbraň, co jsem jí dal? Co o ní víme?“

„Podle našich záznamů je to revolver ráže 38, Smith & Wesson speciál, číslo 133347. Možná si vzpomínáte, že když za námi přišel George Spencer Ranger a chtěl, abyste ho zastupoval, zeptal jste se ho, zda má u sebe zbraň. Řekl, že ji u sebe nosí vždycky. Povolení že nemá, neboť žádné nepotřebuje, protože ho jmenovali zástupcem šerifa v Arizoně. Doporučil jste mu, že by udělal líp, kdyby tu zbraň tady nechal. Tohle je ten revolver, který nám dal.“

„Výborně,“ řekl Mason, „ten druhý dejte Paulu Drakeovi. Nejdřív ať vyčenichá, na koho je zapsaný, pak ať ho odnese Maurici Halsteadovi, expertovi pro balistiku, ať na něm odvede kus práce. Halstead ať vypálí pár zkušebních střel a schová je a pak ať přinese zbraň zpátky. Můžete ji zamknout do sejfu.

Až potom George Anclitas Ellen Robbovou obviní, ze mu ukradla revolver, obstará si povolení k prohlídce a najde ho u ní, přirozeně bude mít za to, že jeho libá intrika pracuje jedna radost.“

„Pak mu podtrhnete koberec přímo pod nohama?“ zeptala se Della.

„Přímo pod nohama.“

„Ale co s tou zbraní, co podstrčili Ellen Robbové?“

Mason se ušklíbl. „Jestli Paul Drake vypátrá, že je to zbraň George Anclitase, poputuje rovnou zpátky do Anclitasova podniku a nikdo nikdy nedokáže, že chyběla.“

„Je to legální?“

„Nevím o žádném zákonu,“ řekl suše Mason, „který by zapovídal vrátit majetek vlastníkovi.“

Kapitola šestá

Jen co se Della Streetová vrátila z kanceláře Paula Drakea, kde zanechala zbraň, Mason ji požádal: „Sežeňte k telefonu Gowrieho, Dello. Rád bych věděl, v jakém je dneska dopoledne rozpoložení.“

Della Streetová spojila hovor a pokývla na Perryho Masona.

Mason zdvihl sluchátko a ohlásil se. „Haló, pane Gowrie, u telefonu Perry Mason.“

„Ále, pan Mason. Jak se pořád máte?“

„Znamenitě. Já a moje sekretářka bychom si chtěli poslechnout vaši přednášku v ženském klubu v Roweně, pane Gowrie. Mohli by nám dělat potíže se vstupem, když nás ale pozvete jako své hosty, pravděpodobně žádné potíže mít nebudeme.“

Gowrie na okamžik zaváhal.

„Jste tam?“

„Jsem. Jen jsem si chtěl uspořádat myšlenky.“

„Co je s vašimi myšlenkami? Proč potřebujou uspořádat?“

„Nebudu mít v Roweně tu přednášku.“

„Nebudete?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„No, tedy z toho důvodu, že paní Ellisová nedodržela, na čem jsme se dohodli.“

„Co máte na mysli?“

„Měl jsem od ženského klubu obdržet honorář za přednášku a dále poplatek související s jejím případem.“

„Nezaplatila vám?“

„Ani cent A nemůžu ji zastihnout. Nemůžu ji nikde najít. Podle všeho odplula s jachtou. Za těchto okolností jsem zatelefonoval předsedkyni Klubu rowenských žen a oznámil jí, že se přednáška bude muset odložit.“

„Takže takhle, co?“ zeptal se Mason.

„Takhle,“ potvrdil Gowrie. „Sám dobře víte, jak to je. Advokát se nemůže vydat do ulic a rozdávat své služby.“

„V pořádku,“ zakončil Mason. „Dejte mi vědět, až zaslechnete o paní Ellisové, ano?“

Mason zavěsil.

„Poslouchala jste ten rozhovor, Dello?“

Přikývla.

„No,“ nadechl se „v tuhle chvíli hádám se nedá nic víc dělat.“

„Až na tu hromadu pošty,“ podotkla. „Ještě jsme se nedostali k těm důležitým dopisům.“ Mason si povzdechl, přitáhl si poštu a zbytek dne strávil diktováním odpovědí. Později odpoledne zaklepal smluveným znamením na dveře Paul Drake.

Della Streetová vstala, aby ho vpustila.

Paul Drake se rozvalil ve velkém, vycpávaném křesle v právníkově pracovně a spustil. „Cos hrome, Perry, prováděl, zase jsi čaroval s revolverama?“

„Jak to zase?“ ohradil se Mason.

„Vím já?“ na to Drake, „ale kdykoliv se zamotáš do případu, ve kterém figuruje revolver, vypadá to, že hraješ se žalobou a policií černého Petra.“

„Něco snad není v pořádku?“ zeptal se Mason.

„Nic, pokud do toho nebudeš vrtat,“ řekl Drake.

„A čemu vděčím za tyhle připomínky?“ zajímal se Mason.

„Ta zbraň, cos chtěl, abych vystopoval — je osmatřicítka Smith & Wesson, číslo C 48809.“

„Co je s ní?“

„Je to jedna ze čtyř zbraní, které zakoupil, všecky v jeden den, W. W. Marcus, celým jménem Wilton Winslow Marcus. Berou ho jako tichého společníka George Anclitase v jednom rowenském podniku, co mu říkají restaurant. Restaurant je hlavně fasáda pro hazard.“

„A co povolení?“

„Zjevně veškeré žádné. Mají pod palcem rowenského policejního náčelníka. Jmenoval je něčím jako speciálními úředníky. Zřejmě jak Anclitase, tak Marcuse. To jim umožňuje nosit střelné zbraně bez jakéhokoliv písemného povolení, kromě zplnomocnění, které mají jako speciální policejní úředníci.“

„A ta zbraň je jedna z těch zakoupených?“

Drake přikývl.

„Výborně. Co dál?“ vyptával se Mason.

„Nechal jsem experta pro balistiku, ať z ní vypálí zkušební střely. Pak jsem tam dal znovu původní náboje přesně tak, jak byly, když jsi mi ji předal.“

„A všechny zkušební střely byly označeny pro identifikaci?“

Drake přikývl.

„Okay,“ řekl Mason. „Kde je ta zbraň?“

Drake ji vylovil z kapsy a podal ji Masonovi. „Buď opatrný a nezapleť se do něčeho,“ podotkl.

„Co jako by to mělo být, Paule?“

„Ať mě čert, jestli mám páru, ale… očividně ti leží v hlavě, jestli tu zbraň nepoužili při spáchání nějakého zločinu.“

„Jak jsi připadl na tenhle nápad?“

„Proč bys jinak chtěl, aby se z ní vypálily zkušební střely?“

„Třeba jsem jenom tu zbraň chtěl označit,“ odpověděl Mason.

„Co tím máš na mysli, Perry?“

Mason otevřel zásuvku svého stolu a vytáhl ocelovou jehlici, na konci zahnutou a zakončenou malou, ostrou špičkou. „To je nástroj, kterým se dá rýt do oceli, Paule,“ objasnil.

Vsunul nástroj do hlavně revolveru a protáhl jej po délce hlavní, potom celý úkon ještě jednou opakoval.

„Copak, copak?“ zajímal se Drake.

„Když teď z této zbraně vystřelíme,“ řekl Mason, „budou zde jiné rýhy, odlišné od těch, které jsou na zkušebních kulkách vypálených předtím. Jasné?“

„Radši ji ještě víc označ, když to chceš mít natuty,“ doporučil Drake.

Mason si produkci s hlavní ještě jednou zopakoval.

„Spokojen?“

„To bude moc pěkný, jestli na to dojde,“ uznal Drake.

Mason vytáhl zásuvku a upustil do ní zbraň.

Drake ho zamyšleně sledoval. „Jak víš, je na padělání důkazů paragraf.“

„Důkazů čeho?“ ptal se Mason.

„Nevím,“ přiznal Drake.

Mason se zakřenil. „Nečeká se od nás žádná jasnozřivost, Paule. Kdybys totiž na tohle stanovisko nepřistoupil, nemohl bys v životě

provést sebemenší změnu, pokud by se týkala jakéhokoliv předmětu. Dokonce ani rozlrhat a vyhodit kousek papíru. Ani umýt špinavé nádobí. Jinak bys zaměňoval a ničil důkazy. Žádný předmět se nemůže stát důkazem, dokud nevíš nebo nemáš důvod věřit, že je nějak zapleten do zločinu.“

„Copak nemáš důvod věřit, že je tahle zbraň zapletena do zločinu?“

„Jednoznačně nikoliv,“ na to Mason. „Čistě chráním svého klienta.“

„A tohleto tvého klienta ochrání?“ dotíral Drake.

„Může to pomoct,“ řekl Mason. „Hraju hru, při které nevím, s jakými kartami se hraje, a navrch taky nevím, jaké jsou trumfy. Ale už nám rozdali. Nepadá nám nejspíš nejlepší list. Pravděpodobně nám rozdali z vypráskaného balíčku v naději, že koupíme nejnižší karty, co tam jsou. Budu muset tuhle rundu zahrát tak, abychom vyhráli.“

„Aniž víš, jaké jsou trumfy a které karty už byly vyneseny?“

„Tak jest.“

„Pak ti nic nebrání v rozběhu,“ podotkl Drake. „Raduju se, že nejsem advokát. Máš ještě něco, než půjdu domů, Perry?“

„Teď zrovna ne.“

Drake se vyhrabal na nohy a lenivě se klátil ke dveřím, na prahu se zastavil a ohlédl na Masona. „Z toho rozruchu v Roweně by se mohlo vyvrbit něco ošklivýho,“ řekl. „Lítá v tom spousta prachů.“

„To jo,“ řekl Mason.

Drake ještě chvilku otálel, pak pokrčil rameny, otevřel dveře a odešel.

Della Streetová pohlédla na Masona a pozvedla obočí v němé otázce.

„Takže teď víme,“ začal Mason, „že tahle zbraň patří Georgeovi Anclitasovi. Chci, aby se dostala zpátky do jeho podniku. Musíme — “

Přerušilo ho zazvonění telefonu.

„To je Gertie,“ řekl Mason. „Podívejte se, co se děje, Dello.“

Della Streetová zvedla sluchátko a ohlásila se: „Ano, Gertie?“ Po chvilce pokračovala. „Okamžik,“ pohlédla na Masona. „Pan Hel-

man Ellis je v přijímací kanceláři a tvrdí, že se s vámi musí co nejdříve setkat. Uvědomuje si, že je po úředních hodinách, ale rád by věděl, zda byste ho nemohl neprodleně přijmout.“

Mason okamžik zvažoval situaci, potom řekl: „Přijmu ho okamžitě, Dello. Zajděte pro něho.“

„Jdu hned, Gertie,“ oznámila Della Streetová a zavěsila.

„Postupujte jako obvykle,“ instruoval ji. „Zapište si jeho jméno, bydliště, telefonní číslo, na kterém ho můžeme zastihnout, a pak ho zaveďte sem.“

Della přikývla a vyšla dveřmi do přijímací kanceláře.

O pár minut později se vrátila a oznámila: „Pan Mason, pan Ellis.“

Mason se zvedl, aby mu mohl podat ruku.

Ellis byl vytáhlý chlapík ke třicítce. Měl vysedlé lícní kosti, tak trochu slovanské rysy, široká ústa s tenkými rty, zpříma hledící modré oči. Nebyl to žádný třasořitka, a když si oba muži podávali ruku, sevřel Masonovu dlaň v mohutném stisku.

„Posaďte se, prosím,“ začal Mason. „Co pro vás mohu udělat?“

„Nevím,“ odpověděl Ellis, „přijde na to, nakolik jste se do naší věci zamíchal.“

„Zastupuji Ellen Robbovou.“

„Proto tu taky jsem,“ řekl Ellis.

„Co máte za potíže?“

„S manželkou.“

„Rozvody nedělám,“ řekl Mason. „Specializuji se zejména na trestní případy. Ty tvoří převážnou část mé práce. Rodinné záležitosti, smlouvy a podobné mě nezajímají.“

„Moje žena,“ řekl bez průtahů, „se chystá zabít vaši klientku.“

Mason nadzvedl obočí.

„K žárlivosti nemá žádný skutečný důvod,“ pokračoval Ellis, „ale moje žena se podle mého soudu chová občas jako blázen.“

„Co abychom si o některých skutečnostech pohovořili na rovinu,“ spustil Mason. „Ve Velké stodole jste hodně hrál poker a poměrně dost jste prohrál.“

„To souhlasí.“

„Vaše žena tím nebyla nijak nadšená.“

„Manželky bývají zřídkakdy nadšené, když se manželé pouštějí do pokra a přicházejí o prachy.“

„A Ellen Robbová byla ve Velké stodole hlavní atrakcí?“

„K tomu ji tam měli,“ řekl Ellis.

„Zaujala vás?“

Ellis se pořádně nadechl a řekl: „Miluju ji, pane Masone.“

„A přesto tvrdíte, že vaše žena nemá k žárlivosti žádný důvod?“

„Řeknu vám to takhle, pane Masone, neměl jsem — nechával jsem si to pro sebe.“

„Chcete říct, že si myslíte, že jste si to nechával pro sebe,“ podotkl Mason.

„Jak tomu mám rozumět?“

„Takovouhle věc přece manželka zvětří na míle daleko. Jestli jste zamilovaný do Ellen Robbové, vemte klidně jed na to, že vaše paní věděla, že za vašimi výlety do Velké stodoly vězí něco víc, než jen cukání zahrát si poker.“

„Neví, jak na tom ve skutečnosti jsem, protože jsem teprve před nedávném celou věc v duchu rozebíral a uvědomil si, že jsem se zamiloval.“

„Věděla to už dřív,“ trval na svém Mason, „proč by jinak měla tak žárlit?“

„Odjakživa byla žárlivá. Žárlí na každou, na kterou se dvakrát kouknu.“

„Koukáte se na hodně žen dvakrát?“

„Ne víc než jiní.“

„No nic. Povězte mi, co se stalo.“

„Tedy, viděl jsem, jak Nadine, moje žena, je čím dál podrážděnější. Přišel jsem v pokeru o nějaké peníze, ale mohl jsem si dovolit prohrát. Nato udělala kravál. Víte o tom všecko — a jedna z věcí, které si nemohu nechat líbit, je, abych měl cejch švindlíře, co uteče, když přijde na placení.

Pane Masone, jestli Nadine podala na George Anclitase žalobu kvůli penězům, které jsem prohrál v pokeru, budu mít kam jen přijdu pověst podvodníka a chudinky.“

„Za předpokladu, že se hrálo falešně?“

„To by ovšem byla jiná. Kdyby kdokoliv mohl dokázat, že se hrálo falešně, to by úplně měnilo situaci.“

„Výborně. Co se teda stalo?“ ptal se Mason. „Ať už se tomu dostáném na kloub.“

„Doneslo se mi, jakou scénu udělala moje žena ve Velké stodole. Proslýchá se, že jste jí dal nějaké informace, které jí umožní, aby se pokusila dostat nazpátek peníze, které jsem prohrál. Ze prý si vzala advokáta, aby podal žalobu. Tak jsem Nadine řekl, že si jednoduše musíme všecko vyříkat. Rozhodli jsme se, že si vyjedem na jachtě. Aby nás nic nevyrušovalo. Že bychom jako odpluli kousek dál a pokusili se celou věc urovnat. Už jsme tohle jednou dvakrát udělali, když u nás došlo ke krizi, a všecko se dalo do pořádku.“

„Jak dlouho jste ženatý?“ chtěl vědět Mason.

„Sedm let.“

„V pořádku, pokračujte. Co dál?“

„Vydali jsme se z domova na jachtu,“ pokračoval Ellis. „Sousedům jsme řekli, že budeme venku pravděpodobně celou noc nebo možná dvě.

Měli jsme v plánu na jachtě přespat. Počítali jsme s tím, že se tam i najíme. Zaskočili jsme si nakoupit něco k jídlu.

Ellen se vynořila podle všeho, jen co jsme z domu odešli. Chtěla mluvit s mojí ženou. Soused jí řekl, že jsme na jachtě, tak se tam vydala. Pronajala si skif a veslovala k místu, kde jachta kotvila. Veslovala kolem dokola a několikrát volala. Pak skif přivázala a vydala se na palubu. Když tam nikoho nenašla, vrátila se na skifu tam, kde si ho pronajala.

No a tohle byla poslední kapka. Když byla Ellen na jachtě, patrně ztratila kapesník, se svým jménem vyšitým v rohu. Dorazili jsme na jachtu a sešli dolů do kajuty a… no, moje žena našla Ellenin kapesník.

To vám teda vypuklo pozdvižení. Řádila jako divá. Nechtěla nic slyšet, ať jsem říkal, co říkal.

Přirozeně jsem v tu chvíli nic nevěděl o tom, jak se Ellenin kapesník na jachtu dostal. Myslel jsem, že ho někdo nastrčil. Pokoušel jsem se ženě vysvětlit, že to je jen trik. Někdo se mě snaží zdiskredi-

tovat. Třeba to udělali nějací hráči, aby jí odvedli myšlenky od nápadu vymáhat zpátky peníze, o které jsem ve hře přišel“

„Co dál?“

„Nadine byla nepříčetná, pane Masone. Prostě se momentálně zbláznila. Hmátla po pistoli —“

„Po jaké pistoli?“

„Revolveru, co máme na palubě na obranu, když jsme na moři nebo spíme na jachtě v přístavu.“

„Vy u sebe zbraň nenosíte?“

„Ne. Necháváme ji na jachtě. Myslel jsem, že je to jediné místo, kde bychom ji snad kdy mohli potřebovat. Vím, že občas dochází k přepadům jachet, co kotví v přístavišti — mladí, úchylní rváči, kteří se proderou na jachtu a páchají tam všelijaké lumpárny, spoutají muže, dovolují si na ženy, berou peníze a všecko možné.“

„Jakého druhu je ta zbraň?“ ptal se Mason.

„Revolver.“

„Značku znáte?“

„Smith & Wesson.“

„Kde jste k němu přišel?“

„Byl to dárek.“

„Kdo vám ho dal?“

„George.“

„George Anclitas?“

„Ano.“

„Znáte číslo, co bylo na zbrani?“

..Propána, to ne!“

„Jak to přišlo, že vám George tu pistoli dal?“

..No, pár týdnů jsme se s Georgem dost kamarádili. Rád hraju karty a… no, hráli jsme, s různými výsledky. Někdy jsem vyhrál já, jindy zase George, a skamarádili jsme se. Náhodou jsem revolver uviděl, když se George a jeho partner bavili o střelných zbraních. Nějak se kvůli tomu vsadili. George se zmínil, že má v podniku porůznu několik zbraní, to aby tam pro případ přepadení nebyl jen jeden člověk, co se může dostat ke zbrani. Říkal jsem mu, že pomýšlím na to, že si na jachtu opatřím pistoli, protože jsme četli, jak parta tří

lumpů vtrhla na jachtu, svázala majitele a… prostě, tu zbraň mi vnutil, řekl mi, ať si ji vezmu.“

„Kde je ten revolver teď?“

„Jak jsem říkal, má ho Nadine.“

„Dobrá, hmátla tedy po zbrani,“ pokračoval Mason. „Co bylo potom, když se té zbraně chopila?“

„Křičela, že jestli si chci dávat na palubě jachty rande se svojí metresou, ona že to trpět nebude. Prohlásila, že použije nepsaného zákona a Ellen zabije. Byla to příšerná scéna. Takhle jsem ji ještě nikdy předtím neviděl. Byla úplně nepříčetná.“

„Co udělala?“

„Vlezla do člunu, veslovala pryč a mě nechala uvězněného na jachtě.“

„Nic jste proti tomu nenamítal?“

„Ovšemže namítal. Kdybych se k ní byl mohl dostatečně přiblížit, pane Masone, byl bych ji srazil a zbraň jí vzal, na to ale byla příliš mazaná. Přiměla mě, abych se nepřibližoval a držela mě v šachu. Věřím, že by mě byla zabila. Ve skutečnosti byla v tu chvíli posedlá myšlenkou, že mě zabije rovnou na palubě jachty, pak zabije Ellen a pak sebe.“

„Ale proč vás nechala trčet na jachtě?“

„Měla obavy, že bych se pokusil Ellen varovat.“

„Pokračujte,“ řekl Mason. „Co se dělo dál?“

„To je asi tak všecko, co vím. Odplula ve člunu. Vězel jsem na jachtě téměř do půl desáté. Pak se mi podařilo na sebe upozornit partu jachtařů a ti mě vzali na břeh.“

„Nemohl jste nastartovat motor a dostat se s jachtou do přístaviště sám?“

„Vyloučeno,“ řekl Ellis. „Vzala klíčky od zapalování s sebou. Nechal jsem to tam zajistit proti manipulování, takže když se klíček od zapalování vytáhne, nejde motor nastartovat. Ani na zkrat. Možná že někdo, třeba nějaký elektrikář by dokázal kabely propojit, ale já nemám ponětí, jak se to dělá. A nejsem si dvakrát jist, že se to udělat dá. Dal jsem tam namontovat takové zařízení, aby lidi prostě nemohli sebrat jachtu a vyjet si jen tak pro zábavu.

Ta jachta není nijak zvlášť velká, pane Masone; jenom dvaačtyřicet stop, ale je drahá a perfektně vybavená. Utratil jsem spousty peněz, jen aby byla co nejpohodlnější.“

„Dobrá,“ usměrnil ho Mason, „na břeh jste se dostal kolem půl desáté. Co jste dělal pak?“

„Pak jsem se snažil ženu najít, ale bezvýsledně. Šel jsem si promluvit s Ellen, ale nechtěl jsem ji vyplašit. Jenom jsem jí řekl, ať na sebe dává pozor, že moje žena vytáhla na válečnou stezku. Potom jsem se vydal hledat Nadine znova.

Dneska ráno se žena na skok zastavila doma. Začala nanovo vyhrožovat. Tvrdila, že jsme se s Ellen Robbovou potají sešli na jachtě a že to dokáže pomocí odborníka na otisky prstů, který její otisky najde.

Taky říkala, že tuší, že na mně Ellen čeká právě na jachtě, a jestli jo, zabije ji.“

„Co jste tedy dělal?“

„Nic. Ellen se se mnou na jachtě nikdy nesetkala. Věděl jsem, že Nadine je vedle, tak jsem ji nechal jít… Ale chci, abyste věděl, že moje žena je rozzuřená k vraždě, a tak byste měl něco podniknout a Ellen chránit.“

„Věděl jste, že Ellen Robbová a George Anclitas se spolu nepohodli?“

„Jak se spolu nepohodli?“

„Vyrazil ji a udělal jí modřinu na oku,“ upřesnil Mason.

„Cože!“ vzkřikl Ellis a napolo povstal ze židle.

„Snesl jí modré pod oko,“ opakoval Mason.

„Zabít ho je málo,“ vybuchl Ellis. „Ten křupan nadutá, švindlířská…“

Ellis zmlkl a stiskl rty do tenké čárky.

„Jako zástupce slečny Robbové budu žalovat George Anclitase a ještě pár chlapíků, kteří podle mne v tomhle podniku jedou, o šest tisíc dolarů jako náhradu škod ukládanou za trest a patnáct set dolarů za utrpěnou bolest a úhonu.“

„Pane Masone,“ řekl Ellis, „začínám si vážně myslet, že se hrálo falešně. Myslím, že… myslím, že Ellen by vám o tom mohla něco

říct. Chci dát Georgi Anclitasovi do těla. Jestli Ellen udeřil, zatočím s ním, že na to do smrti nezapomene. Já mu…“

„A co takhle až vaše žena podá žádost o rozvod a uvede jako příčinu Ellen Robbovou?“ zeptal se Mason.

Ellis se zatvářil zaraženě.

„Je tady pár skutečností, které nemůžete pominout,“ podotkl Mason.

„Koukněte se, pane Masone,“ řekl Ellis. „V téhle záležitosti udělám, co bude v mých silách. Rád — rád bych uhradil váš honorář za to, že George zažalujete.“

„A jak by se tohle vyjímalo při rozvodovém řízení?“

Ellis zaváhal, pak řekl: „No nic. Ve Velké stodole jsem přišel tak o deset tisíc dolarů. Dneska jsem přesvědčený, že se hrálo falešně. Kdybyste chtěl vystupovat jako můj právní zástupce, abych dostal zpátky ty peníze, vyplatím vám padesát procent z toho, co dostanu, a uhradím všechny náklady, které si vedení pře vyžádá. Můžete si najmout detektivy nebo co bude zapotřebí.“

„Tenhle podnik by mě mohl přijít draho,“ řekl Mason. „Už jsem poradil vaší ženě — zdarma, přirozeně — že by se vší pravděpodobností mohla vymoci nazpátek vaše společné finance, o které jste přišel při hazardní hře, bez ohledu na to, zda se hrálo poctivě nebo falešně.“

„Pane Masone, copak nechápete, jak by mne to poškodilo? Byl bych všem jenom pro smích —“

„Neřekl bych,“ skočil mu do řeči Mason. „Myslím, že kdyby se pár žen zachovalo stejně, měli by ti slavní hazardní hráči o čem přemýšlet, zvláště takoví, co hrají falešně.“

„Naopak,“ namítl vehementně Ellis, „to by mělo za následek něco úplně jiného, pane Masone. Ti, co jim herny patří, by si nemohli dovolit vést podnik dál. Kdyby měli vyhlídku, že se budou muset vzdát svých výher, kdykoli je nějaká žena zažaluje s tím, že jde o společný majetek, který manžel probendil, tak by tam, kde se hraje poctivě, přišli na to, že procenta je nevytrhnou, a všecko by zabalili. Naproti tomu falešní hráči by jeli vesele jako dřív. Jinak řečeno, ti, co by vedli podniky dál, by byli do jednoho podvodníci.“

„Je v tom háček," řekl Mason. „Nevím totiž, jak by se k rozhodnutí, o němž byla řeč, stavěl Nejvyšší státní soud nebo Nejvyšší soud Spojených států. Nicméně nové právní hledisko na společný majetek takové je. Jde o pozoruhodný právnický moment a já si nenechám ujít, co z toho povstane."

„Něco vám řeknu," podotkl Ellis. „Pěkně jste je v Roweně zvichřil. George by udělal nevímco, aby tuhle informaci udržel pod pokličkou. Hádám víte, že moje žena si umanula uspořádat sedánku a najala advokáta jménem Gowrie, aby na ní vystoupil. No a George ho bez průtahů podplatil."

Mason nadzdvihl obočí.

„Podplatil?"

„No bodejť. V rukavičkách, samosebou. Neběžel za Gowriem s penězma, aby se neobjevoval na schůzi, ale Gowrie dostal zrovna teď pár klientů, kteří se na něho obrátili s mnohem důležitějšími záležitostmi. Takže se, myslím, dovtípil, že by je moc nenadchlo, kdyby v Klubu rowenských žen pohovořil na téma hazardní hry."

„Tvrdil mi," řekl Mason, „že vaši ženu nemůže nikde sehnat."

„Jasně, že se pokoušel ji zastihnout, ale jenom proto, aby jí řekl, že nejspíš bude zrovna zaneprázdněný a schůze se musí odložit. Chystal se jí myslím povědět, že když celou věc znova promyslel a vyhledal si příslušné paragrafy, dospěl k názoru, že ta záležitost byla pravděpodobně projednána nesprávně."

„Odkud to všechno víte?"

„Mluvil jsem s ním po telefonu. Sichroval se," uzavřel Ellis.

„Tak jo," odpověděl Mason. „Budu o tom, co jste mi pověděl, přemýšlet. Kdybyste se se svou ženou spojil, dejte mi hned vědět."

„Řekněte mi, pane Masone, je Ellen v bezpečí? Nic víc nechci vědět. Můžete jí zaručit ochranu?"

„Nemohu zaručit ochranu nikomu," odtušil Mason.

„A co policie?"

„Ani ta ne. Kdyby měla policie hlídat každou, které žárlivá manželka vyhrožuje zabitím, neměli by dost lidí na řízení dopravy."

„Ona je ale ve skutečném nebezpečí."

„Může být," souhlasil Mason. „Nicméně je dobře schovaná. Prozatím se chystám ji držet stranou a oceňuji informaci, kterou jste mi dal.

Buď jak buď, takové věci se stávají. Vemte si noviny a skoro každý den tam najdete, jak nějaký rozvedený manžel přišel do bytu své bývalé ženy, udělal scénu, zabil ji a sebe taky. Nebo žena vyhrožuje manželovi, že ho opustí, on na to, že když ji nemůže mít on, tak nikdo, vytáhne pistoli, zastřelí ji a pak se jde udat. Tyhlety zločiny z vášně tvoří většinu vražd, ale na jednu osobu skutečně zabitou z těchto důvodů připadá tisíc, kterým se jen vyhrožuje. Na podobné situace policie zkrátka nestačí.

„Vás to nerozhází, jak vidím," dopálil se Ellis. „Ellen Robbová je krásná žena. Půvabná, slušná, mladá žena. Já vím, že to není žádná beruška, ale v jádru je to hrozně jemná, milá, mladá žena a… no prostě, nemůžete se jen tak držet stranou, aby si Nadine klidně vytáhla v plné polní."

„Kde myslíte, že teď vaše žena je?"

„V Arizoně, myslím. Říkalo se, že tam má Ellen dostat v jednom nočním podniku ve Phoenixu práci. Někoho tam zná. Tak počítám, že se tam Nadine rozjela. Jestli je Ellen tady, ze srdce doufám, že Nadine je v Arizoně — a že vychladne, než přiharcuje zpátky."

„No nic, uvidíme, co budeme s to podniknout," řekl Mason. „Pokusím se ze všech sil svou klientku chránit, ale pochopte, za takovéhle situace nemůžeme poskytnout absolutní ochranu. To nedokáže ani policie."

„Podívejte se, pane Masone," naléhal Ellis, „jestli ji nemůže ochránit policie, můžeme jí najmout soukromou tělesnou stráž. Chci to zaplatit. Nesejde na tom, na kolik to přijde. Ozbrojenou stráž, která ji bude schopna hlídat ve dne v noci."

„A jakpak bude při rozvodovém řízení vyhlížet tohle?" připomněl Mason.

Ellis se nad jeho poznámkou zamyslel. „To jsem teda vyřízenej," řekl a povstal. „Přesto vám, pane Masone, říkám, že vaší klientce a mně hrozí nebezpečí."

Mason pouze přikývl.

Ellis se nijak neměl k odchodu, ale Mason se zdvihl, čímž naznačil, že rozhovor je u konce.

Jakmile Ellis z kanceláře odešel, Mason kývl na Dellu Streetovou. „Sežeňte, Dello, Paula Drakea, jestli už nešel domů. Ať sem hned přijde.“

O necelou minutu později byl Drake u Masona.

„Ellen Robbová bydlí v motelu Moře a příboj v Costa Mesa,“ informoval ho Mason. „Zapsaná pod svým jménem. Možná jí hrozí, možná taky ne, jisté nebezpečí. Jedna rozsoptěná manželka se podle všeho vydala na válečnou stezku a pase po ní s pistolí.“

„Andělíček strážníček?“ zeptal se Drake.

„Strážníčci,“ upřesnil Mason, „to ‚i‘ naznačuje plurál, dva nebo víc, a aby o tom nevěděla. Chci, abys to místo hlídal. Nasaď tam do služby lidi, někam, odkud budou moci pozorovat dveře jejího pokoje. Jestli se nějaká žena bude po Ellen shánět, nebo když se nějaká žena objeví, ať se tví lidé pustí do práce. Bude-li to žena tak kolem sedmadvaceti, zrzavá, štíhlá, spíš trochu vychrtlá, přeju si, aby ji tvůj člověk zastavil. To je jedno, co si vymyslí. A kdyby se jmenovala Nadine Ellisová — paní Helman Ellisová — chci, aby tvůj člověk zasáhl.“

„Jak moc má zasáhnout?“

„Záleží na okolnostech,“ odtušil Mason. „Odvede její pozornost jinam a… no v žádném případě se od ní nehne. Kdyby se tahle žena setkala s Ellen Robbovou, chci, aby u toho byl nejmíň jeden z tvých lidí. Přeji si, aby se ujistil, že se paní Ellisové nenaskytne příležitost vytáhnout revolver a spustit ohňostroj.“

„Chápu,“ kývl Drake. „Takovouhle práci odvádíme často. Mám pár znamenitejch lidí. Samosebou to leze do peněz. Jak dlouho budeš chtít, aby na tom dělali?“

„Tak dlouho, dokud se nevyloučí, že by mohlo dojít k průšvihu,“ odpověděl Mason.

„Což potrvá do kdy?“

„Dokud nebudeme vědět, kde vězí paní Ellisová a nebudeme schopni se víc vyznat v situaci.“

„Okay,“ řekl Drake. „Dám se do toho.“

Jakmile Drake odešel, Mason se obrátil k Delle Streetové. „A teď," poznamenal, „máme na programu revolver."

„Jak to myslíte?"

„Začali jsme se čtyřmi zbraněmi, které patřily Georgi Anclitasovi," řekl Mason. „Jednu dal pryč. Zbývají tři. Nu, jedna z nich se vynořila v soukromých věcech Ellen Robbové. George nejspíš prohlásí, že mu ji ukradli. To pak Georgeovi zbydou dvě."

„Kam tímhle míříte?"

„Jenom koukám, abych o nich neztratil přehled," usmál se Mason. „Až ten případ budu dělat, okresní prokurátor mě, jak už má ve zvyku, obviní, že jsem nastrčil nějaké další zbraně, zmanipuloval je a —"

„A to bude přesně to, co jste v tomhle případě udělal," neodpustila si Della Streetová.

„To jo, spravedlivě řečeno. Nebude to paráda, až George Anclitas ‚zjistí', že mu ukradli jednu zbraň, a obviní Ellen Robbovou, že se dopustila krádeže? Obstará si povolení k prohlídce jejích věcí. Nato úředníci zbraň objeví a George pak najisto podá žalobu. Celá věc se dostane před soud, a až začnou zbraň předkládat jako důkaz, požádám, aby její číslo uvedli do zápisu. Potom zkontrolujeme záznamy, abychom získali čísla Georgeových zbraní, a pak se ukáže, že zbraň, kterou našli v Elleniných zavazadlech, není ta, kterou ‚ukradli' Georgi Anclitasovi."

„A potom co?" zeptala se Della s úsměvem. Mason se rozverně zašklebil. „Potom," řekl, „budeme mít proti Georgi Anclitasovi novou žalobu o náhradu škod. Možná ho, Dello, po nějaké době vychováme, aby se nevytahoval na ženy a nedělal jim modřiny na oku."

„A co když se někdo dopídí, že tady Georgeovu zbraň máme?"

„To je mi ale nápad!" zahlaholil Mason. „Ani za nic bych si tady Georgeovu zbraň nenechal. Říkal jsem vám přece, že ji vrátíme majiteli, jen co budeme vědět, kdo ten majitel je."

„Prostě mu ji jakoby nic podáte?" zeptala se a v očích jí zajiskřilo.

„Řekl jsem, že ji vrátíme,"odpověděl s úsměvem Mason.

„Máte nějaký plán?" zajímala se.

„Dole v bistru dávají do drinků kolečka ledu, v průměru tak třícentimetrová, s kulatým otvorem uprostřed a —“

„Ano?“ pobídla ho Della Streetová, když zmlkl a začal se pochechtávat.

„Myslím,“ pokračoval Mason, „že ten led vyrábějí pomocí tyčky, kterou vsunou do trubky, to mezikruží naplní vodou a nechají zmrznout. Pak led vcelku vyndají a rozřežou na kolečka do drinků.

Že byste, Dello, řekněme seběhla dolů, dala se s někým, kdo zrovna bude mít službu, do řeči a zjistila, jestli by vám nedali takovou tu ledovou tyčku… no, dejme tomu tak třicet centimetrů dlouhou.“

Della Streetová ho chvíli šelmovsky pozorovala, pak se usmála a řekla: „Už běžím, pane doktore. Mám za to, že se chystáme mrazit důkazy.“

„Naopak,“ řekl Mason. „Budeme rozehřívat zatvrzelé srdce. Také sežeňte krabici od bot a naplňte ji zpoloviny suchým ledem.“

Della Streetová přikývla a odešla.

Mason se právě vydával na další procházku místností, když se vrátila s krabicí od bot pod paží.

„Máte to?“ ujišťoval se.

Přikývla.

Hmátla do krabice se suchým ledem a vytáhla tak třiceticentimetrovou tyčku ledu.

„Výborně,“ liboval si Mason, „vyzkoušíme, co vydrží.“

Vzal revolver, který s sebou přinesla Ellen Robbová, a navlékl ho na tyčku ledu. Pak si přitáhl dvě židle a mezi ně na opěradla tyčku položil.

„Perfektní,“ pochvaloval si, vzal tyčku a vrátil ji zpátky do krabice se suchým ledem.

‚A co teď,“ zeptala se Della Streetová.

„Teď vyrazíme do Roweny. Zastavím vzadu za Velkou stodolou, odkud se vchází do motelu. Vystoupíte, projdete motelem, kolem bazénu a zadním vchodem do Velké stodoly. Půjdete na dámské toalety —“

„S touhle krabicí od bot?“ zeptala se Della Streetová.

Mason zavrtěl hlavou. „To už ponesete kabelu. Bude v ní suchý led, tahle tyčka ledu a revolver. Také ten otvor v tyčce vyplníme suchým ledem. Půjdete na dámské toalety a porozhlédnete se po místě, kam byste revolver nastrčila. Možná by šel zavěsit mezi přepážky, přes roh. Nebo takhle najít umyvadlo, kde se vespod může k instalaci, a to myslím, že se vám podaří. Pak byste mohla tyč zavěsit mezi dva kohouty co bývají dole pod umyvadlem, jeden na teplou a druhý na studenou vodu.“

„A pak?“

„Po nějaké době, záleží na teplotě, se led rozpustí a revolver spadne na podlahu. Po ledu zbyde louže vody a zbraň najde někdo na podlaze.“

„Nebudou ji s námi spojovat?“

„Když to provedete dobře,“ řekl Mason, „a vejdete tam navečer zadním vchodem, nikdo vás neuvidí. Nerad to po vás žádám, Dello, ale nyní jako právník vystupuji proti zájmům George Anclitase a nebylo by etické, abych s ním hovořil bez přítomnosti jeho právního zástupce. Kdybych tam šel, chtěl by se mnou mluvit. A já chci, aby ten revolver našli na dámských toaletách.“

„Proč zrovna tam?“ zeptala se.

„Protože je tam stálá služba,“ vysvětlil Mason, „a taky proto, že je to těsně vedle zadního vchodu do motelu. Vklouznete dovnitř, počkáte až vejde nějaká jiná žena, propašujete tam tu tyč, dáte službě čtvrťák a odejdete. Přistoupíte ke mně do vozu. Musíme vyplnit otvor v tyči suchým ledem, aby se nerozpustila tak rychle. Až revolver spadne na podlahu, buď si ho všimne služba, nebo za čas nějaká jiná žena, která tam přijde. Když nám bude přát štěstí, služba odpřísáhne, že není možné, aby tam zbraň ležela déle než čtyři pět minut.“

„A to už budeme dávno pryč?“

„To už budeme dávno pryč,“ přitakal Mason.

„Dopouštím se moc velkého zločinu?“

„Jak jsem vám říkal, vracíme ztracený majetek. To je vrcholně chvályhodné.“

„A co takhle, kdyby to bylo zatajování důkazů?“

„Důkazů čeho?“

„Krádeže.“

„Nic jsem neukradl," odpověděl Mason.

„A Ellen Robbová?"

„To je klientka."

„Jo to je klientka," opakovala Della Streetová zamyšleně. „Ale nebuďte z toho děvčete celý pryč. Ta se vyzná, která strana krajíce je namazaná, a ani ji nenapadne, aby si nechala strčit suchý chleba."

Mason se uculil. „Taková že by byla?"

„Zvláště ke svému právníkovi," přisadila si Della Streetová. „Kéž už byste to měl z krku, šéfe."

Mason přikývl. „Proto taky chci, aby zbraň přišla tam, kam patří."

„Co si George Anclitas pomyslí, až se mu donese, že se zbraň našla na dámských toaletách?"

„To ovšem přijde na to," řekl Mason, „co má v plánu."

„Domníváte se, že George Anclitas zamýšlí Ellen obvinit z krádeže?"

Mason svraštil čelo. „Jak rád bych na tohle znal odpověď, Dello," řekl. „Když nastrčil revolver do Ellenina kufru, najisto jsem měl za to, že sleduje právě tohle. Proč ale nezačal vyskakovat? Na něco čeká. Co to je?"

„Možná vyčkává, až se zjistí, kde Ellen vězí," uvažovala.

„Pochybuju — a ještě něco mi vrtá hlavou."

„Copak?"

„Že by hrál složitější partii?"

„Co by to mohlo být?"

„Vím já?" řekl Mason. „Přeju si ale, aby tu zbraň dostal zpátky. Chci ji přihrát na dámské toalety. Tam ji najde služba. Se vší pravděpodobností tu ženskou revolver k smrti vyděsí. Vyvolá rozruch a… no, George se doví, že má svoji pistolku zpátky. Bude vás samozřejmě podezírat. A taky se dovtípí, že moc dlouho otálel s tím tažením proti Ellen Robbové, že našla revolver v kufru a navlékla to, aby ho vrátila. Přirozeně, George bude vzteky bez sebe."

„Kdy vyrazíme?" zeptala se Della Streetová.

„Seběhněte do obchodu na rohu, kde se prodávají kabelky, kupte koženou kabelu, do které se vám vejde ten suchý led, zbraň a tyč ledu. Pak na to půjdeme."

Kapitola sedmá

Perry Mason zpomalil a zastavil.

„Všecko okay, Dello?“

Della Streetová položila ruku na kliku dvířek. „Všecko okay.“

„Poslyšte,“ řekl Mason, „je pořád možné, že se někde něco pošaší. Kdyby něco nevyšlo, kdyby vás někdo nachytal, pošlete pro mě. Přijdu a vypořádáme se s tím. Prohlásím, že jste jednala podle mých pokynů, že jsem vracel zbraň, kterou vpašovali do zavazadel mé klientky. Půjdeme na to z tohohle konce.

Aby bylo mezi námi jasno, Dello. Nepřeju si, abyste to dělala na vlastní pěst. Jestli se něco pošpatní, pěkně odejdete ze scény, nastoupím já a převezmu odpovědnost. Rozumíte?“

Okamžik váhala, pak přikývla.

„Takže takové jsou mé pokyny,“ opakoval Mason. „Když se dostanete do průšvihu, nepokoušejte se na sebe brát odpovědnost. A ještě něco. Mohlo by to kiksnout i tady. Někdo by mě mohl poznat.

Objedu blok, zajedu do uličky a zapnu světla. Když uvidíte světla rozsvícená, vzduch je čistý. Vyjdete ven a nastoupíte do vozu… světla uvidíte od konce bazénu.

Kdyby se však něco semlelo, budu mít světla vypnutá. Až dorazíte na konec bazénu a uvidíte, že mám zhasnuto, k autu se nepřibližujte. Rozumíme si?“

„Jak dlouho?“ chtěla vědět.

„Dokud neuvidíte, že mám rozsvícená světla. Pak můžete jít a připojit se ke mně.“

„A když to bude trvat dlouho, řekněme přes půl hodiny?“

„Za takových okolností,“ řekl Mason, „se vraťte zpátky, jak jen to půjde. Jeďte autobusem nebo stopem.“

„Okay,“ kývla, „jdu na to.“

Otevřela dvířka vozu, vyklouzla na chodník, přešla ho, minula hlavní vchod do motelu a zamířila kolem vzdálenějšího konce bazénu.

Mason zleva objel blok, zajel do uličky, projel jí až na místo, odkud mohl dohlédnout na konec bazénu, pak vypnul motor a s rozsvícenými světly čekal. Tak se do pozorování bazénu zabral, že za-

pomněl sledovat zpětné zrcátko a nepostřehl vůz, který za ním zastavil.

Vystoupili dva muži a kráčeli k místu, kde Mason parkoval.

„To je ten advokát, co jsem vám o něm říkal," řekl policejní náčelník Miles Overton.

Mason vmžiku zpozorněl, otočil se a zahlaholil: „Zdravím vás, náčelníku."

„Seznámím vás se svým přítelem," řekl náčelník. „To je Ralston Fenwick, pane Masone."

Pořízek s býčí šíjí, rty roztaženými v úsměvu a mrazivýma zelenýma očima napřáhl ducatou ruku, na níž jiskřící diamant vrhal ohnivé odlesky.

„Dobrý den, pane Masone. Moc rád vás poznávám."

„Co tady děláte?" zajímal se náčelník.

„Parkuju," odpověděl Mason unaveně a vypnul světla vozu. „Rozhlížím se po okolí. Chci si udělat přehled o nemovitostech."

„Pročpak to?" zbystřil náčelník.

„Moje klientka žaluje George Anclitase o sedm tisíc pět set dolarů. Že byste o tom neslyšel?"

„Slyšel," připustil náčelník nezávazně.

Fenwick zlehka odstrčil policejního náčelníka, loktem se opřel o Masonovo auto a zazubil se. „Jaksi tady zrovna koukám, co a jak, pane Masone. Chtěl jsem se taky porozhlídnout po krajině. Pak že si půjdu s várna promluvit."

„Vskutku?"

„Už je to tak."

„A copak vás na mně tak zajímá?" řekl Mason.

„Starám se o občanské záležitosti, víme?" začal Fenwick. „Zastupuju jedno sdružení. A George Anclitas je členem tohohle sdružení."

„Co je to za sdružení?" chtěl vědět Mason.

Fenwick se zašklebil. „Moc by vám to neřeklo, kdybych vám to vyjevil. Má zvučné jméno, ovšem ani vy, ani já nemáme zapotřebí chodit kolem horké kaše, co, pane Masone. V tomhle sdružení jsou lidi, kteří mají co dělat s podnikama, kde se hraje."

„Aha," podotkl Mason.

„Máte zvláštní představu o právních skutečnostech,“ pokračoval Fenwick. „Ale vzhledem k vašemu postavení, pane Masone, a k tomu, jak se vyznáte, byste nám mohl pěkně zavařit.“

„To nejsou moje představy,“ odrazil ho Mason, „to jsou představy kalifornských soudů.“

„Je mi to jasný,“ podotkl Fenwick.

Mason viděl, jak Della Streetová svižně míří ke konci bazénu, pohlédne směrem k vozu a pak, když si všimne, že světla nesvítí a s Perry Masonem že hovoří dva muži, zahne kolem bazénu a mizí z dohledu.

„Víte, pane Masone,“ řekl Fenwick, „tohle sdružení má dlouhé prsty. Jinak řečeno mezi našimi členy je spousta významných lidí, a to nejenom tady v těch končinách. Ve skutečnosti to takhle nemáte jenom v Kalifornii, ačkoliv moje pole působnosti je jenom v tomhle státě — například v Nevadě, mají tam —“

„Rozumím tomu tak,“ přetrhl mu řeč Mason, „že dohlížíte rovněž na legislativní zájmy hráčských podniků.“

„Kromě jiného,“ řekl Fenwick. „Víte, Masone, spousta lidí by s chutí hraní zarazila, i když koneckonců na něm není nic špatného. Při hraní mají lidé příležitost vybít své emoce. Všude se hraje. Po celém světě. Nic s tím nenaděláte. Vězni v káznicích hrají, každá náboženská organizace má svůj vlastní malý hráčský kroužek. Dokonce i ty ženské spolky s těmi jejich bridžovými kluby, taky je to hazard.

A povím vám ještě něco, Masone. Z hraní plyne velký užitek. Peníze se tím dostávají do oběhu. Lidi k sobě mají nějak blíž, jsou k sobě přátelštější a společnost si tím náramně pomůže. Vemte si to třeba zrovna tady v Roweně. Divil byste se, kolik peněz plyne do města z hraní. Z celého okolí sem přijíždějí lidé, aby si kapku zahráli karty — a nechají tu své peníze.“

„Tak bych to viděl,“ řekl Mason, „že hazardní hráči na tom neprodělají. Padni komu padni.“

Fenwick zaklonil hlavu a rozřehtal se. „To se vám teda povedlo, pane Masone, to teda jo! Jak jinak, a v tom máte celou podstatu organizované hry. Zákazník vždycky pustí chlup. Babský tlachy, že má něco proti. Kdyby měl zájem neprohrát ani nevyhrát, dřepěl by doma. Do herny by nohou nepáchl.

V tom vězí celá podstata hazardu. Někdy na tom vydělá zákazník. Profesionální hráč vydělá vždycky. To každej dobře ví. Ten to nedělá pro srandu. Někdo prohrává, jiný vyhrává. Víc lidí prohrává než vyhrává. Lidi spíš prohrávaj, ale ten, kdo vyhraje, bere hodně. Pustí se do hry s padesáti dolary a odchází s pěti nebo patnácti sty. To je ta vábnička. A proto se to točí.

Na druhé straně profesionální hráč ví, že když někdo snad během týdne vyhraje patnáct set dolarů, většina lidí, co se přidaj ke hře, na to přispěje. Takhle si vydělává na chleba. A věřte mi, pane Masone, hraní společnosti prospívá."

„To je věc názoru," odtušil Mason.

„Jen si vezměte třeba tenhle podnik v Roweně," pokračoval Fenwick. „Je spořádaný, tichý, dobře vedený, dodržujou tam předpisy. Nedochází zde k žádným průšvihům. Nemáte tady problémy s gangsterama. Podnik běží hladce a lidé jako George Anclitas platí pořádné daně — a když říkám pořádné, myslím pořádné."

„Zastáváte názor, že hazard prospívá společnosti," vložil se Mason. „Prospívá občanům, kteří společnost tvoří?"

„Přesně tak. Teď mi začínáte rozumět."

„Tak není důvodu, proč bychom nemohli říct vdaným ženám, že manžel může disponovat společným majetkem, ale nemůže ho prohrát. Když na něm profesionální hráč vyhraje manželčin podíl ze společného majetku, nemůže si ho ponechat."

Fenwickovi se úsměv vytratil z tváře.

„Klepete na špatný dveře, Masone. Všecko zamotáváte. Nikdy jsem tohleto netvrdil a nahlížíme to zcela jinak.

Za prvé se domnívám, že když si pečlivě prostudujete právní předpisy, zjistíte, že jste na omylu. Otevřeně řečeno, rád bych vás požádal, abyste si příslušné právní předpisy pečlivě prostudoval. To už něco času zabere, pane Masone. Jste právník a my bychom to po vás nechtěli zadarmo. Maše sdružení potřebuje nějaké zastoupení a rádi bychom si zajistili vaše služby stran porady v právních záležitostech.

Jednou z prvních věcí, kterou bychom po vás chtěli, by bylo, abyste si vyšetřil tak rok nebo dva a prostudoval rozsudky týkající se

hraní a hazardních her. Vypláceli bychom vám honorář řekněme patnáct tisíc dolarů ročně.“

Mason se ušklíbl. „Na co potřebujete mě, Fenwicku? Už jste si opatřil Gowrieho.“

Fenwick zbystřil a vyvalil oči. „Jak to víte?“

Mason se uculil.

„No dobrý, Masone,“ řekl Fenwick, „koneckonců jsme oba velký kluci. Popřemýšlejte o tom návrhu, jo?“

Mason zavrtěl hlavou. „Zabývám se trestními případy,“ odpověděl. „O záležitosti jiného druhu se nijak zvlášť nezajímám.“

„Vy víte o nějakém paragrafu, který naší organizaci nasypal písek do ložisek, víme?“ řekl Fenwick. „Kamaráde, zavolali telefonem a nařídili, ať mažu zpátky sem, a to tak rychle, že by vám z toho šla hlava kolem. Byl jsem na dovolený v Acapulcu a měl jsem s sebou milou, přítulnou kočičku. Kruci! Kamaráde, to teda byl telefonickej hovor! Fofrem letadlo, rovnou do Roweny, promluvit s Georgem Anclitasem, promluvit s Perry Masonem, promluvit s Darwinem Gowriem, promluvit s paní Helman Ellisovou!“

„Jak vidno jste sebou mrsknul,“ uznal Mason.

„To teda jo. Vydržím nespat, když musím, a pořád jsem fit.“ Fenwick na okamžik zaváhal, pak se střetl s Masonovým pohledem. „No a proč by ne? Navštívil jsem Gowrieho.“

„A co paní Ellisová?“

„Hledám ji,“ odpověděl Fenwick. „Proto se tady kolem potloukám. Nemůžeme ji najít. Nějak si s manželem vjeli do vlasů. Momentálně je v trapu. Její muž si myslí, že odjela do Arizony. Ale ona se dneska brzy po ránu vrátila, odešla na rodinnou jachtu a někam vyrazila.“

„Kam?“

„To bych taky rád věděl. Tipoval bych na Ensenadu a Catalinu. V tu minutu, co se jachta objeví, beru letadlo a letím si s ní promluvit. Chystal jsem se vás zavolat do kanceláře a sjednat si s vámi schůzku. Tím, že jsem tady na vás narazil, jste mi ušetřil spoustu potíží.“

„Mám za to, že paní Ellisová se pohybovala po Arizoně,“ poznamenal Mason.

„Taky že tam byla, ale nezdržela se dlouho. Tu holku, co se za ní vydala, nenašla tam, kde čekala. Odněkud dostala nový, zaručený tip a vrátila se sem celá říčná. A přesvědčená, že ji záměrně poslali na falešnou stopu.“

„Kdo jí dal echo?“ zeptal se Mason.

„Co já vím. Slyšel jsem o tom. Víc nic. Prostě jak tak člověk poslouchá, co se mluví.“

Mason se napřímil a zívl.

„Helejte,“ pokračoval Fenwick. „Nejsem advokát, pane Masone, a nejsem s to posoudit vaše právnické závěry. Jestli ale — a říkám pouze jestli — rozsudek, o kterém jste se zmínil, vybočuje z všeobecného práva, nebo kdyby došlo k novému přelíčení či o případu nerozhodl Nejvyšší státní soud a tento případ by pouze představoval odchylku od normálního výkladu zákona, vím, že byste na to rád přišel jako první.

Teda povím vám, že máme baterii znamenitých právníků, kteří tuhle věc prozkoumávají, a za den dva budeme vědět, co a jak. Kdyby se přirozeně váš výklad toho zákona ukázal jako nesprávný, jistě byste rád jako první opravil mylnou domněnku, kterou jste u paní Ellisové vyvolal.

Jak jsem vám tedy řekl, jsme ochotni za toto studium materiálů zaplatit. Nechceme po vás, abyste na této věci začal pracovat pro nic za nic. Ve skutečnosti jsem zmocněn, abych vám vyplatil patnáct tisíc dolarů, jen abyste se do toho pustil.“

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„V hotovosti,“ dodal Fenwick.

„Slyšel jsem vás hned napoprvé,“ řekl Mason. „Právě teď jsem zaneprázdněn. Nemohl bych se věnovat žádné vyhledávací práci.“

Fenwick napřáhl macatou ruku. „No, víte, kde mě najdete, Masone. Nechtě si to projít hlavou — když máte ovšem tolik co dělat, že nemůžete tuhle věc prostudovat, mí partneři tady v Roweně by po vás jistě nechtěli, abyste se pouštěl do čehokoliv, co by vám narušilo program.“

„Jinak řečeno,“ navázal Mason, „když jsem tak zatraceně zavalený prací, proč nesedím u sebe v kanceláři a nestarám se o své.“

„Něco na ten způsob,“ zašklebil se Fenwick a ztuha stiskl Masonovi ruku.

Policejní náčelník se dotkl dvěma prsty štítku čepice a vydal se nazpátek k policejnímu vozu. Fenwick vyrazil za ním a přidal se k němu. Auto se s předením rozjelo, prosmýklo se kolem Masonova vozu a zabočilo doleva kolem bloku.

Mason rozsvítil světla.

Vynořila se Della Streetová a zastavila se na kraji bazénu.

Mason nastartoval vůz, vyjel z uličky přes ulici a přirazil k obrubníku.

Della Streetová přešla spěšně k autu, trhnutím otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

„Všecko dobrý?“ zeptal se.

„Všecko v pořádku,“ odpověděla. „Byla tam zrovna nějaká jiná žena. Když se s něčím obrátila na službu, dala jsem se do práce. Mají tam jedno umyvadlo s instalací vespod a tak jsem, jak jste navrhl, zavěsila tyč na ty dva kohouty. Revolver není vidět, pokud by se někdo nějak nedostal na zem a nepodíval se nahoru.“

„Okay,“ řekl Mason. „Vyrazíme.“

„Vidím, že jste měl společnost.“

„Policejní náčelník a činovník na poli hráčských zájmů.“

„Copak tím hráčské zájmy sledovaly?“

„Najmout mě. Myslí si, že pracuju moc tvrdě. S radostí by nám zaplatili výlohy za výlet do Acapulca, jen aby nás měli na nějakou dobu z oběhu.“

„Co jste jim odpověděl?“

„Že mám moc práce.“

„Takže teď — co?“

„Teď,“ řekl Mason, „pryč z Roweny — a rychle.“

Kapitola osmá

Ve čtvrtek odpoledne, ve chvíli, kdy byla Della Streetová venku něco vyřizovat, zazvonil v Masonově kanceláři telefon, neuvedený v seznamu.

Protože věděl, že jediný Paul Drake má toto neregistrované číslo, odložil rozečtenou knihu, zvedl sluchátko a zahlaholil: „Ahoj, co se děje?“

V telefonu zazněl naléhavostí sevřený Drakeův hlas. „Víš něco o své klientce z toho rowenského případu, Perry?“

„O Ellen Robbové?“

„Jo.“

„Celý den o sobě nedala vědět, Paule. Proč?“

„Bude líp ji sehnat.“

„Co se stalo?“

„Přesně nevím, ale něco ti o tom říct můžu.“

„Vysyp to.“

„Paní Ellisová nastoupila na svou jachtu a vyplula za neznámými cíli.“

„To vím,“ poznamenal Mason. „Mluvil jsem s chlapíkem, kterému leží na srdci zájmy hráčských podniků, a ten měl o jachtě zevrubný přehled. Měl za to, že míří do Ensenady nebo Cataliny.“

„No, má se to takhle,“ navázal Drake. „Dneska nějak později dopoledne si ponorka, která zrovna vyplouvala zpod ostrova Catalina, všimla jachty v zakázaném pásmu. Pohupovala se bezcílně na vlnách. Ponorka k ní přirazila, nikdo se nehlásil, tak vylezli na palubu. Palubní důstojník zjistil, že kajuta je zamčená, palivo v nádržích veškeré žádné a všechno nasvědčuje tomu, že na palubě není živáčka. Vyrazil dveře kajuty a rovnou vidí, že se něco stalo.“

„A to jako co?“

„Vražda.“

„Dál,“ řekl Mason.

„Tělo už tam nějakou dobu leželo. Tělo paní Ellisoyé. Očividně se bránila. Zůstaly tam stopy zápasu. Zbraň, kterou se zřejmě snažila použít, jí ležela u ruky. Byla z ní vypálena jedna rána. Byla připravená k dalšímu výstřelu, který už paní Ellisová neměla možnost vypá-

lit. V těle byly dva vstřely, oba zjevně v hrudi. Kterýkoliv z výstřelů mohl přivodit smrt během několika minut. Došlo k silnému krvácení, všude spousta krve a uvnitř kajuty všecko vzhůru nohama.

No a Ellen Robbová je do toho nějak zapletená. Jak, to nevím, ale policie po ní pase. Vydali podrobný oběžník a pustili se opravdu do pátrání.“

„Ještě něco?“

„To je všecko.“

„No nic,“ řekl Mason. „Budu mít co dělat. Kde teď jsi?“

„V kanceláři.“

„Zůstaň u sebe. Měj v záloze pár dobrých lidí. Hele, poslals tělesnou stráž hlídat ten motel, kde bydlí Ellen Robbová?“

„Samosebou.“

„Podávali ti teď nějaké zprávy?“

„Ani ne před hodinou. Je v motelu.“

„Navštívil ji někdo?“

„Zjevně je čistá jak čerstvě padlý sníh, jestli máš na mysli, zda třeba v motelu nerozptyluje Helmana Ellise.“

„Tohle jsem měl na mysli především,“ souhlasil Mason. „Ještě něco?“

„Už nic.“

„Sjedu tam, Paule, a ty radši odvolej své lidi. Kdyby policie, až se ukáže, našla na stráži soukromé detektivy, začala by se vyptávat. Třeba by se nám nechtělo na ty otázky odpovídat.“

„Okay,“ řekl Drake, „pustím se do toho.“

Mason zavolal dívku v centrále.

„Až se Della vrátí, řekněte jí, ať počká, dokud jí nezavolám, Gertie. Musím bezodkladně odejít. Zrušte na příští půl druhé hodiny veškeré schůzky.“

Popadl aktovku, hmátl po klobouku, vyrazil z kanceláře a odjel do motelu Moře a příboj v Costa Mesa. Zaklepal na dveře číslo 19.

„Kdo je?“ ozval se hlas Ellen Robbové.

„Mason,“ odpověděl právník.

„Ach,“ řekla. Pak vzápětí pokračovala: „Nejsem dost oblečená, pane Masone.“

„Hoďte na sebe něco. Je to důležité.“

„Jak moc důležité?“ zeptala se hlasem náhle plným znepokojení.

„Dost na to, abych si sem udělal cestu,“ odtušil Mason.

Ellen Robbová otočila klíčem v zámku. „Pojďte dál,“ řekla.

Mason vešel.

„Na mě se neohlížejte,“ pokračovala, „já to vydržím, jestli to vydržíte vy. Přinesl jste mi ty papíry k podpisu?“

„Přinesl jsem ty papíry,“ přitakal Mason. „Chtěl bych po vás dvě věci.“

„Copak?“

„Abyste podepsala tuhle žalobu a vzala si něco na sebe.“

„Co dřív?“

„Tu žalobu.“

Posadila se na stoličku k toaletnímu stolku, vzala papíry, které jí Mason podal, a zeptala se. „Udělám dobře, když to podepíšu?“

„Uděláte,“ řekl Mason. „Žalujete George a Marcuse o sedm tisíc pět set dolarů. Nejdříve podepište, pak na sebe něco hoďte, a až se oblečete, Pečlivě si tu žalobu přečtěte.“

Podepsala, pak odstrčila stoličku.

„Nechtěl byste mi povědět víc, zatímco se budu oblékat?“

Mason chvíli váhal, pak řekl. „Bude líp, když nebudete vědět, nač to všechno vlastně. Jen se oblečte. A mějte na paměti, že kdyby se, než se odtud dostaneme, cokoliv semlelo, přišel jsem za vámi čistě proto, abyste podepsala tyhle listiny.“

Pokukovala po něm vyvedená z míry a přitom si pečlivě uhlazovala punčochy na dlouhých nohou a přetahovala přes hlavu šaty.

„Vy jste hotová záhada,“ poznamenala.

„Ellen,“ řekl Mason, „rád bych věděl jedno. Chtěl bych, abyste mi řekla pravdu.“

„O co jde?“

„Měla jste něco s Helmanem Ellisem?“

„Cože? S Ellisem?“

„George Anclitas tvrdí, že jo. Jeho partner, Slim Marcus, říká totéž.“

„Slim!“ vybuchla. „To je ten právej. Od chvíle, co jsem tam nastoupila, po mně ten chlápek jel. S velkejma řečma, že dostat se někam chce spolupráci s lidmi, kteří by mi mohli zatlačit, a —“

„To teď nechme," zarazil ji Mason. „Mluvím o Ellisovi."

„Ellis," řekla, „no, myslím, že jsem ho… okouzlovala."

„A co vy? Dávala jste mu naději?"

„Trochu jsem ho vodila za nos. Což se ode mne očekávalo. Já —"

Ozvalo se klepání na dveře.

Pohlédla překvapeně na Masona a pak zvolala. „Kdo je?"

„Policie," oznámil hlas poručíka Tragga. „Otevřela byste prosím? Rádi bychom vám položili pár otázek."

„Už je to tady," podotkl Mason.

Ve spěchu si dopnula knoflíčky.

Mason přešel ke dveřím, otevřel je a zahlaholil: „Není možná, jak se vede, poručíku?"

„Vy!" řekl Tragg.

„Koho jste čekal?"

Tragg se zhluboka nadechl. „Měl jsem tušit, že tady budete vy. Kde je Ellen Robbová?"

„Já jsem Ellen Robbová. Co mi chcete?"

Ellen Robbová vykročila.

Tragg ji odhadoval. „Znáte Helmana Ellise z Roweny?" zeptal se.

„Ano. Proč?"

‚A jeho ženu Nadine?"

„Ano."

„S Nadine jste vycházela dobře?"

„Počkat," zasáhl Perry Mason. „Než začnete mou klientku zasypávat spoustou otázek, pojďme si vyjasnit, co to všecko vlastně znamená."

„Podařenej vtip," usoudil Tragg. „Nemáte ponětí, co to všecko znamená, že jo? Co teda tady děláte vy, jestliže nevíte, co se děje?"

Mason spustil: „Podávám žalobu na George Anclitase a jeho společníky pro nároky, které má slečna Robbová vůči Georgeovi za to, že jí udělal modřinu na oku a vykopl ji z jejího pokoje do krutého světa, když byla oblečená jen do svého profesionálního pracovního hávu — což není nic jiného, než přiléhavý trikot a nanejvýš nevinný vzhled.

V případě, že byste zatoužil po veškerých podrobnostech, právě jsem ve své kanceláři připravil podklady a zašel sem, abych je slečně Robbové dal k podpisu.“

„Porozhlédneme se tady,“ oznámil Tragg.

„Máte povolení?“

„To je v pořádku. Tady ho máte.“

„Co hledáte?“ zeptal se Mason.

„Vražednou zbraň, pro případ, že jste to nevěděl.“

„Kdo je po smrti?“ zajímal se Mason.

Tragg se usmál a zavrtěl hlavou.

„No ale podívejte,“ ozvala se Ellen Robbová. „Nemůžete na mně házet obvinění —“

„Mlčte, Ellen,“ zarazil ji Mason. „Veškerý hovor obstarám sám.“

„To si jenom myslíte,“ odpověděl mu Tragg. „Jste zrovna na odchodu.“

„Ani nápad, dokud neskončíte s prohlídkou,“ nedal se Mason.

„Prohlédněte to tady,“ nařídil Tragg muži v civilu, který přišel s ním.

Sám se pak uvelebil na posteli a klouzal pohledem z Masona na Ellen Robbovou. „To je opravdu ohromný štěstí, že jsem tady na vás kápnul. Ukažte, ať se kouknu na ty papíry, o kterých tvrdíte, že je právě podepsala.“

Mason otevřel aktovku a vytáhl podepsané kopie se slovy: „Tady je máte, poručíku.“

Poručík Tragg pečlivě zkoumal podpis Ellen Robbové. „Vypadá to, jako by to opravdu zrovna podepsala,“ poznamenal. „A možná že jo. Já—“

„Poručíku,“ zvolal chlapík v civilu.

Tragg se otočil.

„Támhle,“ řekl ten v civilu.

Tragg stál a zíral na revolver, který byl objeven v kufru.

„Hele, hele, hele! Copak to tady máme?“ zeptal se.

„Nevím,“ řekla Ellen Robbová. „To je revolver, který jsem našla u sebe v zavazadle po tom, co jsem odešla z podniku George Anclitase — víte, z Velké stodoly v Roweně.“

„A kdypak to bylo ?“

„Odcházela jsem v úterý v noci.“

„A tohohle jste si ve svých věcech všimla dnes ráno?“

„Ano.“

„A co jste s tím podnikla?“

„Nebudeme na otázky týkající se té zbraně odpovídat hned,“ vložil se Mason. „Počkáme, až se dovíme, proč se poručík Tragg o tu zbraň tak zajímá.“

„Zajímám se,“ na to Tragg, „protože je to revolver Smith & Wesson, ráže osmatřicet, a já chci vědět, co a jak s ním je.“

„Moje klientka ho našla ve svém zavazadle,“ odpověděl Mason. „Jakmile na něj přišla, řekla mi o tom. Poradil jsem jí, ať ho nechá, kde je.“

„To o něm nic nevěděla, odkud se vzal nebo tak něco? Není její?“

„Přesně tak. Jenom ho našla. Zjevně jí ho někdo vstrčil do kufru.“

„To je radosti,“ řekl poručík Tragg uštěpačně. ‚A co teprve, že má Ellen Robbová po ruce advokáta, který ji zastupuje. Jaká to šťastná shoda náhod, že jste tady.“

„Co je na té zbrani tak důležitého?“ zeptal se Mason.

„Povíme vám to později,“ odrazil ho Tragg.

„Nu, dovolte, abych vám malinko poradil,“ nedal se Mason. „Jen nenoste kůži na trh tak kvapem, Traggu. Nedělejte kolem téhle zbraně žádné závěry, dokud nebudete vědět, o čem vlastně mluvíte.“

„Co tím chcete říct?“

„Přijdete myslím na to, že tenhle revolver nemá absolutně žádný význam.“

„Co chcete říct tím absolutně žádný význam?“

„Jen to, co jsem už řekl. Víc ode mne nečekejte. Dávám vám osobní, přátelský tip, poručíku.“

„Neskonalé díky,“ odtušil Tragg. „Stěží bych se blejsknul ve svý profesi, kdyby nebylo vašich osobních, přátelských tipů, Perry.“

„Tenhleten by mohl být o drobet významnější, než se v tuto chvíli domníváte.“

„Proč? Co víte?“

„Zatím nic moc,“ pokračoval Mason, „ale je dobře možné, že vím řekněme víc, než moje klientka.“

„Je správné, abyste ji z toho takhle vynechával?“ zeptal se Tragg sarkasticky.

„Může to být v zájmu všech zúčastněných,“ odpověděl Mason.

„Dovolila byste, slečno Robbová?“ řekl Tragg, „vzal bych vám otisky prstů, abych je mohl porovnat s jistými fotografiemi.“

Tázavě pohlédla na Perryho Masona.

„Jen si nechte vzít otisky prstů,“ kývl Mason.

Tragg otevřel brašnu, kterou měl s sebou, vyndal příruční daktyloskopické pomůcky, sejmul Ellen Robbové otisky a pak je pečlivě studoval pod zvětšovacím sklem.

Vzhlédl k Ellen Robbové s otázkou. „Víte, že Helman Ellis má jachtu, které říká Lodivod?'

Přikývla.

„Byla jste někdy na té jachtě?“

„Ano.“

„Kdy naposled?“

„V úterý navečer.“

„V kolik?“

„Nevím. Tak asi… tedy, řekla bych, když se začalo šeřit.“

„Co jste na lodi dělala?“

„Hledala jsem paní Ellisovou.“

„Našla jste ji?“

„Na palubě nikdo nebyl. Slyšela jsem, že se s manželem chystá na vyjížďku. Chtěla jsem ji zastihnout, než odplují.“

„Proč jste se s ní tak mermomocí chtěla setkat?“

„Potřebovala jsem s ní mluvit.“

„O čem?“

„O spoustě věcí. O tom… tedy, upřímně řečeno, protože jsem s ní chtěla mluvit o jejím manželovi.“

„Proč byste vy s ní měla mluvit o jejím manželovi?“

„Myslím, že na mě začala žárlit.“

„Proč?“

„Pracovala jsem ve Velké stodole a Helman, její manžel, tam dost chodil.“

„Bavila jste se s ním?“

„Ve Stodole?“

„Jo.“

„Přirozeně jsem se s ním bavila. Patřilo k mé práci udržovat hosty v dobrém rozmaru.“

„Paní Ellisové to nebylo po chuti?“

„Otevřeně řečeno, nevím. Doneslo se mi, že žárlí, a chtěla jsem ji navštívit.“

„Proč?“

„Chtěla jsem jí povědět, že nemá k žárlivosti absolutně žádný důvod.“

„Takže jste šla na palubu jachty?“

„Ano.“

„A měla jste s sebou tenhle revolver?“

„Ne.“

„Ne?“

„Ne. Rozhodně ne. Bylo to ještě předtím, než mi ho do zavazadla dali.“

„Jak to můžete vědět?“

„No, já… tedy, řeknu vám to takhle. Předtím než jsem tu zbraň objevila ve svých věcech.“

„To už zní líp. Nevíte, kdy se vám tam dostala?“

„Vůbec ne. Opravdu.“

„A z Velké stodoly jste odešla v úterý večer?“

„Později večer, ano.“

„A s paní Ellisovou jste se na jachtě nesetkala?“

„Ne.“

„Viděla jste ten večer pana Ellise?“

„Viděla jsem ho později, krátce před tou nepříjemností s Georgem Anclitasem.“

„Pověděla jste mu, že hledáte jeho ženu?“

„Přišel s tím, že jeho žena hledá mě, namítla jsem, že nemá nejmenší důvod k žárlivosti, alespoň co se mne týče.“

„A co na to Helman?“ „Říkal, že jeho žena mívá taková nepříčetná období žárlivosti, a když to na ni přijde, není s ní kloudná řeč.

Že měl v plánu jet s ní na výlet, ale prý sebrala skif, odplula na břeh a nechala ho trčet na jachtě.“

„Kdy mu tohle provedla?“

„V úterý večer.“

„Včera večer jste s ním také mluvila?“

„Počkat,“ zasáhl Mason, „myslím, že tenhle výslech došel už dost daleko, poručíku.“

„Okay,“ zahlaholil poručík Tragg div ne vesele. „Chci se slečny Robbové zeptat jen na jedno. Vešla jste vůbec kdy do kajuty Ellisovy jachty *Lodivod*?“

„Vůbec kdy?“

„Vůbec kdy.“

„Neznáte jachtu?“

„Ano.“

„Byla jste na palubě jachty?“

„Nu… ano, jednou jsem na lodi byla s Helmanem, když mi ji ukazoval.“

„Vešla jste tehdy do kajuty?“

„Já… nejspíš ano.“

„Kdy to bylo?“

„Ach, to už je nějakou dobu.“

„Jak dlouho?“

„Dva týdny.“

„Zabila jste Nadine Ellisovou, když jste byla na jachtě?“

„Jestli jsem zabila Nadine Ellisovou? O *čem* to mluvíte?“

„Mluvím o vraždě,“ odtušil Tragg. „Šla jste za ní ve středu na jachtu a zabila ji?“

„Proboha, to ne! Nezabila — Cože? Je — chcete říct, že byla — “

„Teď vám, Ellen, musím dát nějaké instrukce,“ řekl Mason. „Na další otázky neodpovídejte. Poskytla jste poručíku Traggovi otevřenou, přímou a poctivou výpověď. Poručík Tragg nemá nejmenší důvod, aby vás zastrašoval, tyranizoval, podroboval křížovému výslechu nebo aby si vaše odpovědi jakkoliv vynucoval. Nicméně pokud by si poručík Tragg přál, abyste ho doprovodila, udělejte to. Ale za žádných okolností nijak nevypovídejte. Neříkejte ani slovo k tomuto

případu nebo o tom, co máte mezi sebou s Georgem Anclitasem. Rovněž ne o žalobě, již se chystám podat, a vůbec o ničem dalším, dokud u toho nebudu a neporadím vám, abyste výpověď učinila.“

„Jak je libo, Masone,“ řekl Tragg. „Vypovídal jste se. Teď můžete jít. Byla tady možnost, že od slečny Robbové dostaneme vysvětlení, které by jí ušetřilo spoustu tahaček. Ale díky vašim instrukcím bude muset na policejní stanici.“

„To je v pořádku,“ řekl Mason. „Půjde na policejní stanici. Jak dlouho ji tam budete držet?“

„Pravděpodobně dokud nevypálíme z této zbraně zkušební střely,“ odpověděl Tragg, „a ty v balistickém oddělení neporovnají s osudnými kulkami, které zabily paní Ellisovou.“

„Rovnou se do toho pusťte,“ řekl Mason. „Doprovoďte ho, slečno Robbová. Reportérům od novin nedávejte žádné informace. S nikým nemluvte. Pěkně držte jazyk za zuby a ani slovo. Výpověď jste učinila. Potom, až vám poručík Tragg řekne, že můžete jít, se okamžitě se mnou spojte.“

„Chcete říct *jestli*,“ neodpustil si Tragg, „nikoliv *až*.“

Mason se ušklíbl. „Ještě jednou pro vás, poručíku, nějak jste mi nerozuměl. Mám na mysli *až*. Řekl jsem až a myslel jsem *až*.“

Kapitola devátá

Mason rázoval kanceláří a čas od času se obracel s poznámkami k pozorně naslouchající Delle Streetové.

Della věděla, že pouze nahlas přemýšlí, a tak se přizpůsobila, aby tomuto procesu napomohla. Tu přikývne, jindy zaujatě poslouchá, chvílemi položí nějakou případnou otázku.

Mason, na cestě sem a tam, řekl: „Tím se pravděpodobně vysvětluje, proč kolem té zbraně nespustili ryk.“

„Kdo?“

„George Anclitas,“ odpověděl Mason, „se chystal na Ellen Robbovou hodit zločin, no dobrý, ale nebylo to nic tak prostoduchého jako krádež revolveru.“

„Pak tedy musel vědět, že dojde k vraždě?“

„Správně.“

„Jak by to mohl předvídat?“

„Je jenom jedna možnost,“ pokračoval Mason. „Musel ji zabít. Musel ji tou zbraní usmrtit a pak revolver nastrčit do kufru Ellen Robbové.“

„Potom paní Ellisovou zabili dříve, než se zbraň k Ellen dostala.“

„To bude ono,“ uzavřel Mason a znovu začal přecházet místností.

Po chvíli se Della Streetová odvážila k otázce. „Co nám to napovídá?“

Mason se prudce zastavil, luskl prsty a vyhrkl. „A hrome.“

Della Streetová nadzvedla obočí.

„Z tohohle hlediska jsem se na to nedíval. Příliš jsem se soustředil na samotnou vraždu, abych mohl chránit zájmy své klientky.“

„Teď o tom budete přemýšlet z jiného konce?“

„Právě o tom z jiného konce uvažuju, a to, co se mi zrovna honí hlavou, se mi vůbec nezamlouvá.“

„Jak to?“

„Pokud byl revolver pouze zcizeným majetkem, žádné právo na světě nám nebránilo dát ho zpátky právoplatnému majiteli, což se dá

provést vrácením na místo, kam patří. Stane-li se však tato zbraň cenným důkazem…“

Mason nedořekl a opět začal přecházet, oči přivřené v soustředění.

„Je naší povinností podat o jakémkoliv důkazu zprávu policii?“ zeptala se Della Streetová.

Mason přikývl a úsečně dodal. „Rovněž je naší povinností chránit klienta.“

„Jestliže se ale důkaz dostal do jejího vlastnictví *po tom*, co byl zločin spáchán…“

„A co když tomu, Dello, neuvěří?“

„Potom ovšem…“ Teď padl los na Dellu Streetovou, aby zmlkla v půli věty a pustila se do přemýšlení.

„A přesně tímhle,“ řekl Mason, „se vystavujeme nebezpečí ošklivé šlamastyky.“

„Mohu vzít odpovědnost na sebe?“ ptala se Della Streetová. „Koneckonců jsem tu zbraň vracela já.“

„Jednala jste podle mých příkazů,“ odtušil Mason. „Mějte rozum. Vzal jsem za to na sebe odpovědnost a veškerou další odpovědnost ponesu také. Veškerou, chápete?“

„Skutečnosti,“ namítla, „hovoří samy za sebe. Revolver jsem vracela já.“

„Nesu za to odpovědnost,“ trval na svém Mason. „Na to nezapomínejte. Nepokoušejte se do téhle věci zaplést z nějaké nerozumné loajality. Hrom do toho! Potíž je v tom, že nevím… co když — řekněme — *nemluví* pravdu?“

„Kdo?“

„Naše klientka,“ upřesnil Mason.

„Byla by s to lhát?“

„Ovšemže by byla s to lhát. A je to přesně ten typ, který by lhal. Je to mladá žena, která si nabrousila rozhled o stinnou stránku života. Ví, zač je čeho loket, a nepochybně se dovtípila, že se každý musí o sebe postarat sám. Takový je zákon společnosti, v níž se pohybuje.“

„Takže by tedy mohla sebrat ve Velké stodole revolver a vyrazit na jachtu. A ne že by na palubě nikoho nenašla, naopak tam měla schůzku s Nadine Ellisovou, kterou zabila. Pak přišla sem a naservír-

rovala vám revolver spolu s historkou, jak ho našla ve svém zavazadle.“

„Tak,“ souhlasil Mason.

„A v tu dobu by paní Ellisová už musela ležet mrtvá na jachtě.“

„V tom případě, jak by se jachta dostala k ostrovu Catalina?“ zeptal se Mason.

Della Streetová se nad jeho otázkou hluboce zamyslela. „Tedy ve chvíli, co jste zaměňoval revolvery, jachta už bezpečně nekotvila tady v přístavu?“

Mason se uchechtl. „Přesně tak,“ řekl, „a tenhle fakt s okresním prokurátorem Hamiltonem Burgerem a poručíkem Arthurem Traggem z oddělení vražd pořádně zamává. Tento fakt, Dello, naši klientku zprostí podezření a zbaví podezření i nás.“

„Jak by tohle mohlo okresního prokurátora vyvést z míry?“ zeptala se Della Streetová.

„Našli u Ellen Robbové revolver, myslí si, že je to vražedná zbraň, dávají všechno do kupy. Osudné kulky obracejí naruby v balistickém oddělení a nakonec přijdou na to, že z téhle zbraně vůbec nepocházejí.“

„V tom případě, z jaké tedy?“ zeptala se.

Mason si špičkami prstů mnul bradu. „Moc rád bych na tohle znal odpověď,“ poznamenal. „Všechno nasvědčuje tomu, že střely nepocházejí ze zbraně, kterou jsme vrátili do Velké stodoly… ovšem, kdyby snad ano… kdyby jo, dostali bychom se do pěkné kaše, Dello.“

„Co bychom měli udělat?“

„Ať se propadnu, jestli vím,“ na to Mason. „Když budu držet jazyk za zuby, dopustím se možná těžkého zločinu, nejspíš ponesu vědomou spoluvinu — abych použil právnického obratu — na vraždě.“

„A když půjdete na policii a řeknete jim to?“

„Když půjdu na policii a řeknu jim to,“ odvětil Mason, „neuvěří mi. Pomyslí si, že se prostě pokouším o nějakou důmyslnou fintu, abych policii nachytal a státní zastupitelství zavedl do slepé uličky. A v každém případě bych se dostal do úzkých sám, tentokrát proto, že bych zradil zájmy své klientky.“

„Jste zavázán, abyste veškeré skutečnosti, týkající se jejího případu, považoval za přísně důvěrné?“

„Pravděpodobně nikoliv,“ řekl Mason. „Přesně vzato, soukromé sdělení má své meze. Z odborného hlediska má právní zástupce za povinnost chránit soukromé záležitosti svého klienta jen do jisté míry. Za důvěrné se považují údaje, o nichž je právní zástupce zpraven, aby byl s to zájmy svého klienta vůbec zastupovat.

Tak zní toto pravidlo. V praxi se stalo dobrým zvykem ho překračovat. Pokud mne se týká, vím, že bych se dal raději stáhnout z kůže, než bych se zájmům svého klienta zpronevěřil. Zastupuji-li klienta, chci, aby mé konání bylo čestné, loajální a účinné. Ze zásady věřím všemu, co mi klient tvrdí, a podle toho jednám, abych — jak jen bude v mých silách — zájmy takového klienta chránil.“

„Přestože víte, že klient třeba lže?“

„Nezapomínám na eventualitu, že klient třeba lže.“

„No nic,“ řekla Della Streetová, „vidím to tak, že se nedá dohromady nic dělat, dokud policie nedostane o těch střelách zprávu z balistického oddělení.“

„Přesně tak,“ souhlasil Mason. Jen co zjistí, že střely, které zabily paní Ellisovou, z té zbraně vypáleny nebyly, pak otázka bude znít, zda pocházejí z revolveru, který jsme převzali od Ellen Robbové. Jestli ne, jsme jako lilie. Jestli jo, pak letíme rovnou po hlavě do pěkné kaše.“

„Můžeme nějak zjistit, jak to je?“

„Můžeme, protože jsem naštěstí Paula Drakea pověřil, ať zařídí, aby expert pro balistiku vypálil z té zbraně zkušební střely. Tyhle zkušební střely máme. Paul Drake může opatřit snímky smrtících střel a můžeme porovnat rýhy. Není to nejlepší srovnávací způsob, ale za daných okolností postačí. Můžeme tak získat celkem spolehlivý výsledek. Jinak řečeno, můžeme rozpoznat, zda zkušební střely nejsou totožné se smrtícími. Tím, že totožné jsou, bychom si absolutně jisti být nemohli.

Jestli tedy snímek zachytí rýhování, které se bude shodovat, budeme vědět, že je nanejvýš pravděpodobné, že smrtící střely z té zbraně vypáleny byly.“

„A to potom co?“ nadhodila Della Streetová.

„Pak do toho jablka budeme muset kousnout,“ řekl Mason. „Měli bychom od Paula každým okamžikem —“

Na dveřích zabubnoval smluvený signál Paula Drakea. Mason kývl na Dellu Streetovou, aby šla Drakeovi otevřít.

Zprostřed kanceláře, kde se zastavil, kývl Mason na detektiva se slovy: „Jaké máš novinky, Paule?“

„Mrzí mě, že nesu špatné zprávy,“ řekl Drake. „Jestli se však balistickou expertizou prokáže, že Nadine Ellisová byla zabita kulkou z revolveru, který policie sebrala v motelovém pokoji Ellen Robbové, nemá šanci co by za nehet vlezlo.“

„A když se to neprokáže?“ nadhodil Mason.

„Předběžnému projednávání pravděpodobně neujde, ale nebude tak zpropadeně jednoznačné.“

„Nevidím, jaké mají důkazy,“ zamračil se Mason.

„To se ví, nechoděj s tím na trh,“ řekl Drake. „Z toho, co jsem si mohl vybrat z těch pár utroušených slov na policii, to podle všeho považují za jednoznačný případ. A samozřejmě, jakmile se ukáže, že Nadine Ellisovou zabily kulky z revolveru, co ho policie sebrala u Ellen v motelu, budou mít případ, který ani ty, ani žádný jiný advokát nemůže vyhrát. Díky tomuhle balistickému důkazu to bude nabeton.“

„No nic, Paule,“ řekl Mason. „Mám pro tebe důvěrnou informaci. Ten revolver nebude pasovat. Začni tedy na případu pracovat s tímhle vědomím a uvidíme, co nám tvoje pátrání odhalí.“

„Chceš tím říct, že ty kulky z toho revolveru nebyly vystřeleny?“

„Nebyly.“

„Jak moc si tím jseš jistej, Perry?“

„Naprosto.“

„To teda bude jiná,“ souhlasil Drake. „Hele ale, Perry, nemůžeš mít jistotu. Nikdy nevíš, kdy ti klientka lže a kdy mluví pravdu. Především a zejména u holky, jako je Ellen Robbová. Ta by uměla přesvědčivě lhát. Balamutí tě přímo mistrovsky.“

„Nikdo mě nebalamutí, Paule. Ty kulky nebudou pasovat,“ opakoval Mason.

„To jsou věci,“ ulevil si Drake. „Jedno je jistý. Když nebudou souhlasit, okresní prokurátor dostane pořádnou slupku rovnou mezi oči.“

„Je mu přáno.“

Drake se zamyslel: „Pojistit by ses býval mohl jenom jedním způsobem, Perry.“

„Jak to myslíš, Paule?“

„Ten revolver, Perry, cos mi dal, abych ho odnesl Maurici Halsteadovi.“

„Co je s ním?“

Drake zamyšleně mlčel.

„Tak co?“ pobídl ho Mason.

„Hele, Perry,“ řekl detektiv, „jestlis zase předvedl jeden z těch svých triků se záměnou zbraní, a jestli se ukáže, že ten revolver, co jsem Halsteadovi dal, je vražedná zbraň… no tak jdu od toho, to je všecko. Tak daleko nemůžu jít.“

„Nic takového po tobě nikdo nechce, Paule.“

„Budu muset oznámit, co vím,“ řekl Drake.

„Kdy?“

„Jakmile budu vědět, že se na věci něco mění.“

„Zatím do toho nebudem vrtat,“ poznamenal Mason.

„Dneska v noci neusnu, Perry,“ vzdychl Drake.

„Vem si prášek.“

„To nepomůže. Proboha, Perry, víš, co děláš?“

„Z toho mě hlava nebolí, spíš z toho, co jsem už udělal.“

„Tak co teď mám podniknout, Perry?“

„Počkej, dokud nebudeš mít jistotu, jak se věci mají.“

„Až se Maurice Halstead mrkne do novin, taky si dá dvě a dvě dohromady,“ připomněl Drake.

„Ať si klidně láme hlavu, Paule.“

Zařinčel telefon.

Della Streetová zdvihla sluchátko a ohlásila se. „Prosím?“ pak pokračovala k Drakeovi, „To je pro tebe, Paule.“

„Aha, zpráva, jak dopadla balistická expertiza,“ vysvětlil Drake. „Nařídil jsem u nás, ať mi zavolají, když tu hlášku dostanou, jinak ať mě neruší.“

Drake vzal telefon a ohlásil se: „Haló… hmm… Je to jistý? Nemůžou se mýlit… no nic, to tedy je zajímavý… Okay, za pár minut budu zpátky u sebe. Zatím ahoj.“

Drake zavěsil a pobaveně se zahleděl na Masona se slovy: „Proč sis byl tak zpropadeně jistej, že ty kulky nebudou pasovat, Perry?“

Právník se uchechtl. „Třeba jsem jasnovidec, nebo přímo médium, Paule.“

„No,“ pokračoval Drake, „snad abys tu svoji skleněnou kouli raději zahodil a zkusil to s čajovými lístky. Smrtící střely, které zabily Nadine Ellisovou, pocházejí z revolveru, co měla u sebe Ellen Robbová, když ji policie zadržela.“

Kapitola desátá

Donovan Fraser, coby zástupce okresního prokurátora vcelku nové koště, plný nadšení a elánu povstal, aby oslovil soud.

„Jestliže soud dovolí, očekáváme, že se prokáže, že zde přítomná obviněná Ellen Robbová se pokoušela rozbít domov zesnulé Nadine Ellisové a že mezi oběma ženami došlo ke zcela pochopitelnému střetnutí. Obviněná potají a s předem uváženým, zlým úmyslem vstoupila na jachtu, která patřila manželům Ellisovým, s vědomím, že paní Ellisová je na palubě. Do těla paní Ellisové vpálila dvě střely, a poté co se ujistila, že její protivnice je mrtvá, nastartovala motory a nasměrovala jachtu na otevřené moře. Věřila, že díky přirozenému nebezpečí spojenému s plavbou malého, křehkého plavidla na širém moři loď i její děsivá pasažérka navždy zmizí.

Očekáváme, že se prokáže, že zbraň nalezená u obviněné Ellen Robbové způsobila smrtelná zranění Nadine Ellisové, a budeme požadovat, aby případ obviněné byl předán k projednání Nejvyššímu soudu státu.“

Soudce Staunton Keyser zamyšleně pohlédl na mladého muže a řekl: „Není třeba, pane zástupce, abyste při předběžném projednávání pronášel úvodní řeč. Podle mého se zde jedná pouze o to, aby se prokázalo, že byl spáchán zločin a že je zde pravděpodobný důvod k domněnce, že tento zločin spáchala obviněná.“

„Rozumím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fraser, „ale vzhledem k proslulé taktice pana obhájce, který se vždy snaží případ zvrátit při předběžném projednávání, jsem měl za to, že by soud měl být informován, co sledujeme.“

„Pokračujte přímo k věci,“ usměrnil ho soudce Keyser, „a nechte stranou taktiku protistrany. Pouze předložte své důkazy. Předvolejte svého prvního svědka.“

Fraser předvolal na místo pro svědky kapitána kutru Pobřežní hlídky.

„Znáte dobře jachtu jménem *Lodivod*?“

„Znám.“

„Znáte ze záznamů Pobřežní hlídky doklady o registraci, týkající se vlastnictví uvedené jachty?“

„Ano, pane.“

„Kdo je majitelem jachty?“

„Helman Ellis.“

„Měl jste příležitost vidět tuto jachtu ve čtvrtek jedenáctého tohoto měsíce?“

„Měl. Ano, pane.“

„Řekl byste nám laskavě podrobnosti?“

„Dostali jsme zprávu o jachtě bezmocně hnané větrem se zavražděnou ženou na palubě. Zavolal jsem FBI a kancelář koronera. Dostal jsem instrukce, abych vzal na jachtu doktora Andovera Calverta spolu se zástupcem šerifovy kanceláře a agentem FBI. Museli jsme chvilku počkat, než tito muži dorazili. Pak jsme odletěli na Catalinu, vzali jsme si tam hlídkový člun pro plavbu na širém moři a co nejrychleji vyrazili na místo, kde byla jachta lokalizována. Nato jsme provedli prohlídku jachty. Přejete si, abych uvedl, co jsme zjistili?“

„Ano, povšechně.“

„Palivová nádrž byla úplně prázdná. Jachta se pohybovala v zóně vyhrazené pro námořní manévry, kam mají malá plavidla zakázáno se pouštět. Mrtvá žena ležela v kajutě. Pořídili jsme snímky těla.“

„Máte tyto fotografie ?“

„Mám.“

„Rádi bychom je předložili jako důkaz.“

„Nemám námitek,“ řekl Mason.

„V pořádku,“ rozhodl soudce Keyser, „nechť jsou přijaty jako důkazy — kolik jich je, pane žalobce?“

„Sedm.“

„Dobrá, jako důkazy označené A-l, A-2, A-3, A-4, A-5, A-6 a A-7. Pokračujte.“

„Co jste pak udělali?“

„Po skončení prohlídky jachty jsme připevnili vlečné lano a odtáhli loď do přístavu.“

„Křížový výslech,“ oznámil Fraser.

Mason povstal a přistoupil ke svědkovi. „Jak dlouho jste u Pobřežní hlídky, pane kapitáne?“

„Nějakých dvacet let.“

„Velice dobře se tedy vyznáte ve vodách kolem jižní Kalifornie?“

„To ano.“

„A v pásmu, kde byla jachta objevena?“

„Znám tohle pásmo pouze povšechně. Většinou pracujeme blíže pobřeží.“

„Rozumím. Zběžně to tam sice znáte, ale především se vyznáte v oblasti mezi pobřežím a místem, kde byla jachta nalezena?“

„Ano.“

„Jachta se pohybovala v určité vzdálenosti od druhého konce ostrova Catalina?“

„Ano, pane.“

„Potom tedy,“ pokračoval Mason, „jaká je pravděpodobnost, že by jachta bez posádky na palubě, vyjma mrtvé ženy, vyplula z jachtařského přístavu v Los Angeles nebo z Jachtařského klubu u Long Beach s autokormidlem nastaveným tak, aby mohla udržovat přímý kurs a bez nehody dorazit na místo, kde byla nalezena? — A to aniž vzbudila pozornost, přestože nebylo v jejích možnostech dodržovat předpisy a mít rozsvícená poziční světla — samozřejmě za předpokladu, pane kapitáne, že na palubě, kromě těla zesnulé, nikdo nebyl?“

„Normálně bych odhadoval, že je pravděpodobnost něčeho takového dosti malá,“ odvětil kapitán. „Zde ale máme co dělat s nesporným faktem. Pomineme-li procentuální pravděpodobnost, přesně toto se s jachtou přihodilo.“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ vložil se Fraser. „Nevidím, co tyto otázky sledují. Není mi jasné, co si pan obhájce od tohoto výslechu slibuje.“

„Probíhá zákonný křížový výslech,“ řekl soudce Keyser. „Navíc otázka už byla zodpovězena. Nechme ji tak, jak je.“

„Jaký měla jachta plavební rádius? Jak daleko by mohla doplout s nádrží plnou paliva?“ pokračoval Mason.

„Nevíme, zda byla nádrž plná,“ namítl Fraser.

„Toto je křížový výslech,“ podotkl Keyser. „V souvislosti s jachtou se obhajoba může ptát na cokoliv. Otevřeně řečeno, soud se o

tuto otázku zajímá. Jde o dosti významnou fázi případu. Alespoň za takovou ji považuje soud.“

„Plavební rádius by mohl kolísat s ohledem na vítr, příboj a počasí. Kdyby ale nádrže byly plné, pak by plavební rádius mohl být… no, ještě o kus dál za místo, kde jsme jachtu našli.“

„Předpokládáte tedy, že když se jachta vydala na cestu, nádrže plné nebyly. Říkám to správně?“

„Ano.“

„Loď měla nějaký řídicí mechanismus, který ji udržoval ve vytčeném směru?“

„Přesně tak. Existuje několik druhů mechanických zařízení, která jachtu udržují ve zvoleném kursu. Některá z nich jsou velmi přesná, takže jachta se nasměruje podle kompasu a gyroskopické autokormidlo ji pak udržuje ve směru. Dále jsou zde jednoduchá zařízení, která poté co se ručně seřídí kurs, v něm jachtu udržují.“

„Předpokládejte, že jste na té jachtě v Long Beach a že ji chcete nasměrovat tam, kde byla lokalizována a kde jste ji nakonec našel. Mohl byste řídicí zařízení zafixovat tak, aby jachta byla na ten směr navedena a udržovala ho, dokud se palivové nádrže nevyprázdní?“

„To si myslím, že by se to tak provést dalo, neboť vím, že to tak uděláno bylo“

„Jestliže by tedy jachta vyplula ze svého stálého kotviště, mohla by doplout rovnou až k ostrovu Catalina a dorazit na místo, kde ji nalezli?“

„Nikoliv jednoznačně.“

„Co tím chcete říct?“

„Mám za to, že by nebylo snadné, i když nikoliv nemožné, aby proplula poslepu vším tím námořním provozem, aniž by si jí kdo všiml. Mohla by však dorazit k západnímu cípu ostrova a potom, když došlo palivo, by ji vítr mohl zahnat do té oblasti oceánu, kde ji nalezli.“

„Myslíte, že to s jachtou bylo takhle?“

„Jsem o tom přesvědčen.“

„Pak jste tedy i přesvědčen, že poté co jachta opustila kotviště, vrah na palubě nebyl?“

„Ne, pokud by to nebyl výjimečný plavec.“

Soudce Keyser se zamračil, když se lidé v soudní síni začali pochichtávat.

„Jaká je pravděpodobnost, že by jachta tuto cestu vykonala bez kolize, aniž by ji vítr a mořské proudy vychýlily z kursu a aniž by se dostala do nesnází?“

„Přijde na to, jaké nesnáze máte na mysli. Když už jednou byla navedena tak, aby minula ostrov Catalina, jen máloco ji mohlo zastavit.“

„Jedině snad malá plavidla, která tam plují pravidelně?“

„Ano.“

„Je tento fakt třeba brát v úvahu?“

„Přijde na to. Záleží na tom, kdy jachta vystartovala, záleží na okolnostech.“

„Jachta neměla poziční světla?“

„Chcete vědět, jestli svítila?“

„Ano.“

„Ne, světla nesvítila.“

„Dá se z toho usuzovat, že jachta urazila cestu za denního světla?“

„Buď, anebo porušila plavební předpisy.“

„A kdyby se bylo přišlo na to, že jachta porušuje plavební předpisy, něco by se s tím udělalo?“

„Ano.“

„Jachta tedy byla objevena v zakázaném pásmu?“

„Ano.“

„Při pátrání po malých plavidlech, která by se snad do těch vod dostala, používá námořní hlídka v této oblasti obvykle radar?“

„Předpokládám, že ano.“

„Tudíž, kdyby osoba, která jachtu nastartovala, chtěla, aby loď zmizela, aby se propadla do neznáma, stěží by si zvolila onu oblast, o níž je řeč?“

„To těžko, pokud by ta osoba zakázaná pásma znala.“

„A tam to bylo zakázané pásmo?“

„Ano, pane.“

„A kdyby ta osoba chtěla jachtu poslat do neznáma, palivové nádrže by měly být plné a jachta by pak, než by jí došlo palivo, doplula o značný kus dále od místa, kde ji našli?“

„Ano, pane. Přijde ovšem na to, zda se vrah nemusel spokojit se zásobami paliva tak, jak je našel. On nebo ona by se neodvážili tankovat s tělem na palubě — a kdyby k vraždě došlo v noci, možnost doplnit palivo by byla mizivá.“

„Děkuji vám,“ uzavřel Mason, „to je všecko.“

Donovan Fraser ohlásil: „Prosím doktora Andovera Calverta.“

„Nenamítám proti doktoru Calvertovi, aby jako odborník vypovídal při křížovém výslechu,“ zahlaholil zvesela Mason. „Jen se klidně do toho pusťte a položte mu své odborné otázky.“

Fraser s patrným údivem pohlédl na Masona, pak ale pohotově využil příležitosti. „Výborně,“ řekl. „Nenamítáte proti doktoru Calvertovi jako soudnímu lékaři kanceláře koronera, vysoce kvalifikovanému lékaři a odborníkovi v oboru soudního lékařství?“

„V rozmezí pravidel křížového výslechu,“ potvrdil Mason. „Uznávám jeho všeobecnou kvalifikaci v rozmezí pravidel křížového výslechu.“

„Výborně. Odpřisáhněte, pane doktore,“ poučil ho Fraser.

Doktor Calvert zdvihl pravou ruku, odpřisáhl a přešel na místo pro svědky.

„Vstoupil jste ve čtvrtek jedenáctého na jachtu *Lodivod*?“

„Vstoupil.“

„Bylo to na širém moři?“

„Ano, pane.“

„Co jste zjistil?“

„Dveře kabiny, které byly zaklapnuté, někdo násilím otevřel, než jsme přijeli. Bylo mi řečeno, že to udělal někdo z personálu námořní hlídky, který vstoupil na loď, předtím než byla vyrozuměna Pobřežní hlídka.“

„Pokračujte,“ vybídl ho Fraser. „Co jste v kajutě nalezli?“

„V kajutě jsme našli tělo přibližně osmadvacetileté ženy. Byly patrné první známky rozkladu a odhadl bych, že žena byla mrtvá tak čtyřiadvacet až osmačtyřicet hodin. Ležela na podlaze kajuty na zádech. U levé ruky měla otevřenou kabelku a u pravé jí ležel natažený

zajištěný opakovací revolver Smith & Wesson. Z revolveru bylo jednou vystřeleno a pak zůstal připraven zřejmě k dalšímu výstřelu.“

„Tu vystřelenou kulku jste našli?“

„Našli jsme nějakou kulku zarytou v obložení kajuty blízko dveří. Domnívám se, že byla podrobena balistické expertize a že se ukázalo, že pochází ze zbraně, která tam ležela na podlaze kajuty na dosah ruky té mrtvé ženy.“

„Později jste tělo té mrtvé ženy pitval?“

„Ano, pitval.“

‚A co jste zjistil?“

„Zjistil jsem, že byla zabita střelnou zbraní. Do hrudního koše vnikly dvě střely, těsně šikmo nad srdcem. Vzdálenost mezi vstřely nebyla větší než půldruhého palce a dráhy střel byly celkem vzato souběžné.“

„Proletěly střely tělem, nebo v něm zůstaly?“

„Jedna z nich se vychýlila ze směru a uvízla v kosti. Druhá pronikla až tak hluboko, že prošla tělem. Našla se v šatstvu zesnulé.“

„Tyto střely byly podle vašeho názoru příčinou smrti?“

„Ano.“

„Křížový výslech,“ oznámil Fraser Perry Masonovi.

Mason povstal a kráčel ke svědkovi. Vystupoval nenucené a hovořil konejšivě. „Dvě střely, pane doktore?“

„Ano.“

„Která z nich, pane doktore, způsobila smrtelné zranění?“

„Obě způsobily smrtelné zranění.“

„Která z nich zapříčinila smrt?“

„Příčinou smrti mohla být kterákoliv z nich.“

„Když dovolíte, pane doktore, neptám se, která mohla způsobit, ale ptám se vás, která smrt opravdu způsobila.“

„Obě způsobily smrtelné zranění.“

„Řekl byste, že obě střely měly za následek smrt?“

„Ano.“

„Řekl byste, že člověk může zemřít dvakrát?“

„Takhle se to nedá říct.“

„Jak se to dá říct, podle vás?“

„Mám za to, že kterákoliv ze střel by způsobit smrt mohla a že kterákoliv ze střel by byla smrt způsobila.“

„Jak daleko od sebe střely byly?“

„V místě, kde vnikly do těla, tak půldruhého palce.“

„A která z nich byla vypálena první?“

„Není v mých silách to zjistit.“

„Měly střely za následek okamžitou smrt?“

„Přijde na to, co rozumíte slovem okamžitou.“

„Nu, jak byste to chápal vy?“

„Když říkám okamžitě, myslím tím bezprostředně.“

„Způsobila některá ze střel zranění, které mělo za následek bezprostředně smrt?“

„Obě střely způsobily bezprostředně smrtelné zranění.“

„Jak dlouho po prvním zranění oběť zemřela?“

„To já nevím. Nanejvýš by to mohlo trvat pár minut.“

„Myslíte že tak asi snad pět minut?“

„Snad.“

„Deset minut?“

„Možná.“

„Patnáct minut?“

„To považuji za velmi nepravděpodobné. Popravdě si myslím, že smrt nastala během dvou tří minut.“

„A která střelná rána smrt způsobila?“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ vložil se do výslechu Fraser a povstal. „Namítám proti takovému křížovému výslechu. Otázky již byly položeny a zodpovězeny.“

„Byly položeny,“ odtušil Mason, „nebyly však zodpovězeny.“

„Navíc je tento bod nedůležitý, nerozhodný a zcela pro věc nepodstatný,“ pokračoval Fraser.

„Rád bych od pana právního zástupce slyšel,“ řekl soudce Keyser, „zda tyto otázky považuje z nějaké příčiny za podstatné nebo významné.“

„Považuji za velmi důležité zjistit, jak oběť zemřela, kdy zemřela a co její smrt způsobilo. Považuji to za důležité v každém případě, kdy dojde k vraždě,“ řekl Mason.

„Jestli však útočník vystřelil dvě rány, je nějaký rozdíl v tom, která z nich vyšla jako první, nebo které ze zranění mělo za následek smrt?“ zeptal se soudce Keyser.

„Jak můžeme my vědět, že útočník vystřelil dvě rány?“ odpověděl otázkou Mason.

Soudce Keyser na Masona pohlédl s výrazem náhlého překvapení. „Chcete tvrdit, že útočníci byli dva?“

„Upřímně řečeno, nevím,“ přiznal Mason. „Jako právní zástupce této obviněné v danou chvíli tvrdím, že mám právo zjišťovat veškerá fakta tohoto případu.“

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce Keyser.

Doktor Calvert namíchnuté spustil. „Jestli soud a pan obhájce dovolí, rád bych prohlásil následující. Kulky byly dvě. Jedna z nich vskutku pronikla srdečním svalem. Mám za to, že střela způsobila téměř okamžitou smrt. Druhá šla trochu doleva. Minula srdce, ale byla by během několika minut měla za následek smrt… to je, tak zní můj názor.“

„Výborně,“ navázal Mason. „Nazvěme tu, která minula srdeční sval, střelou číslo jedna a tu, která pronikla srdečním svalem, střelou číslo dvě. Která z nich byla vypálena jako první?“

„Nevím.“

„Prohlašuji toto za nedůležité, nerozhodné a zcela pro věc nepodstatné,“ zasáhl Fraser. „Je to pouze právnický manévr, jak se zoufale zachytit nějakého speciálního stébla.“

Soudce Keyser zavrtěl hlavou. „Považuji to za zajímavý bod. Co se dalšími důkazy prokáže, nevím, bylo by ovšem zjevně nespravedlivé, jestliže pan obhájce volí tento postup za nějakým určitým cílem, připravit obviněnou o právo na podrobný křížový výslech. Námitku tudíž zamítám.“

„Která střela způsobila smrt, pane doktore?“

„Nevím. Záleží na tom, v jakém pořadí byly vystřeleny.“

„Kdyby,“ pokračoval Mason, „střela, kterou jsme označili jako střelu číslo dvě, byla vypálena jako první a střela číslo jedna byla vystřelena s odstupem ne více než tří minut, domníval byste se, že střela číslo jedna byla vstřelena do mrtvého těla. Říkám to správně?“

„Přejete-li si pouštět se do podobných úvah, řekl bych, že ano.“

„Kdyby jako první byla vypálena střela číslo jedna, jak dlouho by trvalo, než by nastala smrt?“

„Podle mého nejlepšího názoru by to trvalo tři až pět minut.“

„Mohlo by to ale zrovna tak být deset minut?“

„Ano.“

„Nyní uvažme, že poté co byla vypálena střela číslo jedna, za předpokladu, že byla vystřelena jako první, byla téměř okamžitě vypálena střela číslo dvě, pak smrt ve skutečnosti způsobila střela číslo dvě?“

„Přijmeme-li tyto premisy, řekl bych, že ano.“

„Jak střela číslo jedna, tak střela číslo dvě se našly?“

„To odpovídá. Obě byly z těla vyňaty.“

„Co jste s nimi udělal?“

„Osobně jsem je předal Alexandru Redfieldovi, expertu v oboru balistiky.“

„Co jste mu řekl, když jste mu je předával?“

„Že jsou to střely vyňaté z těla Nadine Ellisové.“

„V tu dobu už bylo tělo identifikováno?“

„Bylo identifikováno, takže jsem toto mohl panu Redfieldovi tvrdit.“

„Dal jste mu obě střely?“

„Ano.“

„Označil jste je nějak?“

„Ano, udělal jsem si na střelách tajné znamínko.“

„Takže jste schopen je identifikovat?“

„Ano.“

„Domnívám se, že žaloba zde střely má a že budou vbrzku předloženy jako důkaz. Myslím, že by v tuto chvíli měl doktor Calvert střely identifikovat,“ navrhl Mason.

„Můžeme je identifikovat,“ podotkl Fraser, „prostřednictvím Redfieldovy svědecké výpovědi v tom smyslu, že střely, které předkládá, jsou tytéž, které dostal od doktora Calverta.“

„Rád bych pospojoval všechny články řetězu,“ nedal se Mason. „Domnívám se, že na to mám právo.“

Fraser se naježil. „Upozorňovali mne, že bych se ze strany pana obhájce mohl nadít právě takového obtížného popotahování. Konec-

konců probíhá pouze předběžné vyšetřování a nehodlám se nechat nachytat, aby se z toho stalo divadlo.“

„Nedělám z toho divadlo,“ řekl Mason, „pouze žádám, aby svědek předložil střely, o nichž se zmínil ve své svědecké výpovědi. Prohlásil, že je vyňal z těla Nadine Ellisové. Chci ty střely vidět.“

„Myslím, že na to má pan obhájce plné právo,“ zasáhl soudce Keyser. „Nesporně ty střely hodláte předložit během několika minut, pane zástupce.“

„Hodlám,“ potvrdil Fraser, „ale přeji si vést vlastní případ vlastním způsobem a nepotřebuji, aby mi pan obhájce radil, jak to mám dělat.“

„Nu, nu,“ konejšil ho soudce Keyser. „Zjevně v tom není žádný rozdíl. Máte-li střely zde, proč by se nemohly předložit? Existuje nějaký důvod, proč by předloženy být nemohly nebo proč je váháte předložit?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Nechť je tedy pan svědek identifikuje.“

Fraser se neochotně obrátil k Alexandru Redfieldovi, expertu pro balistiku, který seděl přímo za ním, a převzal od něho skleněnou testovací tubu. Přistoupil k místu pro svědky a předal tuto tubu doktorovi.

„Zde máte dvě střely, pane doktore. Buďte tak laskav a prohlédněte si je a vyjádřete se, zda to jsou ty, které jste vyňal z těla zesnulé.“

Doktor Calvert vytáhl z kapsy lupu, prozkoumal střely přes skleněnou testovací tubu a potom pomalu přikývl: „Jsou to ty střely,“ potvrdil. „Na obou jsou mé tajné značky.“

„Co je to za tajnou značku,“ vmísil se Mason. „Kde je?“

„Raději bych ji udržel v tajnosti,“ odtušil doktor Calvert. „Dělám si velice malou značku a slouží mi k identifikaci střel, které nalézám při pitvách.“

„Pro všechny střely tedy používáte stejnou značku?“ ptal se Mason.

„Přesně tak.“

„Proč?“

„Abych je mohl identifikovat. Aby nedošlo k záměně se střelami, které vyjme nějaký jiný chirurg. Tímto způsobem mám dokonalý přehled o své práci.“

„Chápu,“ řekl Mason. „Všechny střely, které vyjmete při pitvách, si označkujete stejně?“

„Jak už jsem říkal, ano,“ odsekl doktor Calvert.

„Mohl byste mi tedy říci, kolik střel vyoperujete za rok?“

„Těžko říct. To není vždycky stejné. Mění se to podle počtu pitev, množství vražd zastřelením a mnoha dalších faktorů.“

„Vyoperujete tak asi padesát střel ročně?“

„V průměru nikoliv, to ne, pane.“

„Tak asi pětadvacet?“

„Myslím, že snad v některých letech jsem jich pětadvacet vyoperoval. Nepovažoval bych to ale za průměr.“

„Tak asi dvanáct?“

„Ano, tak asi.“

„A jediný způsob, který vám slouží k rozeznávání těch střel, je vaše tajná značka?“

„Přesně tak. Naprosto s tím vystačím.“

„Může být, že vy, pane doktore, s tím vystačíte. Jak já to ale vidím, tyto dvě střely jsou nyní identifikovány pouze jako střely, které jste vyoperoval, a nikoliv jako střely, které jste vyňal z těla Nadine Ellisové.“

„Nu, já ale vím, že to ty střely jsou.“

„Jak to můžete vědět?“

„Stačí, když si je prohlédnu. Jejich tvar, kalibr.“

„Proč si tedy potom na ně potřebujete dělat tajnou značku?“

„Aby nedošlo k žádnému omylu.“

„Tutéž tajnou značku, kterou si v průměru děláte na tucet střel ročně a kterou jste někdy označoval až pětadvacet střel ročně?“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Fraser, „toto je argumentativní formulace. Otázka již byla položena a bylo na ni odpovězeno. Ze strany pana obhájce jde pouze o snahu svědka zastrašit.“

Soudce Keyser se zamyšleně zahleděl na Masona, pak se obrátil ke svědkovi.

„Nepoužíváte u těchto střel něco jako třeba nálepku nebo identifikační lístek, co by prokazovalo, že jsou to právě ty určité střely, které přísluší k tomu určitému případu?“

„Předal jsem je Alexandru Redfieldovi,“ opakoval doktor Calvert. „Když jsem mu je dával, byly v testovací tubě a ta byla očíslovaná; tedy, na té testovací tubě byl přilepen papírový štítek a tím měla testovací tuba své číslo. Bylo to číslo případu, pod nímž byl zanesen do naší kartotéky. Jestliže je na této testovací tubě číslo, budou střely s jistotou určeny jako střely pocházející z onoho určitého těla.“

„Toto číslo však někdo odstranil,“ podotkl soudce Keyser.

„Zřejmě. Vidím však, že na nálepce na té testovací tubě je rukopis pana Redfielda.“

„Nuže,“ navázal soudce Keyser, „pokračujte, pane Masone, a ujměte se opět výslechu. Pana žalobce ovšem upozorňuji, že dříve než tyto střely budou předloženy jako důkaz, musejí být uvedeny do mnohem průkaznější souvislosti s projednávaným případem.“

„Přesně to mám v úmyslu učinit,“ řekl Fraser, „jen co se mi dostane příležitosti.“

„Příležitosti se vám dostane plnou měrou,“ odsekl soudce Keyser. „Pokračujte, pane Masone.“

„Nuže za předpokladu,“ začal Mason, „že tyto střely jsou tytéž, jež jste vyoperoval z těla Nadine Ellisové, která ze střel byla vypálena jako první?“

„Řekl jsem vám, že nevím.“

„Budu tedy otázku formulovat následovně,“ opáčil Mason. „Pracujeme s těmito střelami jako se střelou číslo jedna a se střelou číslo dvě. Která z nich je potom podle vašeho dobrozdání střelou číslo jedna a která střelou číslo dvě?“

„Nevím.“

„Vy nevíte?“

„Nikoliv.“

„Neoznačil jste si střely tak, abyste mohl rozlišovat jednu od druhé?“

„Ovšemže ne. Obě se našly v těle. Obě mohly být smrtící. Chci říct, kterákoliv z nich mohla způsobit smrt. Vložil jsem je do testova-

cí tuby, na ni jsem napsal číslo případu — což je tuším C-122 — a osobně jsem testovací tubu předal panu Redfieldovi.“

Redfield, kterému to přišlo k smíchu, povstal, začal něco říkat, pak si to rozmyslel a zase si sedl.

„Jinak řečeno, pane doktore,“ pokračoval Mason, „střelná zranění v těle Nadine Ellisové prokázala, že jeden zásah, ten, při kterém kulka skutečně pronikla částí srdečního svalu, měl za následek pravděpodobně téměř okamžitou smrt. Druhý způsobil zranění, které by bylo přivodilo smrt během několika minut. Nemůžete však určit, která ze střel které zranění způsobila?“

„Nedělal jsem mezi střelami rozdíl. Obě jsou stejného kalibru, obě byly vystřeleny z téže zbraně. Nicméně prohlašuji, že kulka, o níž hovoříme jako o kulce číslo dvě — ta, která zasáhla srdce — se zasekla do páteře a poněkud se zploštila o obratel. Vidím, že jedna z těchto kulek je do jisté míry zploštělá, a vzhledem k tomu bych s veškerou určitostí prohlásil, že tato kulka je střelou, na niž se odvolávám jako na střelu číslo dvě — tou, která zasáhla srdce.“

„Pitval jste tak, že jste vysledoval zvlášť dráhu každé střely?“ zeptal se Mason.

„Jednu střelu jsem sledoval od vstřelu do místa, kudy vnikla do srdečního svalu, a druhou od vstřelu přes jednu z hlavních cév. Třeba říci ovšem, že jsem neudržel — nebo spíše bych řekl, že nebylo v mých silách udržet — dráhy obou střel zcela odděleně. Začaly se totiž mírně sbíhat a vzhledem ke stavu těla následkem rozkladu bylo prakticky nemožné izolovat dráhy, kterými se střely tělem ubíraly.“

„Nemůžete tedy určit, která ze střel byla vypálena jako první?“

„Vskutku nikoliv,“ souhlasil doktor Calvert. A obratem nasupeně dodal: „A to proto, pane Masone, že jsem doktor medicíny a ne medicinman.“

„A s jistotou ani nevíte,“ pokračoval Mason zdvořile, „zda to jsou střely, které jste vyňal z těla paní Ellisové. Víte pouze, že to jsou dvě střely, které jste vyoperoval při pitvách.“

„Vyňal jsem tyto dvě střely z těla paní Ellisové a předal je Alexandru Redfieldovi dvanáctého večer,“ odtušil doktor Calvert.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je všecko.“

„Nemám dalších otázek,“ doplnil Fraser. „To je prozatím všechno, pane doktore. Prosím dalšího svědka obžaloby pana Alexandra Redfielda.“

Mírně se usmívající Redfield přešel na místo pro svědky.

„Jmenujete se Alexander Redfield, jste zaměstnán jako vědecký pracovník a odborník v oboru balistiky?“ položil mu první otázku Fraser.

„To souhlasí.“

„Znáte doktora Andovera Calverta, svědka, který právě vypovídal?“

„Znám.“

„Viděl jste ho v tomto okrese dvanáctého nebo kolem dvanáctého tohoto měsíce?“

„Viděl.“

„Hovořil jste toho dne s doktorem Calvertem?“

„Hovořil.“

„Jaké předměty vám dal?“

„Dvě střely.“

„A co jste s těmito dvěma střelami, pane Redfielde, udělal?“

„Převzal jsem je v testovací tubě, zapečetil jsem ji a označil kvůli evidenci. Pak jsem testovací tubu zamkl do speciální přihrádky v sejfu ve své kanceláři.“

„Neporovnával jste ty střely s jinými zkušebními střelami?“

„Nikoliv v ten den.“

„Kdy jste tak učinil?“

„Později, když jsem dostal zbraň a požádali mne, abych ji otestoval.“

‚A jaká to byla zbraň?“

„Revolver Smith & Wesson s dvaapůlpalcovou hlavní.“

„Znáte číslo té zbraně?“

„Znám. 133347.“

„Máte s sebou tu zbraň?“

„Mám.“

„Předložil byste ji laskavě?“

Redfield zadoloval v aktovce a vytáhl zbraň.

„Žádám, aby byla označena pro identifikaci,“ navrhl Fraser.

„Bude zapsána jako předmět doličný označený písmenem B,“ rozhodl soudce Keyser.

„Vy jste tedy od doktora Calverta přijal dvě střely. Ptám se vás, zda máte tyto střely s sebou?“

„Právě jsem vám je předal.“

„Tady jsou. Můžete nám říct, zda to jsou tytéž střely, které vám dal doktor Carvert?“

„Jsou to tytéž střely.“

„Jak to víte?“

„Měl jsem je v opatrování od okamžiku, kdy mi je doktor Calvert předal.“

„A zůstaly v této testovací tubě?“

„Ne, občas jsem je z tuby vyndával, abych mohl provést srovnání a udělat porovnávací snímky.“

„Měl je někdy u sebe kromě vás někdo jiný?“

„Ne. Měl jsem je u sebe od chvíle, kdy mi je doktor Calvert dal, dokud jsem vám je právě před minutou nepředal.“

„Žádám, aby byly označeny pro identifikaci jako předmět doličný písmenem C,“ řekl Fraser.

„Obě najednou jako jeden předmět?“ vmísil se Mason.

„Jsou v testovací tubě.“

„Navrhuji, aby byly uváděny jednotlivě,“ řekl Mason. „Vidím, že jedna ze střel je vpředu zploštělá, zřejmě od toho, jak narazila na něco kompaktního. Zploštění je šikmé, při krajích zkrabacené. Druhá střela je zjevně méně deformovaná. Navrhuji, aby zploštělá střela byla uváděna jako předmět doličný označený C-l a druhá střela C-2. Rovněž konstatuji, že pro urychlení řízení připouštím, aby jak zbraň, tak střely byly přijaty jako důkazní prostředek, čímž nedojde k tomu, aby byly zapsány pro identifikaci nyní a jako důkazní prostředek předloženy později.“

„Prosím,“ řekl soudce Keyser, „soud tento návrh přijímá. Střely se stanou důkazním prostředkem jako předmět doličný označený C-l a předmět doličný C-2.“

Fraser se obrátil k svému svědkovi:

„Provedl jste u této zbraně, předmětu doličného označeného písmenem B, balistickou expertizu?“

„Provedl.“

„A porovnal jste zkušební střely z této zbraně se střelami označenými jako předmět doličný C?“

„Ano.“

„Co jste zjistil?“

„Střely pocházejí z této zbraně,“ prohlásil Redfield. „Mám snímky, pořízené přes komparační mikroskop, které dotvrzují, že se střely kryjí — v profilu a v rýhování.“

„Předložil byste prosím ty fotografie?“

Redfield vytáhl snímky.

„Žádám, aby byly přijaty jako důkaz označený písmenem D.“

„Nemám námitek,“ řekl Mason.

„Křížový výslech,“ oznámil Fraser.

Redfield, který se s Masonem již při mnoha příležitostech u křížového výslechu setkal, vrhl na právníka rozvážný a odhadující pohled a uvelebil se na židli pro svědky. Z jeho výrazu bylo patrné, že je odhodlán pečlivě zvažovat každou otázku a nenechat se strhnout k žádnému ukvapenému výroku.

„Je tady pouze jedna fotografie,“ řekl Mason, „ale střely jsou dvě.“

„Je to fotografie střely označené C-2. Protože druhá střela se zničila a bylo by mnohem obtížnější rýhy porovnat, její snímek jsem nepořídil.“

„A jste bezvýhradně přesvědčen, že střely vyšly ze zbraně předložené jako předmět doličný označený písmenem B?“

„Ano… tedy, okamžik. Nechci tím tvrdit, že jsem provedl podrobné testy poškozené střely. Popravdě jsem provedl podrobné testy nepoškozené střely a vyfotografoval ji, takže nemůže být sporu, že vyšla ze zbraně označené jako předmět předložený k důkazu B.“

„Dospěl jste tedy k názoru, že obě střely byly vypáleny ze stejné zbraně,“ podotkl Mason.

„Správně.“

„Ale nekontroloval jste to.“

„Nezkoumal jsem poškozenou střelu v takové míře, jako tu druhou.“

„Zkoumal jste ji?“

„Okamžik, prosím, pane Masone. Přejete-li si být tak usilovně akurátní, nemohu dost dobře odpřísáhnout, že jsem jednotlivě zkoumal střely obě. Prozkoumal jsem nepoškozenou střelu a poškozenou střelu jsem zkoumal do té míry, že jsem určil, že obě jsou téhož kalibru a váhy a byly vystřeleny z revolveru Smith & Wesson. Lze to rozpoznat podle úhlu a zakřivení rýh. Avšak pokud jde o konkrétní porovnání rýh, provedl jsem je tedy myslím pouze u střely označené jako C-2.“

„Poslyšte,“ řekl soudce Keyser, „podívejme se na tuto záležitost realisticky, pane Masone. Mění tento bod ve skutečnosti na věci něco?“

„Nemění, Vaše Ctihodnosti,“ Fraser div nekřičel. „Je to pouze další z vychytralých manévrů pana obhájce, kterými je tak proslulý.“

„Směl bych k tomu něco podotknout, Vaše Ctihodnosti?“ zeptal se Mason tiše.

Soudce Keyser přikývl: „Smíte něco podotknout. Se svou otázkou se obracím na vás.“

„Jestliže soud dovolí, domnívám se, že jde o neobyčejně důležitý bod,“ začal Mason. „Myslím, že budu s to dokázat, že byla-li do těla Nadine Ellisové z této zbraně vypálena střela, musela být vystřelena v době, kdy Nadine Ellisová byla už mrtvá.

Zde přítomná obviněná je vyšetřována pro vraždu. Vražda je předem promyšlené protiprávní zabití lidské bytosti. Bylo-li z této zbraně vystřeleno na Nadine Ellisovou poté, co zemřela, obviněná bezpochyby není vinna vraždou. Ve skutečnosti důkaz, na nějž se spoléhá, že jí vraždu dokáže, pouze prokáže, že střelila do mrtvého těla.“

„To je neslýchané a nesmyslné,“ zaječel Fraser celý naježený. „Co se tohoto projednávání týče, je zapotřebí jedině prokázat, že Nadine Ellisová byla zavražděna a že střely, které měla v těle, pocházejí ze zbraně nalezené u obviněné.“

„Jedna ze střel,“ neodpustil si Mason.

„To jen že se vám to zrovna znamenitě hodí,“ řekl Fraser. „Připouštím, že žaloba by více ocenila, kdyby si expert pro balistiku Alexander Redfield dal tu práci a prozkoumal obě střely. Protože se však jedna z nich poškodila a zjevně obě vyšly z téže zbraně, spoko-

jil se s tím, že provedl přesnou, pozitivní identifikaci jen jedné ze střel.

Jelikož je naší povinností pouze prokázat, že byl spáchán zločin a že je rozumný důvod k domněnce, že tento zločin spáchala obviněná, plně se nyní spokojujeme s tím, že uváděnou zbraň předkládáme jako důkaz. Předkládáme rovněž tyto střely a uzavíráme prezentaci našeho případu."

„Okamžik, prosím," vmísil se soudce Keyser. „Obvykle soud nepočítá s tím, že by obhajoba v rámci předběžného projednávání vedla své svědky. Jestliže k tomu dojde, soud této skutečnosti vcelku nepřikládá váhu, pokud by ovšem svědecké výpovědi nevinu obviněného nade vši pochybnost nepotvrzovaly. Při předběžných projednáváních soudy počítají s tím, že konflikty v důkazech a výpovědích budou řešeny u Nejvyššího soudu státu před porotou. A když okresní prokurátor při předběžném projednávání přesvědčí o důvodnosti žaloby, nemusí se soud dále věcí zabývat. Nyní tady však máme situaci, kdy by mladá žena, pokud její případ bude postupovat dál, pravděpodobně strávila nějakou dobu ve vězení. Její pověst by utrpěla a taková zkušenost by na ní zanechala psychické stopy. Soud nemá v nejmenším v úmyslu tuto mladou ženu vystavit takové zkoušce jenom kvůli formálně právním důvodům.

Jestliže nás pan Mason ujišťuje, že z uvedené zbraně mohla být tato kulka vystřelena teprve po tom, co došlo ke smrti, soud je přesvědčen, že by pan Redfield měl prozkoumat, zda druhá střela byla také vystřelena ze stejné zbraně."

„Proti tomu nemáme nejmenších námitek," řekl Fraser, „až na to, že to jednoduše povede k odkladu a publicitě v novinách, což obé pan obhájce z té duše uvítá."

„To by snad stačilo," zasáhl soudce Keyser. „Tady není místa na osobní narážky a koneckonců, když už jsme u toho, chyba, pokud k nějaké došlo, je na straně obžaloby. Obhajoba má plné právo na řádné vědecké prozkoumání důkazů a jejich řádné předložení. Jak dlouho vám, pane Redfielde, tuto poněkud poškozenou střelu potrvá klasifikovat a prokázat, zda pochází z této zbraně, předmětu doličného, označeného písmenem B?"

Redfield zaváhal, pak odpověděl. „Právě nyní pracuji na velmi naléhavé záležitosti. Přerušil jsem práci, jen abych se dostavil k soudu. Mohu slíbit, že tento údaj budu mít dnes později odpoledne, ale nejsem si jist, že bych ho mohl dodat dříve.“

„Odročuji toto jednání na půl čtvrtou odpoledne,“ rozhodl soudce Keyser. „Vynasnažte se, pane Redfielde, do této doby potřebný údaj zajistit. Kdybyste to snad nemohl zvládnout, pokračovali bychom zítra dopoledne. Nicméně bych rád dnes případ uzavřel a domnívám se, že fakta týkající se této střely jsou přednostní — rozumím tomu správně tak, že žaloba má nezvratné důkazy o tom, že tato zbraň, předmět doličný B, byla nalezena u obviněné?“

„To odpovídá,“ přitakal Fraser.

„Soud se tedy odročuje na patnáct třicet dnes odpoledne,“ pokračoval soudce Keyser. „Svědek se v tu dobu opět dostaví, rovněž pan obhájce a obviněná. Obviněná zůstává ve vazbě.“

Ellen Robbová zaťala prsty do rukávu Masonova saka. „Pane Masone, pro všecko na světě — museli se zbláznit. Nezastřelila jsem Nadine Ellisovou. V životě jsem z té zbraně nestřílela. Já —“

„Mějte na paměti svá práva,“ připomněl Mason s výstražným pohledem. „O ničem nevypovídejte. Novináři by se mohli snažit něco z vás vytáhnout. Policie by vás mohla znovu vyslýchat kvůli tomu revolveru. Držte se svých práv, nic neříkejte. A ať uděláte cokoliv, nelžete mi.“

„Já vám nelžu.“

„Ale už jste lhala,“ řekl Mason.

Zavrtěla hlavou. „Jestli se z toho revolveru na Nadine Ellisovou střílelo, udělal to někdo předtím, než se ke mně dostal a než mi ho dali do kufru.“

Mason pátral v jejím obličeji. Vracela mu pohled bez mrknutí. „Na mou duši, ať se na místě propadnu.“

„Snad to neříkáte jen tak do větru,“ odpověděl jí Mason. „Kdybyste mi lhala, situace by mohla být mnohem vážnější, než si myslíte.“

Mason pokývl na policistku, aby se ujala Ellen Robbové, a s Dellou Streetovou opustil soudní síň.

Kapitola jedenáctá

V soukromé jídelničce restaurace, kde Perry Mason, Della Streetová a Paul Drake během polední přestávky tak často obědvali, se všichni tři usadili kolem stolu.

„Nevidím, co tě na tom tak hrozně překvapuje," říkal Paul Drake Masonovi. „Věčnost ti vykládám, že to není žádný běloskvoucí andílek. Mám za to, že ti lhala."

„Je to ještě mnohem vážnější, Paule."

„Co tím chceš říct?"

„Svěřím ti to sladké tajemství," řekl Mason. „Jestli se tou zbraní spáchala vražda, osobně v tem jedu."

„Jedeš v čem?"

„Ve vraždě."

„Co neříkáš?" vykřikl Drake nevěřícně.

„Říkej si tomu vědomé napomáhání zločinu nebo zatajování důkazů nebo jak je libo, Paule. Nemůžu ale prostě uvěřit, že by tou zbraní někdo někoho zabil."

„Buď jak buď, už je to tak," řekl Drake. „Důkazy tomu nasvědčují."

Mason — tvář soustředěním jako ze žuly — nevěnoval Drakeovi pozornost a podle všeho ho ani neslyšel.

Drake se obrátil na Dellu Streetovou. „Kdo se v tom má vyznat. Už jsem ho zažil, jak vytáčí ty své advokátské piruety na pěkně tenkém ledě, ale v životě jsem ho neviděl takhle."

Della Streetová výstražně zavrtěla hlavou, aby se Drake dovtípil a obrátil list.

„Co se semlelo s tím revolverem, cos mi ho dal k otestování, Perry? Byl zaregistrovaný na jméno George Anclitase."

„Momentálně se mě na nic neptej," odrazil ho Mason. „Hleď si radši jídla."

Číšník jim přinesl objednané porce a Mason pojídal v zamyšleném mlčení.

„Děkuju ti za oběd, Perry," Drake odsunul talíř. „Už jsem zažil veselejší věci."

Mason dal pouze zamručením najevo, že vzal jeho poznámku vůbec na vědomí.

„Jdu rozdělit úkoly," oznámil Drake a odešel.

Della Streetová pohlédla dychtivě na Perryho Masona, už už chtěla něco říct, pak se však ovládla.

Mason, jako by jí četl myšlenky, začal sám. „Já vím, leží vám na srdci co mi asi dělá starosti. Pořád se mi tak honí hlavou, jestli na mě okresní prokurátor nenachystal důmyslnou past, do které vkráčím rovnou za nosem. Nebo jestli případ považují za jednoznačný radost pohledět a nemají tudíž zapotřebí si dělat vrásky."

Della Streetová potřásla hlavou. „Hamilton Burger má svoje chyby, ale není na hlavu padlý. Nikdy by nepovažoval případ, v němž obviněného zastupujete vy, za jednoznačný."

„Ale," začal Mason, „vyslal tohohle Donovana Frasera, aby případ vedl samostatně. Fraser je mladý horlivec. Je celý žhavý, aby si vysloužil ostruhy a ukázal, co umí. Pravděpodobně je mnohem bojechtivější, než bude po takových pěti letech praxe v soudních síních pod Burgerovým palcem.

Teď ale proč proti mně postavil Hamilton Burger právě tohoto zástupce? Má kolem sebe pár veteránů, a to právníků na slovo vzatých."

„Fraser není dobrý advokát?"

„Je, o to nic. Háček je v tom, že nemá dohromady moc zkušeností a v tomhle případě je pár věcí, v kterých se vyznáte jen díky zkušenostem."

„To si jenom z tohohle důvodu myslíte, že na vás dejme tomu chystá past?" chtěla vědět Della Streetová.

„Nejenom z tohohle důvodu," odtušil Mason. „Nejde mi na rozum, proč při přípravě tohoto případu napohled jako by považovali tolik věcí za samozřejmé — a já si nemyslím, že tomu tak skutečně je."

„V jakém smyslu?"

„Například," pokračoval, „zbraň, kterou sebrali Ellen Robbové. Pokud jde o tenhle bod případu, ticho po pěšině. Nevynaložili energie co by za nehet vlezlo, aby vystopovali, na koho je zbraň zaregistrovaná. V tom teda nevím, na čem jsem."

„Vždyť ji ale u ní našli a zkušební střela se shoduje se střelou nalezenou v těle Nadine Ellisové.

Být na místě okresního prokurátora, zavoláte kteréhokoliv svého zástupce, který by měl zrovna volno, a řeknete mu: ‚Tady máš případ, který nemůžeš prohrát. Bez ohledu na to, že proti tobě stojí Perry Mason, nenarazíš na nic, co by soudci zabránilo, aby na podkladě daných důkazů neposlal obviněnou před Nejvyšší soud.‘ „

Mason přikývl.

„Co se vám tedy nezdá?“ zeptala se Della Streetová.

„Nic proti tomu,“ řekl Mason, „ale mám takové tušení, že můžou chystat léčku. Těžko si člověk dovede představit, že by neskočili na číslo revolveru a nehleděli ho vystopovat přes různé majitele. Potom ovšem jestli… jestli tu zbraň yyslíděj až ke mně, jakej budu?“

„Namydlenej,“ usoudila.

„Taky si myslím,“ odtušil Mason.

„A když už v tom máte lítat,“ pokračovala, „Co abyste se radši u soudu spravedlivě rozhorlil a prohlásil, že někdo zfalšoval důkazy a zaměnil střely. Zkrátka, vražda nemohla být spáchána zbraní, kterou našli u Ellen Robbové, protože vy, vy sám jste jí tuto zbraň dal a dostala ji od vás, poté co se z jachty vrátila.“

„A jakpak víme, že poté?'

„Cože, ona — no jo.“

„Jinak řečeno,“ navázal Mason, „předpokládejme, že Ellen je práskaná. Co když přikráčela do mé kanceláře a vybalila povídačku, jak se šla na jachtu poohlédnout po Nadine Ellisové a ne a ne ji najít. Jak se chytla s Georgem Anclitasem a odešla z Velké stodoly. Jak připadla na tu zbraň ve svém kufru a neví, co teď s ní. S tímhle vším by přišla předtím, než byla Nadine Ellisová zavražděna. Jen co by mi naservírovala výtečnou historku a vzbudila ve mně patřičný soucit, šla by a zavraždila si Nadine a —“

„Stihla by to vůbec? Měla čas? Nezapomínejte, že vlastně byla pod dohledem. Vždyť jste měl Paula Drakea k tomu, aby nasadil své lidi jako tělesnou stráž. Měl jste nos, že by si někdo mohl dát tu práci a dělat potíže.“

„Právě si to chci vyjasnit,“ řekl Mason. „Od doby, kdy odešla od nás z kanceláře, do chvíle, než ji začali sledovat, uplynul určitý čas.

Mohla se tedy vypravit na jachtu a zabít Nadine Ellisovou hezky v této době. Je to vykutálená holčina, která mě vodí za nos, nebo se stala obětí nějakého ďábelského spiknutí? A jestli je to spiknutí, jak by ho mohli u všech všudy rozjet? Kolik toho okresní prokurátor Hamilton Burger ví? Jak dlouhé lano mi popouští v naději, že si vlastním přičiněním hodím smyčku kolem krku? Jaké mám za dané situace povinnosti vzhledem k tomu, že se ode mne očekává, že budu zájmy své klientky zastupovat a ne odhalovat důkazy svědčící proti ní?“

„To je ale hrozivý seznam otázek,“ poznamenala Della Streetová.

„A nesmírně záleží na tom, abychom si na ně správně odpověděli,“ dořekl Mason.

„Takže co uděláme?“

„Vlezeme do auta a odjedeme někam, kde nás nikdo nepozná, nebude se nás na nic ptát nebo nás nedolapí s obsílkou k soudu či něčím podobným. A budeme tam až skoro do tří třiceti. Potom půjdeme k soudu a stůj co stůj budeme všecko protahovat tak, aby se před večerním odročením nedospělo k žádnému rozhodnutí. Pak budeme mít až do zítřejšího rána čas vymyslet, jak postupovat dál.“

Della Streetová přikývla a odstrčila židli.

„A jestli se dnes odpoledne ve tři třicet,“ pokračoval Mason, „vrátíme k soudu a dejme tomu zjistíme, že se do případu vložil sám okresní prokurátor Hamilton Burger, budeme vědět, že to byla důmyslná léčka a já do ní rovnou vpochodoval.“

Kapitola dvanáctá

Svůj vstup do soudní síně Perry Mason pečlivě načasoval, takže pouhých pár vteřin před půl čtvrtou rozrazil létací dveře.

Soudní zřízenec, který celý zamračený hlídal hodiny, stiskl knoflík, znamení soudci Keyserovi, že vše je připraveno.

Dva reportéři od novin se hnali k Masonovi: „Pane Masone, pane Masone —“

Zřízenec udeřil kladívkem. „Povstaňte, prosím,“ řekl.

Mason minul novináře, a když se soudce Keyser usazoval na soudcovské lavici, stál už čelem ke státní vlajce.

Soudce Keyser zahájil: „Soud by rád tuto záležitost pokud jen bude možné dnes odpoledne uzavřel. Pan Redfield je přítomen a připraven zaujmout místo na stanovišti pro svědky?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fraser a pohlédl ke dveřím do místnosti pro svědky.

Dveře se otevřely. Vešel Alexander Redfield, v závěsu za ním okresní prokurátor Hamilton Burger.

Mason Burgerovu přítomnost zaznamenal, ale nehnul ani brvou.

Soudce Keyser však dal najevo jistý podiv. „Zastupujete tento případ, pane okresní prokurátore?“ zeptal se.

„Ano, Vaše Ctihodnosti, osobně,“ odvětil Hamilton Burger.

Soudce chtěl něco podotknout, pak se rozmyslel jinak a obrátil se k Redfieldovi se slovy: „Pane Redfielde, měl jste nyní možnost prozkoumat druhý projektil a porovnat jej se zkušebními střelami ze zbraně, která byla předložena jako předmět doličný označený písmenem B. Podle vašeho odborného názoru pochází druhá střela z té zbraně?“

„Nikoliv,“ řekl Alexander Redfield.

Soudce Keyser nebyl s to potlačit bezděčný výkřik překvapení. „Cože?“

Redfield zavrtěl hlavou. „Z té zbraně vystřelena nebyla. Vyšla z revolveru Smith & Wesson, ráže 38, avšak nikoliv ze zbraně předložené jako předmět doličný označený písmenem B.“

„Ta druhá střela ovšem ano? Ta takzvaná druhá střela?“

„Přesně tak. Střela, důkaz označený C-l, nebyla z té zbraně vystřelena. Střela C-2 z té zbraně vystřelena byla. Mějme na paměti, že jsme pro zjednodušení rozlišili střely číslovkami jedna a dvě. Slova první druhá jsou pouhým označením, které použil doktor Calvert ve své výpovědi. Nenaznačují pořadí, v němž byly střely vypáleny. Naneštěstí střela, na niž se pan doktor odvolával jako na střelu první, byla zanesena jako C-2, zatímco střela, na niž se odvolával jako na druhou, byla zapsána jako C-l. Aby se předešlo dalším zmatkům, rád bych hovořil o každé střele přesně podle čísla, pod jakým je zaznamenána jako důkazní prostředek.“

Soudce Keyser si přejel dlaní po lebce, sklouzl pohledem na Burgera, pak na Masona. „Přeje si některá ze stran učinit prohlášení k věci?“

Mason zavrtěl hlavou.

Hamilton Burger řekl: „V této chvíli, Vaše Ctihodnosti, nemáme, co bychom dodali.“

„Okamžik,“ řekl soudce Keyser. „Nezapomínejme na účel věci, pane okresní prokurátore. Z důkazů nade vši pochybnost vyplývá, že došlo ke zločinu. Máme zde důkazy — nebo bych měl spíše říci — existovaly důkazy — podle nichž zločin spáchala tato obviněná. Zbraň nalezenou u obviněné jsme považovali za vražednou. Vyvstaly zde ovšem jisté neobvyklé okolnosti.

Vzhledem k uplynulému času a počínajícímu rozkladu není v možnostech soudního lékaře určit, která ze střel byla vystřelena jako první. Smrt mohla způsobit kterákoliv z nich. Soudní lékař není schopen odhadnout časový interval mezi první a druhou střelou. Pan obhájce alespoň naznačil, že část obhajoby tohoto případu bude založena na předpokladu, že jedna ze střel byla vystřelena podstatně později než předchozí, takže smrt mohla nastat dříve, než došlo k druhému výstřelu.“

„Chápu, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Hamilton Burger.

„Mám za to,“ pokračoval soudce Keyser, „že v rámci předběžného projednávání obžaloba tento bod považuje za nepodstatný. Existuje totiž takové množství důkazů naznačujících, že obviněná se zločinu dopustila, že postačí, aby byla postavena před porotu.

Jsem nucen připustit, že z právního hlediska považuji postoj obžaloby za správný. Nicméně vzhledem ke všem skutečnostem by si soud přál, aby se tato situace vyjasnila. Není žádnou příjemnou povinností poslat mladou ženu před porotu s vědomím, že mezidobí musí strávit ve vězení. Proto by soud z vlastního zájmu ocenil další objasnění předmětu. Podle názoru soudu však prokuratura zastává pravděpodobně správné stanovisko, domnívá-li se, že z právního hlediska případ obviněné vyžaduje předání procesnímu soudu.“

Mason povstal a s patrnou uctivostí poznamenal. „Mám za to, že soud nezbavuje obhajobu možnosti navrhnout důkazy?“

„Ovšemže ne,“ řekl soudce Keyser, „avšak dívejme se na věc střízlivě. S nepřímými důkazy, které v tomto případě máme k dispozici, tedy se zbraní nalezenou u obviněné, která by přinejmenším mohla být zbraní vražednou, můžete stěží bojovat o to, aby tyto důkazy nakonec obviněnou se zločinem nespojovaly v míře postačující pro další soudní řízení. Bez ohledu na to, s čím byste dejme tomu přišel.“

„Svůj přístup k věci nezměním, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason.

Hamilton Burger s těžkopádnou důstojností povstal. „Směl bych něco dodat, Vaše Ctihodnosti?“ zeptal se.

„Ovšemže, pane okresní prokurátore,“ řekl soudce Keyser. „Jakkoliv se mi zdá, že tady hlavní slovo má pan Mason.“

„S tímto případem zdaleka nekončíme,“ začal okresní prokurátor, „a nemáme v úmyslu stavět jen na uvedených důkazech a předpokladech, jak bylo soudem naznačeno. Počítáme s tím, že předložíme další důkazy.“

„Vskutku?“ zeptal se soudce Keyser.

Hamilton Burger přikývl.

Soudce Keyser se znovu uvelebil na soudcovské lavici. „Prosím. Připouštím, že soud podobné důkazy uvítá. Doufal jsem, že k něčemu takovému dojde. V řízení jsem pokračoval také proto, abychom mohli vyslechnout názor pana Redfielda. Uveďte své důkazy.“

„Mám za to, že pan Mason vedl křížový výslech,“ připomněl Hamilton Burger.

„Pravda,“ řekl soudce Keyser. „Máte ještě nějaké další otázky, pane Masone?“

„Měl bych pár dotazů.“

„V tom případě,“ vmísil se Hamilton Burger, „žádám soud o povolení, aby pan Redfield směl být dočasně odvolán, abych mohl předvolat jiného svědka, od kterého si slibuji, že uvede revolver, předmět doličný B, do souvislostí, jež vrhnou světlo na jisté skutečnosti. Záleží mi dosti na tom, aby tato svědecká výpověď byla učiněna dnes odpoledne.“

„Nemám námitek,“ řekl Mason. „Popravdě bych rovněž raději odložil křížový výslech pana Redfielda, dokud soud nevyslechne tuto dodatečnou svědeckou výpověď.“

„V pořádku,“ souhlasil soudce Keyser. „Rozhodl jsem tak. Pokračujte a předvolejte další svědky žaloby, pane okresní prokurátore.“

„Prosím pana Darwina C. Gowrieho, aby předstoupil na místo pro svědky.“

Soudní úředník otevřel dveře místnosti pro svědky a do soudní síně vkráčel Gowrie.

„Přistupte a odpřisáhněte,“ vyzval ho Hamilton Burger.

Gowrie vztáhl ruku a složil přísahu.

„Jste a po několik předchozích let jste byl právním zástupcem s praxí provozovanou na území tohoto státu?“

„To odpovídá.“

„Ptám se vás, zda znáte Perryho Masona, právního zástupce obhajoby?“

„Znám.“

„Ptám se vás, zda jste devátého tohoto měsíce měl s Perry Masonem telefonickou rozmluvu?“

„Měl.“

„Hovořil s vámi v té době pan Mason o jistých neobvyklých rozsudcích případů vražd?“

„Hovořil.“

„Jak rozmluva probíhala?“

„Okamžik,“ zasáhl soudce Keyser. „Vidím, že ze strany obhajoby není námitek, ale soud v této otázce stěží shledává cokoliv podstatného.“

„Jestliže soud dovolí," oponoval Hamilton Burger. „Trvám na tom pro úplnost. Jde o důležitý bod v dokazování, který si přeji projednat."

„Při předběžném vyšetřování?" zeptal se soudce Keyser.

„Přesně tak, Vaše Ctihodnosti," odtušil Hamilton Burger. „Aniž bych chtěl na kohokoliv narážet, rád bych podotkl, že jako úředník tohoto soudu jsem se v minulosti setkal s případy, v nichž obhájce při zastupování klientů obviněných ze zločinu přespříliš překročil meze korektnosti. Dovoluji si soud informovat, že v několika případech tohoto druhu došlo k přešetření a s velkou pravděpodobností k disciplinárnímu postihu a že jedině díky poněkud okázalému a dramatickému vývoji ve vyšetřování vyšlo shodou okolností najevo, že za zločin je souzena nesprávná osoba. Za takových okolností vznikl dojem, že vyšetřování není na dostatečné výši.

Avšak v následující svědecké výpovědi se odpověď na otázku, k čemu přesně došlo, nabízí přinejmenším jako souhrn logických závěrů. Tuto výpověď nepovažujeme za méně významnou než důkazy dotvrzující souvislost mezi obviněnou a spácháním zločinu. Dovolím si poznamenat, že dříve než uzavřeme výslech tohoto svědka, nesporně odhalíme článek ukazující na zde přítomného pana obhájce nikoliv jako na právního zástupce, který sáhl k neetickým metodám, ale jako na skutečného spoluviníka, který vědomě napomáhal spáchání zločinu."

„Okamžik," zasáhl soudce Keyser. „Tomuto prohlášení se, pane okresní prokurátore, přirozeně dostane široké publicity. Soud se domnívá, že v této chvíli nebylo zapotřebí, abyste takové prohlášení činil."

„Pouze jsem si přál, aby soud chápal mé stanovisko."

„Ovšem," řekl soudce Keyser, „co bylo řečeno, nedá se odvolat. Kdyby soud jen tušil, co máte v úmyslu, byl by zasáhl a zabránil vám toto prohlášení učinit. Soud se vás pouze ptal, zda se vaše otázka k případu vztahuje."

„Vztahuje se. Chtěl jsem soudu ukázat, jak vše mělo do sebe zapadat."

„V pořádku, pokračujte," řekl soudce Keyser. „Dovolte ovšem, abych, pane okresní prokurátore, připomněl, že v případě, že svědec-

ká výpověď nebude poplatná vašemu prohlášení, soud bude považovat váš přednes v této fázi jednání za vážné porušení řízení, dosahující téměř urážky soudu.“

„Plně si celkovou situaci uvědomuji,“ řekl Hamilton Burger. „Prohlášení jsem učinil s rozmyslem a poté co jsem vše pečlivě uvážil. Jestli svůj přednes neprokáži, budu se rád z tohoto přestupku zodpovídat.“

„Prosím, pokračujte.“

Hamilton Burger se obrátil ke svědkovi.

„Udělal jste si poznámky z rozmluvy, kterou jste měl s Perry Masonem?“

„Ano, pane.“

„Mohu se zeptat proč?“

„Protože to byl vskutku neobvyklý a pro právníka nesmírně zajímavý rozhovor.“

„Co bylo podstatou vašeho rozhovoru?“

„Pan Mason mi sdělil jisté mimořádné body v zákonodárství, které občas studoval.“

„Jak jste se k tomu při vaší rozmluvě dostali?“

„Nu, přišla na to řeč, protože pan Mason jedné mé klientce sdělil, že společný majetek, prohraný v hazardní hře, by mohl být druhým z manželů získán nazpět a znovu včleněn do majetku. Šlo o neobvyklý rozsudek, takže jsem o něm chtěl s panem Masonem jednat a ujistit se, že jsem mu dobře porozuměl.“

„Hovořili jste ještě o něčem?“

„Ano.“

„Pokračujte a povězte nám o tom.“

„Nu, pan Mason říkal, že jsem mu porozuměl správně; potvrdil znění dosti nezvyklého zákona, vztahujícího se k hazardní hře.“

„A poté?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Dále řekl, že má celý pořadač mimořádných soudních rozsudků.“

„Zmiňoval se o něčem ve vztahu k vraždě?“

„Ano. Říkal, že byly vydány rozsudky v tom smyslu, že když osoba smrtelně postřelila oběť, tedy způsobila poranění, které by muselo přivodit smrt, a potom, ještě dříve než oběť skutečně napo-

sledy vydechla, někdo jiný vypálil druhou střelu, mající za následek okamžitou smrt, osoba, která vystřelila jako první, není vinna vraždou.“

„Citoval rozsudky?“

„Citoval. Ty rozsudky jsem si poznamenal, protože mne nesmírně zaujaly.“

„Můžete nám udat dobu i datum zmíněného rozhovoru?“

„Ano, náhodou mohu, protože má úřednice zaznamenává čísla, na která volám, a dobu, kterou protelefonuji. Zjistil jsem, že mi spoustu času zabírají konzultace po telefonu, za něž nic nepočítám a —“

„Tím se nebudeme zabývat,“ zarazil ho Hamilton Burger. „Ptal jsem se vás, zda můžete udat přesné datum a přesný čas, na což jste odpověděl kladně. Řekl byste nám tedy prosím datum a čas?“

„K rozhovoru došlo devátého v půl desáté dopoledne.“

„Mohl byste nám laskavě sdělit údaje, které jste tehdy dostal od pana Masona?“

„Odvolával se na trestní případy Dempsey proti státu Arkansas, 83 Ark. 81 102 S. W. 704; Lid státu Kalifornie proti Ah Fatovi, 48 Cal. 61; Duque proti státu Texas, 56 Tex. Cr. 214; 119 S. W. 687.“

„Křížový výslech,“ oznámil Hamilton Burger Masonovi.

„Jak jste věděl, že po telefonu hovoříte se mnou?“ zeptal se Mason.

„Vytočil jsem číslo vaší kanceláře, požádal jsem osobu, která zvedla sluchátko, aby mne spojila s panem Masonem, a dostal jsem na drát vás.“

„Poznal jste mne po hlase?“

„V tom okamžiku nikoliv. Váš hlas jsem předtím neslyšel. Nato jsem uslyšel váš hlas a vím, že ten člověk, s nímž jsem mluvil telefonicky, jste byl vy.“

„Nevěděl jste, kde jsem, když jsem bral telefon — takže nevíte, zda jsem byl sám nebo zda se mnou někdo není?“

„Ne, to nevím.“

„To je všechno,“ uzavřel Mason. „Nemám jiné otázky.“

„Zavolejte dalšího svědka,“ pronesl soudce Keyser vztekle.

„Prosím poručíka Tragga,“ oznámil Hamilton Burger.

Poručík Tragg se vynořil z místnosti pro svědky a předstoupil.

„Zatkl jste obviněnou ve čtvrtek jedenáctého, pane poručíku?“

„Zatkl.“

„Měl jste zatykač?“

„Ano.“

„Povolení k prohlídce?“

„Ano.“

„Našel jste u ní revolver?“

„Ano.“

„Popište ho, prosím.“

„Byl to Smith & Wesson, ráže 38, policejní model s dvaapůlpalcovou hlavní, ocelově šedý, s číslem 133347.“

„Věnujte prosím pozornost předmětu doličnému označenému písmenem B a odpovězte, zda jste tuto zbraň již viděl.“

„Viděl. Jde o zbraň, kterou jsem nalezl u obviněné.“

„Našel jste u ní nějaké papíry?“

„Našel. Následující poznámku, napsanou těsnopisem. ‚Vražda se nedá dokázat, když při zločinu dvě zbraně způsobí stejně smrtelná zranění v rozdílnou dobu, Dempsey proti státu Arkansas, Ark. 81,102 S. W. 704; Lid státu Kalifornie proti Ah Fatovi, 48 Cal. 61; Duque proti státu Texas, 56 Tex. Cr. 214,119 S. W. 687.'„

„Žádám, aby tato poznámka byla označena jako důkaz pod písmenem G,“ řekl Hamilton Burger. „Přeji si ponechat předcházející písmena k dispozici pro další důkazy, týkající se střelné zbraně, aby následovaly popořádku. Nyní prokáži, že tato poznámka je psána rukopisem obviněné.“

„Nemám námitek,“ řekl Mason.

„Křížový výslech,“ odsekl Burger.

„Nemám otázky,“ odtušil Mason.

„Zavolejte Loringa Crowdera,“ nařídil Hamilton Burger.

Opět se otevřely dveře místnosti pro svědky a do soudní síně vstoupil pečlivě upravený, poněkud hromotlucký chlapík k padesátce, zvedl ruku, odpřísáhl, usadil se na židli pro svědky a otočil se k Hamiltonu Burgerovi.

„Jmenujete se Loring Crowder,“ začal Hamilton Burger, „zabýváte se obchodem s lihovinami v malém, pane Crowdere?“

„To souhlasí.“

„Ukáži vám zbraň, předmět doličný B, s číslem 133347 a zeptám se vás, zda jste tu zbraň již někdy dříve viděl.“

Crowder uchopil revolver, obrátil jej, pohlédl na číslo a zeptal se „Směl bych se podívat do poznámek?“

„Smíte,“ souhlasil Hamilton Burger, „jestliže nám nejdříve řeknete, co to je.“

„Zápisník, v němž mám číslo zbraně, kterou jsem koupil ve Valleyview v obchodě s pracovními oděvy a sportovními potřebami.“

„Prosím, nahlédněte do poznámek,“ souhlasil Hamilton Burger.

Crowder se podíval do zápisníku, pak na revolver a řekl: „Je to tato zbraň. Před půl třetím rokem jsem ji koupil v uvedeném obchodě. Opatřil jsem si ji, abych ji měl u sebe v podniku.“

„Co jste s ní udělal?“

„Tak před rokem jsem ji dal jednomu příteli.“

„Kdo to je, ten přítel?“

„Dal jsem tu pistoli svému příteli,“ opakoval Crowder, „Georgi Spenceru Rangerovi. Pan Ranger měl nějaké nesnáze a —“

„Tím se nebudeme zabývat,“ přerušil ho Burger, „snažím se pouze vysledovat, kde zbraň byla. Dal jste ji Georgi Spenceru Rangerovi.“

„Přesně tak.“

„Daroval jste mu ji, nebo půjčil?“

„Půjčil.“

„A vrátil vám pan Ranger tu zbraň?“

„Ne, pane, nevrátil. Řekl mi, že ji dal —“

„Nesejde na tom, co vám řekl. To je svědectví z doslechu,“ řekl Hamilton Burger, „pouze se vás ptám, zda vám zbraň vrátil.“

„Nikoliv, pane, nevrátil.“

„To je vše,“ uzavřel Hamilton Burger. „Křížový výslech.“

„Nemám otázek,“ řekl Mason.

„Prosím George Spencera Rangera,“ ohlásil Hamilton Burger.

Úředník znovu otevřel dveře do místnosti pro svědky a Ranger, vytáhlý, pružný čtyřicátník s čupřinou tmavých vlasů a huňatým tmavým obočím, vešel do soudní síně.

„Vztáhněte pravou ruku a složte přísahu,“ vyzval ho Hamilton Burger.

Svědek náležitě odpřísáhl, udal soudnímu zapisovateli své jméno a adresu, usedl na židli pro svědky a obrátil se k soudci Keyserovi s výrokem: „Chci, aby bylo jasné, že jsem zde proti své vůli. Dostal jsem obsílku po úředníkovi, který mě zatkl a přinutil mě, abych ho sem doprovodil. Nevypovídám dobrovolně.“

„To v tomto okamžiku neznamená žádný rozdíl,“ řekl soudce Keyser. „Jestliže jste sem byl předveden na základě opatření, které soud učinil, jste tady a jste zde jako svědek. Je vaší povinností poskytnout svědeckou výpověď.“

„Jestliže soud dovolí,“ začal Hamilton Burger, „tento svědek vystupuje nepřátelsky. Bude třeba klást otázky, které by mohly být považovány za sugestivní.“

„Začněte s výslechem,“ vybídl ho soudce Keyser. „Rozhodneme o formulaci a nezbytnosti těchto otázek postupem času a při případných námitkách.“

„Znáte Loringa Crowdera?“

„Znám, ano.“

„Půjčil vám Loring Crowder před nějakou dobou revolver Smith & Wesson?“

Svědek okamžik přemýšlel, pak řekl:

„Ano.“

„Vrátil jste tu zbraň panu Crowderovi?“

„Nevrátil.“

„Kde je teď?“

„Nevím.“

„Co jste sní udělal?“

„Já… předal jsem ji.“

„Komu?“

„Můj právní zástupce mi doporučil, že bych ji měl raději nechat u něho.“

„Kdo byl vaším právním zástupcem?“

Svědek zaváhal.

„Kdo to byl?“ naléhal Hamilton Burger. „Soudní záznamy to prokáží. Byl to Perry Mason, viďte?“

„Ano.“

„Tak tedy, ukáži vám zbraň zaznamenanou jako předmět doličný B, revolver značky Smith & Wesson, číslo 133347, a ptám se vás, zda to je ta zbraň.“

„Nevím,“ prohlásil svědek a na zbraň jen zběžně pohlédl.

„Prohlédněte si ji,“ vyzval ho Hamilton Burger. „Vezměte ji do ruky.“

Svědek natáhl ruku, podíval se na zbraň a vrátil ji Hamiltonu Burgerovi se slovy: „Málo naplat, nevím.“

„Dobrá, půjdeme na to jinak,“ pokračoval Hamilton Burger. „Dostal jste zbraň od Loringa Crowdera?“

„Ano.“

„Ať už to byla jakákoliv zbraň, předal jste ji Perry Masonovi?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Když probíhal můj případ, tak nějak před šesti měsíci.“

„Vrátil vám někdy Perry Mason tu zbraň?“

„Ne.“

„Naposledy jste ji viděl, když jste mu ji dával?“

‚Ano.“

„A zbraň, kterou jste mu předal, byla tatáž, již jste dostal od Loringa Crowdera?“

„Ano.“

„Liší se v něčem tento revolver od toho, který jste dostal od Loringa Crowdera?“

„Nepamatuju se. Nevzpomínám si, jak vypadal.“

„Mohla by to být tahle zbraň?“

„Mohla by.“

„Můžete přistoupit ke křížovému výslechu,“ vyzval Hamilton Burger Masona.

„Nemám otázek.“

„Ať tedy nyní předstoupí Helman Ellis, manžel zesnulé,“ pokračoval Hamilton Burger.

Soudní úředník otevřel dveře do místnosti pro svědky a vyvolal: „Helman Ellis.“

Ellis vkráčel do soudní síně, hodil očima po Ellen Robbové, rychle pohlédl stranou, předstoupil, aby složil přísahu, a posadil se na židli pro svědky.

Hamilton Burger spustil: „Jmenujete se Helman Ellis? Byl jste manželem Nadine Ellisové? Než zemřela, byla vaší manželkou?“

„Ano.“

„Vlastníte jachtu *Lodivod*, na níž se tělo našlo?“

„Ano.“

„Kdy jste svou ženu viděl naživu naposledy?“

„Brzy po ránu ve středu desátého, ale jen v rychlosti.“

„Kde to bylo?“

„V našem domě, naposledy jsem ji tam viděl ve voze.“

„Přesně kde?“

„V garáži u nás doma v Roweně.“

„Mluvili jste spolu?“

„Jen velmi krátce.“

„O čem jste mluvili?“

„Říkal jsem, že jí chci vysvětlit pár věcí. Odbyla mne, že veškeré vysvětlování si můžu ušetřit. Věci prý došly tak daleko, že se nějakým řečněním nic nespraví.“

„Co dál?“

„Chtěl jsem všecko nějak urovnat, ale viděl jsem, že to nemá cenu. Snažil jsem se dostat k revolveru, co měla u sebe. Řekla mi, že se se mnou rozvede.“

„V kolik hodin k tomu došlo?“

„Krátce před šestou.“

„Vysvětlil byste prosím situaci blíže?“

„Večer předtím, tedy v úterý večer, jsem si řekl, že si udělám výlet na naší jachtě. Chystala se se mnou. Pak jsme se ale pohádali. Vytáhla na mě revolver a nechala mě klidně trčet na jachtě. Řekla, že jede do Arizony a zabije mou milenku, tak to řekla doslova. Nedostal jsem se na břeh do půl desáté.

Jen co jsem Ellen varoval, šel jsem domů a v klidu se dostal dovnitř. Spal jsem na gauči, ani jsem se nesvlékl. Odemkla si a přišla domů kolem tři čtvrti na šest ráno. Přijela naším vozem. Motor nechala běžet a šla si pro něco k sobě do pokoje.

Šel jsem za ní k vozu. Tvrdila, že se mi jistě moc hodilo, aby si myslela, že moje milenka, tedy Ellen Robbová, odjela do Arizony, jen abych ji svedl na falešnou stopu. A prý už ví, kde doopravdy je, a že jsme spolu s Ellen byli přes noc. Prý Ellen Robbová přišla na naši jachtu v přesvědčení, že já tam jsem. Vyhrožovala, že ji tak zřídí, že se s tou svou pěknou tvářičkou bude moct navždycky rozloučit.“

„Co jste jí na to řekl?“

„Nic. Nikdy jsem se s obviněnou na naší jachtě nesetkal. Věděl jsem, že moje žena je na omylu, tak jsem si řekl, ať si klidně jde. Že se snad uklidní, až přijde na to, že to tak nebylo.

Taky vykřikovala, že si vezme odborníka na daktyloskopii, nechá prohlédnout kajutu a zjistit otisky prstů obviněné. Protože jsem měl jistotu, že tam žádné otisky prstů obviněné nejsou, říkal jsem si: bude nejlíp, když ji nechám, ať provede svou. Snad se tím přesvědčí, že její podezření je bezpodstatné.“

„A co se dělo potom?“

„Odjela.“

„Měla namířeno na vaši jachtu?“

„Ano.“

„Potom už jste ji živou nespatřil?“

„Ne.“

„Křížový výslech,“ řekl Burger.

„Den nato, ve středu, jste přišel za mnou do kanceláře?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„A vykládal jste mi o té hádce na jachtě?“

„Ano.“

„I o tom dalším střetnutí s vaší ženou?“

„Ano.“

„To je všechno. Nemám dalších otázek.“

„Okamžik,“ ozval se Hamilton Burger. „Opětný výslech žaloby, chci se ještě na něco zeptat.“

Hamilton Burger povstal a obrátil se ke svědkovi: „Staral jste se během dne, ve středu, co je s vaší jachtou *Lodivod*?'

„Ano.“

„V kolik hodin?“

„Kolem poledního.“

„Kotvila jako obvykle v jachtařském klubu?“

„Ne, pane, byla pryč.“

„Kdy jste ji znovu uviděl?“

„Když ji policie přivlekla zpátky.“

„Kdy jste znovu uviděl svou ženu?“

„V márnici.“

„Ukáži vám zbraň nalezenou u ruky vaší ženy, když její tělo objevili na jachtě. Tato zbraň se na pohled podobá zbrani s číslem 133347, která byla předložena jako předmět doličný označený písmenem B. Nechci se stále odvolávat na tyto zbraně podle čísla v zápisech. Pro zjednodušení budu tedy tento revolver nazývat Ellisovou zbraní, neboť byla nalezena v kajutě vaší jachty a mám za to, že ji můžete identifikovat jako svůj majetek.“

„To mohu, ano, pane. Tu zbraň mi dal George Anclitas.“

„A co jste s ní dělal? Nosil jste ji u sebe?“

„Ne, nenosil. Měl jsem ji na palubě k osobní ochraně.“

„Vaše žena věděla, že tam je?“

„Ano.“

„Kde jste ji obvykle měl?“

„V zásuvce v kajutě.“

„Nevíte, zda vaše žena neměla tuhle zbraň v úterý? Byla to ta, o níž jste se zmínil, když jste vypovídal, že na vás žena vytáhla pistoli?“

„Ano, pane.“

Hamilton Burger řekl: „Žádáme, aby tato zbraň byla označena pro identifikaci pod písmenem E, Vaše Ctihodnosti. V této chvíli nenavrhujeme, aby byla považována za důkazní prostředek, neboť takový návrh může správně být učiněn až poté, co je zbraň nezvratně identifikována jako revolver nalezený v kajutě jachty *Lodivod*.“

„V pořádku,“ řekl soudce Keyser, „nechť je zbraň označena pouze pro identifikaci.“

„Momentálně nemám dalších otázek,“ odvětil Hamilton Burger. „Mám na zřeteli, že se blíží čas pro odročení. Další svědek žaloby, George Anclitas, je zde na základě soudní obsílky. Je to podnikatel. Pod jeho vedením běží v Roweně několik podniků: motel, speciální

nádrž na pstruhy, plovárna, noční bar a herna, kde se hrají zákonem povolené hry. Je to nesmírná obětavost od pana Anclitase, že se sem dostavil, a proto žádám soud, aby mi povolil odvolat nynějšího svědka a předvolat v tuto chvíli na místo pro svědky pana Anclitase.

Svědecká výpověď pana Anclitase bude stručná a tímto způsobem bychom mohli celou záležitost uzavřít a nemusel by chodit znovu zítra."

Soudce Keyser tázavě pohlédl na Perryho Masona. „Přeje si obhajoba vznést námitku?" zeptal se.

„Nemám námitek," řekl Mason. „Co se mne týče, je vše v naprostém pořádku."

„Prosím George Anclitase."

Soudní úředník otevřel dveře místnosti pro svědky. Vynořil se George Anclitas.

Když Helman Ellis odcházel z místa pro svědky, přešel přímo kolem Ellen Robbové, povzbudivě se na ni usmál a vrátil se do místnosti pro svědky.

George Anclitas, hlavu vzpřímenou, ztuhlým krokem mašírujícího vojáka důstojně napochodoval na místo pro svědky. S téměř vojenskou precizností se otočil, vztáhl ruku, složil přísahu a posadil se.

„Jmenujete se George Anclitas? Jste jedním z majitelů Velké stodoly v Roweně?" začal Hamilton Burger.

„Ano, pane."

„Znáte obviněnou?"

„Znám."

„Zaměstnával jste ji?"

„To souhlasí."

„Jak dlouho?"

„Tak čtyři pět měsíců."

„Co měla v úvazku?"

„Zpívala písničky, když bylo třeba, prodávala doutníky a cigarety a dělala, co se tak různě vyskytlo."

„Kdy její zaměstnání skončilo?"

„Odešla večer devátého."

„Proč odešla?"

„Vyhodil jsem ji.“

„Z jakého důvodu?“

Soudce Keyser zasáhl: „Probíhá zatím předběžné projednávání, a i když otázka s věcí souvisí, nevidím její nezbytnost. Především z toho důvodu, že odpověď by mohla vrhnout špatné světlo na charakter obviněné.“

„Domnívám se, že otázka je podstatná. Což se, Vaše Ctihodnosti, myslím ukáže,“ oponoval Hamilton Burger.

„Obhajoba nemá námitek,“ přidal se Mason. „Nechť svědek pokračuje ve výpovědi.“

„Odpovězte na otázku,“ řekl Hamilton Burger.

„V podniku byly kvůli ní maléry. Měla pletky s Helmanem Ellisem a paní Ellisová na to přišla —“

„Počkat, okamžik, okamžik,“ vmísil se soudce Keyser. „Tento svědek očividně vypovídá o něčem, co ví z doslechu.“

„Přesto se domnívám, že svědek dospěl k těmto závěrům na základě vlastního pozorování,“ odtušil Hamilton Burger.

„Považuji to za svědectví z doslechu,“ opakoval soudce Keyser. „Položil bych svědkovi pár otázek sám. Jak víte, že obviněná měla pletky s Helmanem Ellisem?“

„Protože jsem je přistihl.“

„Přistihl jste je?“

„Nu, objímali se.“

„Jak víte, že o tom paní Ellisová věděla?“

„Udělala obviněné, Ellen Robbové, scénu.“

„Byl jste u toho?“

„Byl jsem u toho.“

Soudce Keyser pohlédl na Perryho Masona a na čele mu vyskočily vrásky. „No dobrá,“ řekl, „pokračujte.“

„Vy jste tedy dal Helmanu Ellisovi zbraň?“ tázal se Hamilton Burger.

„Dal.“

„Co to bylo za zbraň?“

„Smith & Wesson, ráže 38 s dvaapůlpalcovou hlavní.“

„Ukáži vám zbraň zapsanou pro identifikaci pod písmenem E a ptám se vás, zda to je ta zbraň.“

Anclitas na ni pohlédl a přitakal: „Je to ona.“

„Jak je to dlouho, co jste mu ji dal?“

„Tak šest týdnů.“

„Křížový výslech,“ ohlásil Hamilton Burger.

„Nežli začnu s výslechem tohoto svědka, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason, „rád bych se zeptal, zda testovací střely z této zbraně, označené jako předmět doličný písmenem E, byly porovnány se smrtící střelou číslo jedna, která se našla v těle zesnulé.“

„Otázka je naprosto namístě,“ pokývl soudce Keyser. „Byly střely porovnány, pane okresní prokurátore?“

„Ovšemže ne,“ odsekl Hamilton Burger.

„Proč ne?“ zeptal se soudce Keyser.

„A proč by měly? Z této zbraně, předmětu doličného E, bylo vystřeleno na útočníka. Střelu z tohoto revolveru objevili zarytou v dřevěném obložení kajuty blízko dveří. Střílelo se z něho pouze jednou.“

„Přesto však,“ řekl soudce Keyser, „vzhledem k tomu, že nyní zřejmě existuje jedna střela, kterou nelze určit — přinejmenším nemáme zbraň, z níž byla vystřelena — měla by balistická expertiza tohoto revolveru provedena být. Považoval bych to za otázku profesionálního přístupu k věci.“

„V tu dobu,“ řekl Hamilton Burger, „jsme se domnívali, že obě smrtící střely pocházejí ze zbraně, kterou měla u sebe obviněná, označené jako předmět doličný B.“

„Plně vás chápu,“ odpověděl soudce Keyser, „avšak podle mého mělo být provedeno srovnání druhé střely, té mírně poškozené, se zkušebními střelami pocházejícími z tohoto revolveru.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti.“

„Jak to tak vypadá, případ dnes nebudeme moci uzavřít. Navrhuji, aby než se zítra ráno sejde soud, expert pro balistiku zmíněnou zkoušku provedl.“

„Zajisté, Vaše Ctihodnosti,“ souhlasil Hamilton Burger.

„Pokračujte nyní v křížovém výslechu, pane Masone.“

„Předtím než byla obviněná propuštěná, došlo k hádce?“

„Nevím, co si představujete pod tím k hádce,“ odtušil Anclitas. „Napadla mne.“

„Jakým způsobem?“

„Kopala a škrábala.“

„A vy jste ji udeřil?“

„Bránil jsem se.“

„Udeřil jste ji?“

„Říkám vám, bránil jsem se.“

„Udeřil jste ji?“

„Co jsem měl podle vás dělat? Stát tam a nechat si od ní rozškrábat obličej? Dělal jsem, co jsem mohl, abych si ji udržel od těla.“

„Udeřil jste ji?“

„No tak jo. Ať je po vašem,“ zařval Anclitas.

„Díky,“ řekl Mason. „Mám za to, že jste ji udeřil do oka.“

„Nevím, kam jsem ji udeřil. Jednu jsem jí vrazil.“

„Viděl jste ji s modřinou na oku?“

„Viděl jsem ji s modřinou na oku.“

„A byl jste za toto napadení zažalován o částku sedm tisíc pět set dolarů jako náhradu škody skutečné a náhradu ukládanou za trest?“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti,“ vložil se Hamilton Burger. „Křížový výslech neprobíhá náležitě. Toto je nedůležité, nerozhodné a pro věc zcela nepodstatné.“

Soudce Keyser, plně zaujat vývojem věcí, se naklonil kupředu, aby si George Anclitase pozorně prohlédl.

„Námitka se zamítá,“ rozhodl. „Vyjde tak najevo, jaký postoj k věci svědek zaujímá.“

„Odpovězte na otázku,“ vyzval svědka Mason.

„No tak jo. Žaluje mě. Kterýkoliv advokát si může podat žalobu, jak je libo. Nic nedostala a taky nedostane.“

„Postaráte se, aby nic nedostala?“

„To jste vystih přesně. Klidně jste mi hodil na krk žalobu, jen abyste mě otrávil, v naději, že se poddám. Mám pro vás náramnou novinku, pane Masone. Nedostanete ani floka.“

„Protože mě nemáte zrovna v lásce?“

„Jelikož se ptáte a jelikož vypovídám pod přísahou,“ na to Anclitas, „můžu vám říct, že mi na vás není sympatické zhola nic. Když vás nevidím, nelituju.“

„Tak tedy,“ pokračoval Mason, „na tuhle zbraň jste pohlédl jednou a prohlásil, že je to ta, kterou jste dal Helmanu Ellisovi.“

„Tak jest.“

„Že jste se nepodíval na číslo?“

„Nebylo zapotřebí. Zbraň znám.“

„Jakpak ji znáte?“

„Podívejte se, pane Masone. Můj společník koupil čtyři. Všecky naráz. Koupil je v rowenském obchodě s loveckými a rybářskými potřebami. Přinesl je do podniku a dal mi je.“

„Jejich čísla znáte?“

„Proč bych měl znát čísla?“ zhnuseně se optal Anclitas. „To jako mám chodit s číslama revolverů v hlavě?“

„Zbraně byly všechny stejné?“

„Všecky stejný. Bylo to na speciální objednávku.“

„Váš partner je tam šel vyzvednout?“

„Udělal jsem objednávku, a když z obchodu vzkázali, že je tam už mají, poslal jsem tam Slima Marcuse, ať je vyzvedne.“

„Zbraně byly vzhledem k nerozeznání?“

„Přesně tak.“

„Tak jak potom můžete poznat, že je to revolver, který jste dal Helmanu Ellisovi? Jak ho rozpoznáte od ostatních, když jste se nepodíval na číslo?“

„Protože ho znám.“

„Jak ho můžete rozpoznat? Co je na něm zvláštního? Čím se od těch druhých liší?“

„No protože zrovna tahle zbraň má vrub na mušce.“

„Ještě něco?“

„Neřekl bych.“

„Kde jsou ty tři ostatní revolvery?“

„Mám je.“

„Kde?“

„U sebe v podniku samosebou. Nenosím u sebe tři revolvery. Po jednom na každým boku a třetí v náprsní kapse saka,“ neodpustil si Anclitas uštěpačně.

„Jestliže soud dovolí," řekl Mason, „vidím, že se blíží doba odpoledního odročení. Rád bych, aby svědkovi bylo nařízeno, aby se zítra ráno vrátil k soudu a ony zbraně přinesl."

Hamilton Burger vzteky celý rudý vyletěl.

„A už je to tady zas, Vaše Ctihodnosti. Typický trik Perryho Masona. Každý dobře ví, že když se Mason pustí do případu, začne ze všech stran dolovat pistole. Zaplete je do případu a provádí s nimi takové kejkle, až v tom mají všichni zmatek. Tyhlety tři zbraně, které vlastní George Anclitas, mají s tímhle případem společné jedině to, že patří k ostatním zbraním z vitríny pultu rowenského obchodu s loveckými a rybářskými potřebami."

„Přikláním se k názoru pana okresního prokurátora," řekl soudce Keyser. „Nevidím, jak by mohly v tomto případě hrát nějakou roli."

„Svědek identifikoval zbraň, kterou dal Helmanu Ellisovi, tím, že prohlásil, že má na mušce rýhu. Nejsou na ní žádné další značky, podle nichž by se dala identifikovat," řekl Mason.

„Nu, tato značka za daných okolností plně postačí," naštětil se Hamilton Burger.

Vtom Mason nečekaně vrazil zbraň okresnímu prokurátorovi do rukou. „Nic proti tomu," souhlasil. „Když se na to díváte takhle, ukažte mi ten škrábanec na mušce tak, aby ho soud viděl."

„Ukažte si ho sám! Vy mi nemáte co rozkazovat!" povykoval Burger.

„Snad aby nám ho tedy ukázal svědek," pokračoval Mason. „Navrhl jsem vám to jenom proto, že jste si byl tak náramně jist, že tahle značka je pro identifikaci plně postačující. Podám zbraň svědkovi a požádám ho, aby nám značku na mušce ukázal."

Mason se obrátil k Anclitasovi: „Snad abyste, pane Anclitasi, byl tak laskav a sestoupil z místa pro svědky, šel sem a ukázal ten zářez nebo vrub na mušce panu soudci a panu okresnímu prokurátorovi."

„Může to ukázat panu soudci," ježil se Burger. „Není zapotřebí, aby to ukazoval okresnímu prokurátorovi. Okresní prokurátor dobře ví, jaká zbraň to je. Okresní prokurátor však nemůže jinak, než před soudem prohlásit, že buď jak buď by se hlavní pozornost měla věnovat tomu, aby ty škrábance, označující zbraně, nebyly jako důkazní

prostředky zfalšovány. V tomhle okamžiku má pan obhájce v případu dvě zbraně, a když se mu dostane sebemenší příležitosti —“

„To už stačí,“ přerušil ho soudce Keyser mrazivě. „Pro takové řeči zde není místa. Svědek přistoupí a ukáže soudu ten vrub na mušce revolveru.“

Anclitas přešel dopředu se slovy: „Není to ve skutečnosti ani tak vrub, spíš jen místo, kde je kov škrábnutý. Dohadovali jsme se, jestli pilníček na nehty je tak ostrý, aby se s ním dalo rýt do oceli, a já jsem s ním tadyhle přejel. Já —“

Anclitas zmlkl jako když utne, zíral na zbraň, pak ji obrátil, přidržel ji na světle a řekl. „No, podle všeho se to nějak setřelo. Nebylá to moc hluboká rýha, jenom taková škrábnutá ploška.“

Soudce Keyser se naklonil kupředu. „Já ovšem nevidím žádnou plošku, kde by bylo škrábnutí.“

„Já taky ne,“ připustil Anclitas.

„Toto však,“ navázal Perry Mason, „bylo jediné identifikační znaménko, na němž jste stavěl svou výpověď pod přísahou v tom smyslu, že je to zbraň, již jste dal Helmanu Ellisovi.“

„No, našla se na tom člunu, že jo?“

„Otázka zní,“ odtušil Mason, „jak si tím vy můžete být tak jist.“

Anclitas převracel zbraň v dlani sem a tam. „No jsem si jistej, tak je to. Já prostě vím, že to ta zbraň je, ale… teda, akorát, že nevidím to místo, kde na mušce zanechal stopu ten pilník.“

Mason obezřetně volil slova.

„Dovolte, ať se ujistím, že jsem vám dobře rozuměl, pane Anclitasi Koupil jste ve stejnou dobu čtyři zbraně.“

„Přesně tak.“

‚A jednu z nich jste dal Helmanu Ellisovi?“

„To už jsem stokrát řekl.“

„A došlo k dohadům, zda obyčejný pilník na nehty je tak tvrdý, aby zanechal na hlavni stopu?“

„Ano, pane.“

„A vsadil jste se o to?“

„Ano.“

„S kým?“

„Se Slimem Marcusem, svým společníkem.“

„O kolik jste se vsadili?“

„O padesát dolarů.“

„Pamatujete si, jak jste na ten nápad připadli?“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ oponoval Hamilton Burger. „Otázka je naprosto nerozhodná, nedůležitá a pro věc zcela nepodstatná. Toto není náležitý křížový výslech. Pan obhájce se jak vidno snaží protáhnout řízení přes dobu odročení v naději, že se mu během večera podaří vymyslet pro pana Anclitase ještě další otázky.

Již jsem upozornil na to, že panu Anclitasovi by se nehodilo vracet se k —“

Soudce Keyser mu skočil do řeči: „Ještě stále nám pár minut zbývá, pane okresní prokurátore. S identifikací této zbraně se už začalo a svědek vypověděl, že ji poznává pouze podle stopy po pilníčku na nehty na mušce. Domnívám se, že pan obhájce je v plném právu. Námitka se zamítá. Odpovězte na otázku, pane Anclitasi.“

„No,“ začal Anclitas, „mluvilo se o různých zbraních a já navrhl, že by se měly ty naše označit. Vždyť máme čtyři a neexistuje způsob, jak jednu od druhé odlišit, pokud bychom se nekoukli na čísla. Já teda navrhl, abychom udělali na hlavně těch zbraní čárky, jednu na první, dvě na druhou, tři na třetí a čtyři na poslední.

Mému společníkovi Slimu Marcusovi se to zalíbilo, ale nemohli jsme žádný pilník najít. Tak jsem navrhl, abychom skákli do holičství a půjčili si tam od manikýrky pilník na nehty. On na to, že pilník na nehty není dost tvrdý, aby se tím dala poškrábat hlaveň. Začali jsme se o tom dohadovat a já mu nabídl sázku o padesát dolarů.“

„Co bylo dál?“

„Sebrali jsme teda revolver, šli do holičství, půjčili si od manikýrky pilník, udělali na mušce čárku a já shrábnul padesát dolarů.“

„Uskutečnili jste potom ten váš nápad s označováním každého revolveru?“

„Ne. Slim se mohl zbláznit, že prohrál sázku, a myslel, že jsem to na něho celé navlíkl. Nařkl mě, že jsem si to vyzkoušel před tím, než jsem sázku navrhl.“

„Vy tedy prohlašujete, že tato zbraň, která měla na mušce značku, je totožná s tou, co jste dal Helmami Ellisovi?“

„Opravdu jsem si myslel, že je to ona.“

„Jak k tomu došlo, že jste mu ji dal?“

„No, když bylo po té sázce, odnesl jsem zbraň zpátky k pultu. Byl to revolver, co jsme měli pod pultem, hned pod pokladnou, abychom se v případě přepadení mohli bránit.

Helman Ellis tam stál u pultu. Viděl mě, jak ten revolver nesu, a chtěl vědět, jestli jsem ho sebral některému zákazníkovi, který nechtěl platit, nebo tak. Dělal si z toho legraci, slovo dalo slovo, začal obdivovat tu zbraň, no a nakonec jsem mu ji dal. Řekl jsem si, že neprohloupím. Z Helmana Ellise se začal stávat pravidelný zákazník a — no, nebudu se tím tajit, chtěl jsem si ho pěstovat.“

„Proč?“ chtěl vědět Mason.

„Protože,“ namíchl se Anclitas, „vedu podnik a vydělávám na tom, že mi tam choděj zákazníci.“

„Podle vašeho názoru je nesporné, že zbraň, kterou jste dal Helmanu Ellisovi, nemůže být žádná jiná než ta, co měla škrábanec po pilníku na mušce?“

„Jak jinak.“

„Nicméně však na mušce toto znamení teď nemůžete najít, tudíž bych tomu rozuměl tak, že si v této situaci budete přát svou výpověď změnit.“

„Nic nebudu měnit,“ naštval se Anclítas. „Je to zbraň, která se našla na Ellisově člunu; je to zbraň, kterou jsem Ellisovi dal.“

„Ale na mušce už rozlišovací znamení není.“

„Muselo se setřít.“

„Můžete zbraň identifikovat ještě nějakým jiným způsobem?“

„Jenom podle vzhledu.“

„Ve vaší výpovědi jste jako jediný údaj pro identifikaci té zbraně uvedl —“

„Vaše Ctihodnosti,“ skočil mu do řeči Hamilton Burger, „tato otázka už byla tucetkrát položena a zodpovězena. Svědek vypovídal podle svého nejlepšího přesvědčení. Tím, že pan obhájce bude v dohadech s tímto svědkem pokračovat, nic nezískáme. Já —“

Zástupce šerifa, který se vřítil do soudní síně, se přihnal k Hamiltonu Burgerovi a zatahal ho za rukáv saka.

Burger se rozmrzele obrátil, uviděl, jak se zástupce šerifa tváří, a obrátil se k soudci se slovy: „Okamžik prosím, Vaše Ctihodnosti.

Kdybyste mne mohl na chvilku omluvit. Zřejmě se přišlo na něco důležitého.“

Burger se šeptem rozhovořil se zástupcem šerifa. Nejdříve se Burger zatvářil nevěřícně, nato překvapeně. Čím déle zástupce s vervou hovořil, tím zřetelněji se Burgerovi do obličeje vkrádal úsměšek.

Rázně kývl na zástupce šerifa a obrátil se k soudu.

„Jestliže soud dovolí, vyšla v tomto případě najevo neobyčejně závažná okolnost. Předvolávám jako svého dalšího svědka Perryho Masona.“

„To nemůžete,“ řekl soudce Keyser a pak, když viděl, jak se Burger tváří, pokračoval, „pokud ovšem nevyvstane nějaký podstatný problém, k němuž může podat vysvětlení pouze obhajoba. Obhajoba přece nemůže svědčit proti svému klientovi.“

„Abych vysvětlil, proč postupuji takhle, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Hamilton Burger. „Maurice Halstead, na slovo vzatý odborník pro střelné zbraně, zabývající se balistickými expertizami, podle všeho dostal od zástupce Perryho Masona zbraň se žádostí, aby z ní vystřelil několik zkušebních střel.

Když vyšly najevo jisté pochybnosti stran oněch dvou střel figurujících v tomto případu, které pocházejí z různých zbraní, pan Halstead se spojil s mou kanceláří. Prohlásil, že sice nechce narušit vztahy ke svému klientovi, zároveň si však nepřeje dostat se do situace, kdy řekněme zamlčuje důkazy. Žádal, aby expert pro balistiku pan Redfield, který již v tomto řízení svědčil, provedl soukromě expertizu zkušebních střel. Poprosil pana Redfielda, aby v případě, že z vražedné zbraně vystřeleny nebyly, o celé záležitosti pomlčel. Naproti tomu, kdyby z ní vystřeleny byly a staly se tak důkazem, Maurice Halstead by se nerad dostal do postavení, kdy zatajuje důkazy.“

Burger se obrátil k Perry Masonovi a významně řekl: „Jaká škoda, že všechny osoby nejednají na tak vysoké úrovni profesionálního přístupu.“

Soudce Keyser, plně zaujat, se naklonil dopředu. „Pokračujte, pane okresní prokurátore. Zdržte se prosím narážek. Protože se případ neprojednává před porotou, obracejte se se vším, co budete chtít prohlásit, na soud.“

„Zkušební střely ze zbraně, kterou od Perryho Masona dostal Maurice Halstead, se nezvratně shodují se střelou, na niž jsme se odvolávali jako na střelu číslo dvě. Se střelou, kterou jsme předtím nebyli s to určit.

Nyní zde máme, Vaše Ctihodnosti, situaci, kdy vše nasvědčuje tomu, že jedna smrtící střela pochází ze zbraně, která byla ve vlastnictví Perryho Masona. Tedy střela, jež řekněme byla vystřelena nějakou dobu po smrti, vyšla ze zbraně, kterou měl pan Mason v opatrování.

Závěry jsou nasnadě. Obviněná zašla za Perry Masonem se zbraní, z níž pochází osudná střela v těle Nadine Ellisové. Nechci v tomto okamžiku vznášet jakákoliv obvinění, ale mám dojem, že obviněná se této zbraně zbavila vskutku podivně a opatřila si zbraň, kterou mohla dostat jedině od svého obhájce Perryho Masona. Nabízí se domněnka, že dostala instrukce, aby se vrátila na místo zločinu a vstřelila do těla oběti druhou střelu.

Že k tomu došlo ve chvíli, kdy pan obhájce těsně předtím studoval zákony zabývající se situací, kdy dvě osoby smrtelně zraní jednu oběť, jistě mluví samo za sebe.

Jedno je, když obhájce radí osobě obviněné ze zločinu a snaží se práva takové osoby chránit. Něco zcela jiného ovšem nastává, když se právní zástupce stane spoluviníkem na vraždě.

Pan obhájce byl již dříve v podezření. Nyní šťastnou shodou okolností je k dispozici důkaz, který má —“

„To stačí, pane okresní prokurátore,“ zarazil ho soudce Keyser. „K panu obhájci se nevyjadřujte. Pokud máte něco k projednání před kárným výborem Advokátského sdružení, můžete tak učinit. Pokud si přejete pana obhájce obeslat a postavit ho před velkou porotu, aby posoudila otázku, zda je pan obhájce spoluviníkem, máte rovněž možnost. Při tomto přelíčení se máte omezit na projednávání závažnosti důkazů. Nicméně připouštím, že to, co jste uvedl, vás dostatečně opravňuje, abyste předvolal pana Masona na místo pro svědky.

Pan Mason předstoupí na místo pro svědky a složí přísahu jako svědek vedený obžalobou.“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ ohradil se Mason, tvář jako ze žuly. „Bez ohledu na to, co pan okresní prokurátor snad hodlá mým

prostřednictvím prokázat, faktem zůstává, že při tomto přelíčení zastupuji obviněnou. Mám plné právo vést tento případ náležitým způsobem. Vyslýchal jsem svědka George Anclitase. Svědek byl předvolán mimo pořadí na základě prohlášení okresního prokurátora, že by pro svědka bylo velmi obtížné, kdyby byl nucen se zítra k soudu znovu dostavit. Trvám na tom, abych mohl dovést do konce křížový výslech tohoto svědka.“

„Jestliže soud dovolí,“ popuzeně spustil Hamilton Burger, „bude se tady jenom hrát na čas. Pan obhájce svůj křížový výslech ve skutečnosti již dokončil. Od nynějška jakákoliv otázka, kterou dejme tomu položí, bude pouhým opakováním.“

„Zdálo by se, že tento výslech již dospěl k svému logickému závěru,“ řekl soudce Keyser. „Soud prohlašuje, že nemá v úmyslu nechat tento výslech nadměrně protahovat. Nicméně pan obhájce se plně drží svých práv. Svědek Anclitas byl předvolán oproti pořadí vzhledem k tvrzení pana okresního prokurátora, že by svědkovi způsobilo velké obtíže dostavit se zítra. Pan obhájce je oprávněn svůj křížový výslech dokončit, dříve než bude předvolán další svědek. Hlavně s ohledem na skutečnost, že tento svědek byl předvolán mimo pořadí na žádost pana okresního prokurátora.“

Hamilton Burger ustoupil s vrcholnou neochotou. „Důrazně však upozorňuji,“ řekl, „že budu trvat na tom, aby tento křížový výslech byl veden striktně podle pravidel dokazování a nesloužil jako prostředek k protahování tohoto řízení.“

„V pořádku,“ souhlasil soudce Keyser, „pokračujte ve výslechu, pane Masone.“

„Jste si naprosto jist, že zbraň, kterou jste dal Helmanu Ellisovi, byla tatáž, již jste osobně označil pilníčkem na nehty?“ otázal se Mason.

„Vznáším námitku, neboť tato otázka již byla položena a zodpovězena. Křížový výslech je nenáležitý,“ vyjel Hamilton Burger.

„Námitka se přijímá,“ odsekl soudce Keyser.

„Předtím než vám pan okresní prokurátor tuto zbraň podal,“ začal Mason jinak, „při jaké příležitosti jste ji viděl naposledy?“

„Namítám, křížový výslech je nenáležitý, otázka již byla položena a zodpovězena,“ štětil se Hamilton Burger.

„Námitka se zamítá.“

„Odpovězte na otázku,“ vybídl Mason svědka.

„Když jsem ji dával Helmanu Ellisovi.“

„Jste přesvědčen, že je to tatáž zbraň?“

„Námitka, otázka je opakovaná, byla již položena a zodpovězena.“

„Námitka se přijímá.“

„Znáte čísla těch čtyř zbraní, které jste koupil?“

„Namítám proti otázce, neboť byla již položena a zodpovězena. Je nedůležitá, nerozhodná a zcela pro věc nepodstatná. Křížový výslech je nenáležitý,“ řekl Hamilton Burger.

„Námitka se přijímá,“ rozhodl soudce Keyser.

„Znáte teď, nebo jste znal v okamžiku, kdy jste Helmanu Ellisovi zbraň dával, její číslo?“

„Vznáším námitku, toto je nedůležité, nerozhodné a zcela pro věc nepodstatné; křížový výslech je nenáležitý.“

„Námitka se zamítá.“

„Ne, neznal jsem číslo té jisté zbraně,“ řekl Anclitas. „Nepodíval jsem se na ně. Pověděl jsem vám všechno, co vím. Dal jsem mu zbraň. Víc nevím.“

„Měl jste důvod prohlížet zbylé tři zbraně, které vám zůstaly?“

„Námitka. Neprobíhá náležitý křížový výslech,“ ozval se Hamilton Burger.

„Námitka se zamítá.“

„Ne, neprohlížel jsem je.“

„Dovolil bych si navrhnout,“ řekl Mason, „abyste během večerního odročení ty tři revolvery pečlivě prohlédl, zda na některém z nich nenajdete na mušce značku — škrábnutí po pilníku na nehty — takovou, jakou jste popsal.“

„To je pouze návrh pana obhájce,“ odtušil Hamilton Burger, „nemusíte však podle něho jednat. Konstatuji, že tento svědek poskytl svědeckou výpověď podle svých nejlepších schopností.“

„Nicméně mohlo dojít v paměti svědka k omylu, pokud jde o sled událostí,“ poznamenal soudce Keyser. „Je domnívám se potvrzeno, že dal Helmanu Ellisovi jednu zbraň. Zbraň nalezenou poblíž těla Nadine Ellisové prodali Georgi Anclitasovi nebo jeho společní-

kovi Wilsonu Marcusovi. Na soud neučinily nijaký dojem otázky, týkající se znamení na mušce. Je zjevné, že svědek se dopustil zcela přirozeného omylu, pokud jde o sled událostí. A jakkoliv se může ukázat, že v tom tkví nějaký význam, který nyní není patrný, soud nepřikládá význam ani tomu, že na mušce znamení není. Kdyby se však řekněme ukázalo, že takové znamení je na mušce jedné ze tří zbraní v majetku tohoto svědka, mohla by se situace vyjasnit tím, že by se prokázal přirozený omyl.

Soud i tak ovšem nevidí, jaký význam by to mohlo mít pro sporné otázky tohoto případu. Jedině snad, že by tím byl dán základ pro křížový výslech svědka, až se věc dostane před Nejvyšší soud.“

„Prosím tedy, abyste mi podal vysvětlení stran každé z těch zbraní,“ pokračoval Mason. „Koupil jste čtyři. Chci vědět, kde jste je uchovával.“

„Vaše Ctihodnosti,“ nasupil se Hamilton Burger, „mohu vznést námitku? Mohu prosím vznést námitku? Toto není náležitý křížový výslech. Jestliže bude panu obhájci povoleno, aby zabíhal kolem každé zbraně do podrobností a podrobil svědka křížovému výslechu ve smyslu, jak ví, že jsou to tytéž zbraně, jak může vědět, že byly v určité době na určitém místě, bude se řízení táhnout donekonečna. Obhajoba zjevně hraje na čas a čas ubíhá. Do večerního odročení zbývá teď už jen pár minut.“

„I když má soud v úmyslu,“ odpověděl soudce Keyser, „velice přísně trvat na dodržení pravidel dokazování a křížového výslechu, nepřipraví obviněnou o její práva jen proto, že vzhledem k okolnostem může obhajoba požadovat čas na přípravu.

Soud by rád pana žalobce upozornil, že kdyby byl předvolal Perryho Masona na místo pro svědky bez onoho předchozího prohlášení při veřejném zasedání, nebyla by se otevřela možnost pro to, co pan žalobce nazývá hraním na čas.“

„Myslel jsem, že mám plné právo ho předvolat,“ připustil Hamilton Burger poněkud zaraženě. „Zapomněl jsem, že křížový výslech George Anclitase vlastně nedokončil.“

„To byla vaše chyba, nikoliv chyba soudu,“ řekl soudce Keyser mrazivě. „Soud si přeje v této věci postupovat spravedlivě. Soud připouští, že ve světle uvedených fakt, jež státní zastupitelství zřejmě

prověřilo, nepřímé důkazy svědčí o nanejvýš vážné situaci. Soud dále prohlašuje, že se hodlá dobrat podstaty projednávaného případu. I když má v úmyslu povolit křížový výslech tohoto svědka v rozumném rozsahu, nepřipustí, aby byl neúměrně protahován. Soud se nyní rozhodl, že v případě, že bude večerní odročení nezbytné, bude zasedat v noci, aby záležitost byla vyřízena bez průtahů, které by mohly být na úkor práv zúčastněných stran.

Pokračujte nyní tedy, pane Masone, v křížovém výslechu. Svědek odpoví na otázku. Námitka se zamítá.“

„Přečetl by laskavě soudní zapisovatel otázku?“ požádal Mason.

Soudní zapisovatel se poradil s poznámkami a přečetl svědkovi otázku: „Prosím tedy, abyste mi podal vysvětlení stran každé z těch zbraní. Koupil jste čtyři. Chci vědět, kde jste je uchovával.“

„Jednu jsme měli u pokladny v baru,“ řekl Anclitas. „Jednu v recepci v motelu a jednu ve společenské místnosti.“

„Chcete říct v herně?“ ptal se Mason.

„Chci tím říct ve společenské místnosti.“

„Kde byla poslední?“

„Ta byla navíc. Někdy jsem si ji bral, když jsem nesl domů nějaké peníze. Jindy jsem šel s penězma jen tak. Prostě používala se, jak se to zrovna hodilo a — no, dá se říct, že přebývala. Proto taky jsem ji Ellisovi dal.“

„Odlišoval jste nějak jednu od druhé?“ zeptal se Mason. „Udělal jste si nějaké znamení buď na nich nebo na pouzdrech?“

„Nebyly v pouzdrech — revolvery tam jen tak ležely, aby je člověk mohl rychle nahmátnout, kdyby bylo zapotřebí.“

„Nepokusil jste se nějak je rozlišovat? Jeden od druhého?“

„Jenom tenkrát, jak jsem vám říkal, když jsme mysleli, že bychom na ně mohli udělat nějaký značky. Pak jsme si to rozmysleli.“

„Nevznikly během posledního měsíce,“ ptal se Mason dál, „kolem zbraní nějaké zmatky? Nedošlo někdy za poslední měsíc k nějakým záměnám?“

„Vůbec ne.“

„Stalo se, že by některý revolver nebyl někdy na svém obvyklém místě?“

„Co já vím, tak nikdy.“

„Uvádíte, že jste si občas jednu z těch zbraní bral, když jste měl u sebe větší částku peněz.“

„To souhlasí.“

„Půjčovala si za podobných okolností některou zbraň jiná osoba nebo jiné osoby?“

„Můj společník Slim si jednu bral.“

„Ještě někdo?“

„Už nikdo… jo, počkejte. Myslím, že jedna ze šatnářek, která občas zůstávala na noc u matky. Musela tam jít pozdě v noci, tak si párkrát jednu přes noc vypůjčila. Jen co jsem na to přišel, hned jsem jí to zarazil.“

„Chcete tím říct, že ji nosila u sebe, když měla službu?“

„Ne, ne. Musela jezdit autobusem a párkrát, když měla po práci — tak kolem jedné druhé hodiny po půlnoci — byla celá nervózní, že to má kus cesty k místu, kde chytí autobus, a musí tam čekat. Snažila se načasovat si odchod tak, aby přišla na zastávku přesně, ale měla strach, že zmeškáspojení. Musela tedy odcházet o chvilku dřív, aby měla náskok. Někdy se autobus trochu zpozdil. Jednou v noci zažila nepříjemnost s jedním exhibicionistou a… no, začala si jeden z těch revolverů půjčovat a nosit ho v kabelce.“

„Aniž vám o tom řekla?“

„Přesně tak.“

„Jak jste na to přišel?“

„Zapomněla si kabelku v umývárně. Služba nevěděla, komu kabelka patří, a odnesla ji do kanceláře. Otevřel jsem ji, abych se podíval na doklady, a ukázalo se, že je to kabelka té dívky a v ní revolver. Vypadal jako jeden z těch našich. Zavolal jsem holku do kanceláře a vyptal se jí na to. Přiznala, že si ho půjčila zpod pultu.“

„A vy jste jí to zarazil?“

„Samosebou, že jsem jí to zarazil. Za prvé neměla povolení k nošení zbraně a za druhé předpokládejme, že by nás někdo přepadl a lidi u baru by hmátli po zbrani a tam kde nic tu nic?“

„Ale kdykoliv si zbraň vzala, přinesla ji zpátky?“

„Vznáším námitku. Od svědka se vyžaduje, aby činil závěry a poskytoval svědectví z doslechu, nejde o náležitý křížový výslech.

Tento bod je nedůležitý, nerozhodný a zcela pro věc nepodstatný," vložil se Hamilton Burger.

„Námitka se přijímá," rozhodl soudce Keyser.

„Jak se jmenuje ta mladá dáma, která si příležitostně půjčovala revolver?"

„Je to šatnářka."

„Jak se jmenuje?"

„Sadie Bradfordová."

„Když jste dával tu zbraň Helmanu Ellisovi, byl u toho nějaký svědek?"

„Jenom můj společník, Slim Marcus."

„Vypověděl jste, že si Slim Marcus příležitostně jednu ze zbraní bral?"

„Námitka, neboť tato otázka byla již položena a zodpovězena," halasil Hamilton Burger.

„Přijímá se," odsekl soudce Keyser.

„A kromě toho jediného škrábnutí po pilníku na mušce zbraně, o níž si myslíte, že jste ji dal Ellisovi, nebylo na žádné ze zbraní nijaké identifikační znamení. Je tomu tak?"

„Vznáším námitku. Toto již bylo zodpovězeno. Otázka je nedůležitá, nerozhodná a zcela pro věc nepodstatná. Křížový výslech neprobíhá náležitě," oponoval zarputile Burger.

„Přijímá se," rozhodl soudce Keyser.

Mason pohlédl na hodiny. „Nemám k tomuto svědkovi dalších otázek," prohlásil.

Hamilton Burger byl v mžiku na nohou. „Předvolávám Perryho Masona jako svědka obžaloby."

„Předstupte na místo pro svědky, pane Masone," vyzval ho soudce Keyser.

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason. „Domnívám se, že pan žalobce zapomněl a soud možná přehlédl skutečnost, že když byl George Anclitas předvolán na místo pro svědky — na žádost pana okresního prokurátora, který chtěl, aby se propříště nemusel pan Anclitas nezbytně dostavit — vypovídal na místě pro svědky Helman Ellis."

„Výslech pana Ellise jsem uzavřel," odtušil Hamilton Burger.

„Podle zápisu se tak nedomnívám," namítl Mason. „Naproti tomu ze zápisu plyne, že jste řekl, že v té chvíli nemáte k tomuto svědkovi dalších otázek."

„No dobře, tak tedy prohlašuji nyní, že jsem výslech tohoto svědka uzavřel, a žádám pana Masona, aby předstoupil na místo pro svědky."

„Okamžik," pokračoval Mason, „nedostal jsem příležitost podrobit pana Ellise opětnému křížovému výslechu. Jestliže jste svůj opětný výslech tohoto svědka uzavřel, chci ho podrobit opětnému křížovému výslechu já."

„Nemáte už nic, na co byste se ho mohl vyptávat," vybuchl Hamilton Burger. „Při opětném výslechu vypovídal jedině o tom, že dostal zbraň od George Anclitase a že ji měl na jachtě."

„Přeji si svědka v této věci podrobit křížovému výslechu," nedal se Mason.

„A já vás chci mít na místě pro svědky, dříve než si stačíte vykoumat nějaké alibi," povykoval Hamilton Burger.

„Usilujete o to, abych byl připraven o své právo podrobit pana Ellise křížovému výslechu?"

Hamilton Burger se zhluboka nadechl. „Jak je libo," odtušil. „Vymíním si, aby byla celá svědecká výpověď pana Ellise vymazána. Odvolám ho jako svědka. Celou jeho výpověď nechám ze zápisu škrtnout."

„S něčím takovým nebudu souhlasit," na to Mason. „Tohle nepřijmu."

„Proč ne?"

„Protože si ho přeji podrobit křížovému výslechu."

Hamilton Burger chmurně civěl na Perryho Masona, pak se obrátil k soudu.

Soudce Keyser řekl: „Dobu pro večerní odročení jsme o několik minut přetáhli, pane Burgere. Plně chápu situaci obžaloby, avšak faktem zůstává, že pan obhájce má plné právo podrobit křížovému výslechu všechny svědky předvolané obžalobou.

Protože mám nyní nějaké závazky a přípravné porady před přelíčením a jelikož vím, že někteří soudní úředníci jsou rovněž zaneprázdněni, přelíčení odročuji. Svolávám ovšem soud znovu na osmou

hodinu dnes večer. Budeme mít večerní zasedání. Domnívám se, že za daných okolností obžaloba má právo požadovat, aby tento případ byl urychleně vyřízen.“

„Obhajoba vznáší námitku,“ řekl Mason. „Osobně mí to nevyhovuje a mám za to, že obviněná je připravována o svá práva.“

Soudce Keyser zavrtěl hlavou.

„Nepřipustím, aby se cokoliv postavilo do cesty uzavření této záležitosti. Soud učiní přestávku do večera do osmi hodin. V tu dobu se všechny předvolané osoby dostaví do soudní síně.

Přelíčení je odročeno.“

Kapitola třináctá

Perry Mason rázoval kanceláří a v zamyšlení se mračil.

Della Streetová předsedala elektrickému kávovaru. Na kancelářském stole ležel papírový sáček s koblihami.

Chvílemi se Mason zastavil, párkrát usrkl ze šálku kávy a snědl sousto koblihy.

„Budete potřebovat něco výživnějšího než tohleto," starala se Della Streetová. „Skočím vám do restaurace pro šunkový sendvič nebo hamburger nebo —"

Mason ji mávnutím ruky umlčel a znovu začal křižovat místností.

Téměř po minutě nepřítomně odpověděl. „Děkuji, Dello." A pak po dvou minutách dodal. „Musím přemýšlet."

„Mohu vám nějak pomoci tím, že vám budu dávat otázky?"

„Zkuste to," souhlasil Mason. „Ne, počkat. Já se budu vyptávat vás. Budete mi odpovídat. Uvidíme, jestli narazím na něco, co nehraje."

Přikývla.

Mason se zprudka otočil, ramena vypjatá, a rozkročil se proti ní tak, jak to dělával při křížovém výslechu svědka.

„Ta zbraň, co měla Ellen Robbová, když přišla za námi, byla zamčená ve vašem sejfu, dokud jsme ji nevrátili do Anclitasova podniku. S jedinou výjimkou, když ji Drake nesl k balistické expertize. Jak tedy se mohla kulka z této zbraně octnout v těle Nadine Ellisové, pokud ji předtím nevystřelila Ellen Robbová?"

„Nijak," odpověděla Della Streetová. „Nastal čas, šéfe, kdy budete muset hodit svoji klientku přes palubu. Dopustila se vraždy a lhala vám."

„Takže," pokračoval Mason, aniž zaznamenal Dellinu odpověď, „jsem vzal revolver ze sejfu. Budeme mu říkat revolver Loringa Crowdera. Ellen si ho vstrčila do kabelky. Střela z Crowderova revolveru se rovněž našla v těle Nadine Ellisové. Jak se tam dostala?"

„Holt ji z toho revolveru někdo vystřelil," dořekla Della Streetová, „takhle se tam dostala." A vzápětí vyhrkla: „Ne že bych vám chtěla odporovat, šéfe, jenom upozorňuju, že rýhy dokazují, že z

Crowderova revolveru pochází. Musíme se postavit faktům tváří v tvář. Což můžeme docela dobře udělat teď.“

„No nic,“ navázal Mason. „Pochází z Crowderova revolveru. Kdo ji vypálil?“

„Musela to být Ellen Robbová.“

„Jednu věc víme nabeton, a to, že střely nemohly být vystřeleny současně. Musel mezi nimi být podstatný časový interval, pravděpodobně několikahodinový. Tohle je věc, kterou víme my, a co policie ani okresní prokurátor nevědí. V tom jsme ve výhodě.“

„V čem vidíte tu výhodu?“

„Protože něco víme o tom, jak co následovalo za sebou. Víme, že z Crowderova revolveru se muselo střílet do mrtvé Nadine Ellisové. Jakmile tohle potvrdíme, Dello, nemají na mě víc než spoluvinu na střílení do mrtvého těla. Což je snad jenom přestupek — na to jsem se nedíval. Bezpečně to není vražda nebo pokus vraždu spáchat.“

Della Streetová přikývla.

„Na druhé straně,“ pokračoval Mason, „jsem spadl do vlastní jámy. Tadyhle jsem hovořil o tom neobvyklém rozsudku, v němž se praví, že není vrah, kdo smrtelně postřelí oběť, jestliže někdo jiný vstřelí do ještě žijící zraněné oběti střelu, která má za následek okamžitou smrt. Předpokládám ovšem, že první osoba by byla souzena za napadení s úmyslem zavraždit. Protože jsem ale vyštrachal tyhle rozsudky já, nikdo neuvěří ničemu, co budu případně říkat. Je to všecko pěkně vachrlaté. Vypadá to, jako bych se snažil spasit klienta čachrováním se zákony a machinacemi s důkazy.“

„Když jste telefonoval s Darwinem C. Gowriem, advokátem Nadine Ellisové, seděla Ellen Robbová právě tady v kanceláři. Slyšela, jak mu vykládáte o těch jemnůstkách v rozsudcích. Dělala si těsnopisem poznámky. Jí jste neradil, radil jste Gowriemu.

Předpokládejme, že Ellen je jaksepatří fikaná mladá dáma. Jednou střelou ze zbraně, co našla ve svém zavazadle, zabila Nadine Ellisovou. Když jste prohodil zbraně, věděla o tom a využila vaší snahy pomoci jí. Popadla druhou zbraň — Crowderův revolver, který jste jí dal místo toho, co měla, když přišla k nám — a vpálila do Nadine Ellisové další kulku.“

Mason zničehonic luskl prsty. „Přehlížíme ovšem jedno. Co když je celý časový sled obrácený?'

„Jak to?“

„Co když střela z Anclitasovy zbraně byla vstřelena do těla Nadine Ellisové až po střele z Crowderova revolveru?“

„To se nemohlo stát,“ namítla.

„Co by ne?“

„Protože po tom, co jste dal Crowderův revolver Ellen Robbové, byl ten, co ho Ellen přinesla, zamčen ve vašem sejfu.“

„Ne, nebyl,“ řekl Mason. „U téhle zbraně přehlížíme jednu pěkně podezřelou okolnost. Přinesli jsme ji zpátky do Anclitasova podniku a nastražili ji na dámských toaletách.“

Della Streetová náhle zbystřila pozornost.

„Řekněme, že pořadí těch výstřelů obrátíme,“ vykřikla. „Předpokládejme, že první střela vyšla z Crowderovy zbraně. Pak ta druhá musela být z Anclitasovy.“

Mason přikývl.

„Chcete tím říct, že poté co jsme revolver vrátili na dámské toalety, George Anclitas ho sebral, šel a vstřelil druhou střelu do mrtvé Nadine Ellisové.“

Mason znovu přikývl.

Delle Streetové oči jen jiskřily. „To by vysvětlovalo, proč neřekl ani popel o tom, že se zbraň na dámských toaletách našla. Musel ji postrádat a musel si moc dobře spočítat, co se stalo.“

„A co se stalo?“ zeptal se Mason.

„Ellen Robbová tou zbraní zabila Nadine Ellisovou.“

„Jestli je ale tahle verze správná,“ navázal Mason, „nebyla usmrcena touto zbraní. Byla zabita Crowderovou zbraní.“

„No dobrá, nebudeme se namáhat zjišťováním, jak se George dověděl, že je Nadine Ellisová po smrti. Ale věděl to a z nějakých vlastních důvodů vzal zbraň a šel střelit do mrtvého těla Nadine Ellisové.“

„Počkejte chvilku,“ zarazil ji Mason. „Říkáte, že to udělal on. Nezapomínejte, že Nadine Ellisová se nacházela venku na jachtě. Když připočteme prázdnou palivovou nádrž — byla ovšem doplněna, když Helman Ellis s manželkou plánovali výlet — a místo, kde se

člun našel, je jasné, že jachta musela nějakou dobu na moři být. Nebylo by tedy v lidských možnostech, aby Anclitas po tom, co jsme mu revolver vrátili, ho vzal, našel jachtu a vystřelil tu druhou střelu. Kdyby se to však přesto stalo, pak škrábance, které jsem udělal v hlavni, by to prokázaly. Redfield by si jich všiml.“

„Pak tedy,“ řekla Della Streetová, které najednou došel elán, „k tomu muselo dojít předtím a musela to udělat jedině vaše klientka.“

Mason zavrtěl hlavou. „Nepřestávám bojovat o svého klienta.“

„Visí vám na krku jak mlýnský kámen. Radši byste ji měl odříznout a začít plavat. Koneckonců, jednal jste v dobré víře. Myslel jste, že Anclitas propašoval do jejích věcí revolver a chystal se ji obvinit, že ho ukradla. Chtěl jste mu udělat čáru přes rozpočet.“

Mason přikývl. „Chtěl jsem situaci takhle zdramatizovat, aby George Anclitas dostal pořádnou lekci. Vidíte, jak mě moje neortodoxní taktika vyšplouchla.“

„Copak nemůžete, až budete vypovídat, vysvětlit, co jste se snažil provést?“

„Jistě, můžu se dát do vysvětlování, ale nikdo mi neuvěří. Mějte na paměti, jak jsem dopředu upozornil na to, že jestli dva nezávislí jedinci na někoho vystřelí, pouze osoba, která vystřelila jako druhá, je vinna vraždou, pokud by se neprokázalo, že první výstřel měl za následek okamžitou smrt. Podle nepřímých důkazů se vše ovšem jeví tak, že Ellen Robbová za mnou přišla s tím, že zabila Nadine Ellisovou. Poradil jsem jí, ať mi zbraň dá, přihrál jí jinou s doporučením, ať jde a znovu střelí do Nadine Ellisové. A měl jsem v úmyslu tu kličku využít při obhajobě. Rovněž to vypadá, jako bych se pak vrátil a nastražil zbraň v podniku George Anclitase v naději, že kolem ní udělá rozruch. Mohl bych ho tak zaplést do vraždy.“

„Co tedy budete dělat?“

„To bych taky moc rád věděl. Vím jenom, že tam půjdu a budu se rvát. Nehodím svoji klientku přes palubu.“

„Ani abyste si zachránil kůži?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Bude vás to stát právnickou praxi.“

„Co naplat,“ řekl Mason. „Budu se živit nějak jinak. Nezradím svého klienta. A hotovo.“

„Ani neřeknete pravdivá fakta?“

„Budu jim muset říct pravdivá fakta. Mohu jim ale zabránit, aby nezjistili, co mi klientka svěřila. Všechno, o čem jsme hovořili, je soukromým sdělením. Jako má sekretářka se na tomto profesionálním privilegiu podílíte. Nemohou mě přimět, abych prozradil cokoliv, co mi sdělila klientka proto, aby mne pro případ získala, ani, co jsem jí poradil.“

„Mohou se vás ale zeptat, zda jste zbraně nezaměnil.“

„Pak jsem dohrál. Jedině, že odmítnu odpovídat z důvodu, že by mne odpověď inkriminovala.“

„Proč to teda tak neuděláte? Nic vám nedokážou, mohou se jen dohadovat.“ '

Na dveřích nouzového východu z Masonovy soukromé kanceláře zazněl kód Paula Drakea a Mason pokývl na Dellu Streetovou.

„Vpusťte Paula, Dello. Uvidíme, co ví. Jestli něco ví.“

Della Streetová otevřela dveře.

Paul Drake s truchlivým výrazem hráče, který nedokoupil do straightu otevřeného na obou koncích, obhlédl situaci a zahlaholil: „Ahoj, všichni,“ namířil si to k papírovému sáčku, vylovil koblihu a přijal šálek kávy, který mu Della podala.

„Tak jak?“ zeptal se Mason.

Drake zavrtěl hlavou. „Dál cesta nevede, Perry.“

„Co ses dověděl?“ naléhal Mason.

„Tentokrát jsi vyfásl klientku, která ti opravdu a ze srdce lhala. Veze se v tom až po své pěkné obočí a tebe stáhla s sebou.“

„Jakpak to?“

„Měli s Helmanem Ellisem techtle mechtle. Anclitas mluvil pravdu.“

„Co dál,“ vybídl ho Mason, když se Drake odmlčel, jako by hledal vhodná slova.

„Pamatuješ se, jak za tebou Ellen Robbová přišla, když ji vyrazili z Velké stodoly, a měla tu parádu na oku?“

Mason přikývl.

„Vykládala ti, že potom odjela do motelu Moře a příboj, a tys jí řekl, ať se tam vrátí?“

Mason znovu přikývl.

„Tak tehdá poprvně tam šla jen proto, aby se setkala s Helmanem Ellisem.“

Mason začal opět chodit sem a tam. „Jak dlouho se tam Ellis zdržel?“ zeptal se.

„Tak půlhodinku.“

„To nutně neznamená, že moje klientka lhala,“ zavrtěl Mason hlavou. „Třeba ji Helman Ellis sledoval.“

„Tady je kámen úrazu, Perry. Nesledoval ji. Přijel před ní.“

„Cože?“

„Tak jest.“

„Jak to víš?“

„Můj člověk mluvil s chlapíkem, který to tam vede. Jen co Ellen Robbovou zabásli, začal dolovat v paměti. Snažil se vybavit si něco, co by nasvědčovalo, že se Ellen buď provinila, nebo že je to nevinná mladá dáma, na kterou ušili boudu. Ohromně se o celou věc zajímá a pamatuje si, že než se v úterý v noci Ellen Robbová ukázala, přijelo k motelu auto, zabočilo do vjezdu, objelo to tam a pak odjelo pryč, jako by řidič někoho hledal. Nejdříve si myslel, že se tam ten člověk zapíše a požádá o pokoj, takže když vůz zpomalil, recepční si poznamenal poznávací číslo do bloku.“

„Poznávací číslo?“ opakoval Mason.

„No jo. Víš, jak je to se zapisováním v motelech. Chlápek si zapíše jméno a adresu, značku a model auta a poznávací číslo.

Devět lidí z desíti si číslo nepamatuje, a to je pěkná otrava, protože recepční musí vylízt, jít se kouknout na číslo a zapsat ho. Proto má tenhle chlapík pořád na stole poznámkový blok a jak vůz zajede dovnitř, padne na něj silné světlo zpod krytého vjezdu u kanceláře. Recepční si automaticky poznamená státní poznávací značku a pak, když se lidi zapíšou, nemusí chodit ven, aby se kouknul na číslo pro případ, že ho zapomněli. A když mu případně udají falešné číslo, hned to ví a dává si bacha.“

„Pokračuj.“

„No, recepční si zapsal číslo vozu toho štráfka. Ten dobrák však nešel dovnitř, aby si řekl o pokoj, ale obrátil se, vyjel ven a zaparkoval. Tak recepční vytrhl ten list papíru s jeho číslem, zmačkal ho a že ho vyhodí do koše. Potom si pomyslel, že ten člověk možná čeká, až

se vynoří nějaká ženská, tak ten kus papíru zase uhladil a vstrčil do zásuvky.

No a tak za deset minut si to přihasila v taxíku Ellen Robbová. Recepční ji zapsal a přidělil jí pokoj.“

„A viděl pak, jak se k ní Ellis připojil?“ zeptal se Mason.

„Ne, neviděl,“ odpověděl Drake, „ale viděl, jak Ellis vylezl z auta a odkráčel do motelu zřejmě za někým na návštěvu. Tak si recepční spočítal, že za Ellen Robbovou, ženou bez doprovodu, která se právě zapsala.“

„A co ten recepční udělal?“ chtěl vědět Mason.

„Co by dělal? Koneckonců v motelech se to nevede jako v dívčím penzionátu a recepční se nemá co starat, kdo navštěvuje mladé dámy. Kdyby se o to pokusil, měl by na krku tolik žalob pro nactiutrhání, že se ti o tom ani nesnilo, a motel by přišel do čtrnácti dnů na buben. Recepční v motelu musejí brát věci tak, jak jsou. Pečujou jedině o to, aby lidi nedělali kravál a nepřístojnosti nebo aby se tam neprodrala nějaká podezřelá ženská a nezačala obtěžovat. Dokonce i v takovém případě si dávají majzla. Ale to víš, na tyhle věci už mají čuch. Tenhleten typ žen se obvykle pozná na první pohled a téměř vždycky pracují ve dvojicích Recepční hned ví, na čem je.“

„No nic, tak vyklop ten zbytek,“ pobídl ho Mason. „Je to moc zlý?“

„Dost,“ odtušil Drake, „a nejhorší na všem je, že na to kápl můj člověk.“

„Co tím chceš říct?“

„No koukal něco vyšťourat, co by nám mohlo píchnout, tak zašel za recepčním motelu a dal se s ním do řeči. Začal se ho vyptávat na Ellen Robbovou. To víš, že ji někdo hlídal, Perry, ale trvalo poměrně dlouho, než se tam mí lidé dostali — no a jestli se upekla nějaká levota, muselo to být zrovna v tomhle mezičase. Tak se můj člověk začal vyptávat, co jako bylo, když se Ellen zapsala, co se dělo těsně potom, jestli ji přišel někdo navštívit. Takže když si recepční vzpomněl na toho muže a —“

„Prohlédl si ho pořádně?“ zeptal se Mason.

„To si piš, že si ho pořádně prohlédl,“ na to Drake. „Jak šel kolem, dopadalo na něho světlo z kanceláře a recepční toho chlapíka

popsal. Popis sedí na Helmana Ellise jako ulitý. No slovo dalo slovo a brácha se rozpomněl, že ten zmačkaný list papíru s poznávacím číslem uhladil a vstrčil do zásuvky stolu. Příští den tam pak dával nějaké rozvrhy a poznámky a přišlo mu na mysl, jestli tam ještě ten kus papíru je. Nedalo mu to, zahrabal v zásuvce a vytáhl ten zmačkaný papír. A teď to přijde."

„Co jako?" ptal se Mason.

„Můj člověk předstíral, že věc dohromady nic neznamená, a podařilo se mu ten cár papíru ukořistit. Zkontrolovali jsme poznávací číslo. Je to číslo Ellisova automobilu."

„To je ale potvora," ulevila si Della Streetová hořce. „Takhle nás podfouknout."

„Dušovala se, že mezi ní a Ellisem nic není," řekl Mason, „a že ho naposled viděla před tím incidentem ve Velké stodole v úterý v noci."

„Vidím to tak," poznamenal Drake suše, „že tě navezla do pěkného průšvihu."

„A to tak důkladně, jak si jen můžeš přát," dodal Mason. „Teď vím, že moje klientka lhala a že ze mne udělala svého spoluviníka."

„Perry," ptal se Drake, „skutečně jsi prohodil ty revolvery?"

„Nepotřebuju si dát žádnou generálku, Paule."

„Co tím chceš říct?"

„Hamilton Burger se na mě chystá s přívalem otázek a v ten moment se budu mít co ohánět, abych mu stačil odpovídat. Jestli teda chceš vědět, co se stalo, poslechni si mě na místě pro svědky."

„Jestlis je prohodil," nedal se odbýt Drake, „vražda musela být spáchána v době mezi —"

Mason náhle luskl prsty. „Minutku, Paule. Jak je to vlastně u tohohle s časem?"

„Co jako myslíš?" zeptal se Drake.

„Naše pracovní záznamy vykazují dobu, kdy od nás Ellen Robbová odcházela. Teda, řeknu ti tolik, Paule. Jestli na Nadine Ellisovou vystřelili ze zbraně, kterou měla u sebe Ellen Robbová, když ji zadrželi, muselo se z ní střílet v době, kdy od nás ve středu ráno odešla, do chvíle, kdy se objevila v motelu Moře a příboj. Pojďme teda prověřit tenhleten časový úsek."

„K čemu to bude dobré?“ vyptával se Drake. „Víš, že šanci měla, protože to udělala. Na spáchání vraždy musela mít habaděj času. Vždyť skutečně na jachtu šla a doopravdy z toho revolveru vystřelila — jestli se okresní prokurátor strefil a tys jí zbraně opravdu vyměnil. A já to beru, že jo.“

„Poslouž si,“ řekl Mason. „Nehodlám se k tomu vyjadřovat — ještě ne.“

„No, můžu ti říct, v kolik se zapsala v motelu,“ řekl Drake. „Bylo to v jedenáct padesát v úterý v noci.“

Mason pokývl na Dellu Streetovou. „Vezmeme si k ruce naše pracovní záznamy, Dello. Uvidíme, v kolik od nás odcházela.“

Della Streetová otevřela záznamník na příslušném datu, prošla stránku a řekla: „Dorazila sem ve středu desátého, ráno v devět dvacet, a odcházela v devět pětačtyřicet.“

„Ve středu ráno byla paní Ellisová naživu,“ řekl Mason. „Manžel ji poránu viděl.“

„Nemohla zločin spáchat po sedmé večer ve středu,“ doplnil Drake, „protože tehdy už jsme nasadili tělesnou stráž. Byla fakticky pod dohledem. Dále přijela v úterý v noci do motelu taxíkem. Ve středu ráno odcházela, aniž ji recepční viděl. Podle všeho šla na stanici autobusů, odjela autobusem a pak taxíkem do tvé kanceláře. Odešla odtud, nastoupila na zpáteční autobus do Costa Mesa a vzala si taxi do motelu.

Její zpáteční cestu do Costa Mesa jsme prověřili, takže o časovém rozvrhu nemůže být pochybností. Recepční si je jist, že ve středu odpoledne z motelu znovu neodešla 'a večer pak jsme tam už měli svého člověka.

Potom musela paní Ellisovou zabít na jachtě ve středu mezi šestou ráno, kdy — jak plyne z důkazů — paní Ellisová na jachtu odešla, a dobou, kdy musela chytit autobus, aby se dostala do tvé kanceláře ve středu ráno.“

„Jestli ovšem jela autobusem,“ odtušil Mason. „Mohla si vzít taxíka a zastavit se v jachtklubu na dost dlouho, aby tu vraždu stihla. A pak zaskočila za mnou sem do kanceláře.“

„Deset k jedný, Perry," řekl Drake, „že to provedla zrovna takhle. A Hamilton Burger vyrukuje s taxikářema, který ji identifikujou."

Mason se zamyslel. „Měls tam lidi, kteří sledovali pokoj v motelu. Dávali jste pozor na lidi, kteří by se mohli pokusit jí ublížit, ale nebyla přímo pod dohledem."

Drake zavrtěl hlavou. „Do toho motelového pokoje vedou jenom jedny dveře, Perry. Moji lidé hlídkovali, aby se dovnitř nedostal nikdo, kdo by měl v úmyslu dělat kravál. A rovněž tak si jsou jisti, že nikdo nevyšel ven."

„Jsou tví lidé naprosto spolehliví?"

„Ti nejlepší."

„Dělají si časový rozpis?"

„Tak jako ty," stvrdil Drake.

„Nevzdálili se kvůli něčemu?"

„Ani nápad. Dělali na tom dva. Když si jeden z nich odskočil nebo šel podat hlášení, druhý tam hlídkoval. Říkals, že si přeješ stoprocentní tělesnou stráž, odvedli jsme ti stoprocentní práci."

„A než jsem tam šel, říkal jsem ti, abys tělesnou stráž odvolal."

„Říkals, ať tělesnou stráž odvolám, ale v té době už byla paní Ellisová stejně po smrti, krátce předtím, než Ellen Robbovou zabásli." Drakeovi se koutky úst zvedly v mírném úsměvu. „Třebas," podotkl, „se ti podaří tímhle vrazit špendlík do teorie Hamiltona Burgera, ale…" Hlas se mu vytratil do ticha, potom pokrčil rameny.

„Zcela správně," navázal Mason. „Neuvědomil sis, že ten důkaz je založen na matematice. Ta kulka z té zbraně vystřelena byla. Jestli jsem, Paule, tu zbraň Ellen Robbové dal, mohla z ní vystřelit až po tom, co ji ode mne dostala. A jednoduše musela mít čas na to, aby střílela, ať už střílela kdykoliv."

„Jestli ale ve chvíli, kdy se střílelo podruhé, byla Nadine Ellisová po smrti," řekl Drake, „celý zločin se scvrkává pouze na hanobení těla. Je to čistě jen přestupek. Takhle to ale být nemůže."

„Zapomínáš na závěry, které se nabízejí," poznamenal Mason. „Kdyby věděla, kde se tělo nalézá, šla a podruhé do něho střelila, bylo by to proto, že vraždu spáchala a že využila oněch formálně právních výjimek, o nichž mě slyšela hovořit do telefonu."

Mason pohlédl na náramkové hodinky a s povzdechem řekl: „No jo, Paule, a máme tady zakončení znamenitého dne. Budeme muset vyrazit k soudu, abychom tam byli v osm. Pokud budu s to najít cestičku, jak udržet v chodu křížový výslech Helmana Ellise, budu moci smrtelnou ránu oddálit. V tu minutu ale, kdy mu přestanu klást otázky, Burger mě předvolá jako svědka a pak jsem namydlenej — a nejhorší na tom je, že soudce Keyser přesně ví, jak to všechno stojí, a nemá v úmyslu nechat mě věc protahovat. Musím zburcovat veškerý svůj um, abych případ protáhl do chvíle, než si vymyslím, jak se vyhnout tomu místu pro svědky.“

Mason pomohl Delle Streetové do kabátu a zhasl.

Když vycházeli ze dveří, Paul Drake poznamenal. „Teď už vím, jaké pocity má brácha, když pro něho přijdou v den popravy a vydají se s ním na poslední cestu k plynové komoře.“

„Náramný pocit, není-liž pravda?“ přisadila si Della Streetová. Mason je nejspíš neslyšel. Se zamyšleným pohledem kráčel k výtahu tímtéž pevným, vyrovnaným krokem, kterým se vyznačovalo jeho přecházení v kanceláři.

Kapitola čtrnáctá

Když soudce Keyser stanul v soudcovské lavici, přejel přísným pohledem soudní síň, kde byla hlava na hlavě. Pak si sedl a soudní zřízenec všechny přítomné vyzval, aby se rovněž posadili.

Hamilton Burger povstal: „Vaše Ctihodnosti," začal, „George Anclitas splnil požadavek pana obhájce a má zde v aktovce tři zbraně ze svého podniku.

Dovolil bych si soud informovat, že jedna z těchto předložených zbraní má pro projednávaný případ do jisté míry významnou průkazní cenu. Je totiž nyní nesporné, že z jedné z nich vyšla druhá střela, jež byla vyňata z těla Nadine Ellisové.

Jestliže soud dovolí, neboť zde není porota, zpravím o určitých faktech, souvisejících s těmito zbraněmi, soud.

Máme v materiálech zbraň nalezenou na jachtě *Lodivod*. Tato zbraň je jednou z těch, jež koupil společník George Anclitase. Helman Ellis ji od něho dostal, budeme ji tedy nazývat Ellisova zbraň. Je při tomto řízení předmětem doličným E.

Rovněž máme revolver, předmět doličný B, nalezený u obviněné.

Nyní bych chtěl pro úplnost soudních záznamů dodat, že během přestávky Alexander Redfield, expert pro balistiku, z těchto tří zbraní z vlastnictví George Anclitase vypálil zkušební střely. A to z důvodu, aby v tomto řízení byly chráněny naše zájmy. Je všeobecně známo, že jakmile pan Perry Mason obhajuje klienta ve věci vraždy, kouzlí se zbraněmi tak, že soud, svědkové a výsledky šetření se dostanou do zmatku. Nepřejeme si, aby k něčemu takovému došlo v tomto případě.

Musím přiznat, že k překvapení obžaloby se ukázalo, že z jedné ze zbraní George Anclitase vskutku pochází střela vyňatá z těla Nadine Ellisové, která je evidována jako důkazní prostředek označený písmenem C-1.

Nehledě na fakt, že hlaveň od té doby doznala změn, jsme připraveni prokázat, že je to tatáž zbraň, jež byla předána Maurici Halsteadovi k balistické expertize. Že byla u pana Perryho Masona; tedy,

že ji Maurici Halsteadovi dal Paul Drake, detektiv, jehož pro tento případ Perry Mason zaměstnal.

Tím dostáváme tři zbraně, které jsou nebo budou do případu zapleteny. Navíc zbývají dvě, jež s případem nemají vůbec co dělat. Nyní navrhuji, aby soud zprostil George Anclitase povinnosti nadále se řízení účastnit a zároveň ho zbavil závazku vyvolaného návrhem obhajoby, aby přinesl tyto zbraně k soudu.

Máme zde tři revolvery. Navrhuji dohlédnout, aby byly uloženy zvlášť a popsány tak, aby nemohlo dojít k žádným zmatkům. Vskutku si nepřeji, aby se do případu zapletlo ještě víc zbraní. Uvádím toto nikoliv jako důkazní materiál, avšak proto, abych soud zpravil o situaci, a v souvislosti s žádostí, aby soud zprostil George Anclitase povinnosti být zde nadále přítomen. A aby nechal odstranit ty dvě zbraně, jež s případem nemají nic společného, ze soudní síně."

„Okamžik, prosím," vmísil se soudce Keyser. „Soud si přeje mít jasno v jedné věci. Tato zbraň, z níž byla vystřelena kulka C-1, má na mušce rýhu, kterou tam vyryl pilník na nehty?"

„Ano, Vaše Ctihodnosti," přiznal Hamilton Burger. „Přesto však prohlašuji, že to nemohla být zbraň, kterou dostal Ellis.

Domnívám se, že nemůže být pochybností o tom, že se svědek Anclitas stal obětí omylu, když prohlásil, že tato značka byla vyryta na mušku zbraně, kterou obdržel Helman Ellis. Můžeme to dokázat. Pan Ellis si přesně pamatuje okolnosti a já očekávám, že jeho prostřednictvím prokáži, jak se vše přesně udalo. Oznámil jsem, že odvolávám pana Ellise jako svědka žaloby, abych mohl na místo pro svědky předvolat Perryho Masona. Jelikož však pan Mason odmítl, aby byla celá svědecká výpověď Helmana Ellise vymazána, a protože je svědek v soudní síni — byl pouze dočasně odvolán, aby mohl vypovídat George Anclitas — s dovolením bych znovu tohoto svědka, pana Ellise, předvolal na místo pro svědky."

Soudce Keyser pohlédl významně na Perryho Masona a řekl: „Vzhledem k tomu, že toto je pouze předběžné projednávání a soud byl svolán k večernímu zasedání, aby se určité záležitosti vyjasnily, nemá soud v nejmenším v úmyslu dovolit kterékoliv ze stran, aby vyplýtvala čas na odbočování od předmětu jednání. Otázky a odpovědi se budou striktně držet pravidel dokazování. Nyní můžete, pane

Burgere, pokračovat. Pane Ellisi, vraťte se prosím na místo pro svědky.“

Hamilton Burger mrkl na hodinky, ohlédl se na návštěvníky, všiml si šiku reportérů od novin v první řadě, vítězoslavně se usmál a spustil: „Pane Ellisi, můžete si vybavit okolnosti, za nichž vám pan Anclitas revolver dal?“

„Naprosto přesně.“

„Mohl byste soudu vylíčit, za jakých okolností k tomu došlo?“

„Pan Anclitas a jeho společník Wilton Winslow Marcus uzavřeli kolem toho revolveru nějakou sázku. Přesně jsem nevěděl, o co se vsadili, ale viděl jsem, jak Slim Marcus — prosím soud o prominutí, chci říct Wilton Winslow Marcus — platí Georgi Anclitasovi padesát dolarů a pan Anclitas jak přitom drží v ruce zbraň. Obdivoval jsem ten revolver a prohodil jsem, že si chci něco takového opatřit k osobní ochraně. Tehdy Slim — tedy pan Marcus — sáhl pod pult. Vytáhl přesně stejnou zbraň a říkal něco jako ‚Máme zbraní víc než dost. Mohli bysme mu docela dobře jednu dát.‘ Tak mi George Anclitas daroval zbraň, kterou mi pan Marcus podal.

Nebyl to ovšem revolver, který nesl pan Anclitas v ruce, když se vrátil z toho holičství a salónu krásy, jak se svým partnerem uzavřel tu sázku.“

Hamilton Burger přikývl a usmál se na soudce. „Domnívám se, že tím se vše vysvětluje, Vaše Ctihodnosti,“ odtušil. „Nemám dalších otázek.“

„Přejete si křížový výslech?“ zeptal se soudce Keyser Perryho Masona.

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Mějte prosím na zřeteli, že podle okolností se soud vynasnaží, abyste mohl vést křížový výslech v rozumném rozsahu. Nestrpí ovšem jakékoliv kroky, abyste získal čas, nebo otázky kladené dejme tomu proto, aby mohlo být projednávání odloženo,“ řekl soudce Keyser. „Můžete přistoupit ke křížovému výslechu.“

„Jste zamilován do zde přítomné obviněné?“

„Ne, pane.“

„Byl jste do ní někdy zamilován?“

„Vznáším námitku, toto není náležitý křížový výslech,“ zasáhl Hamilton Burger.

„Zamítá se,“ oznámil soudce Keyser.

„Myslím, že v určité době jsem byl. Alespoň mne okouzlovala.“

„Je pravda, že vaše paní na toto vaše okouzlení přišla?“ chtěl vědět Mason.

„Námitka, křížový výslech je nenáležitý,“ vložil se Hamilton Burger.

„Jestliže soud dovolí,“ nedal se Mason, „vlastní svědek obžaloby prohlásil, že mezi obviněnou a Nadine Ellisovou došlo ke scéně. Mám plné právo se svědka na toto vyptávat.“

„Jestliže soud dovolí,“ oponoval Hamilton Burger, „o to nejde, vždyť jsme tento spor svědecky doložili, a jestliže si pan obhájce přál onoho svědka se na onen spor vyptávat, měl na to právo. Zde přítomný svědek však o ničem takovém nevypovídal a tudíž nejde o náležitý křížový výslech.“

„Až na to, že tak mohou vyjít najevo citové vazby svědka,“ podotkl soudce Keyser, znatelně na vážkách, jak se snažil být naprosto spravedlivý.

„Z toho, k čemu došlo v minulosti, nelze posuzovat citové vazby svědka,“ ohradil se Hamilton Burger. „Skutečnost, že svědkova manželka začala žárlit, nedokazuje jeho citovou vazbu. Podstatné je, jak svědek smýšlí v současné době. Jaký vztah má k obviněné nyní. Jak uvažuje. Jak vnímá. K čemu se přiklání. Co odmítá. Nebo zda se k ničemu nepřiklání ani nic neodmítá.“

„A já prohlašuji, jestliže soud dovolí,“ přetrhl mu řeč Mason, „že jediný správný způsob, jak se dobrat pravdy, je nevyptávat se svědka na jeho rozpoložení, ale dokázat vztahy, které mezi zúčastněnými osobami existovaly.“

„Domnívám se, že máte pravdu,“ potvrdil soudce Keyser, „avšak nedovolím, aby se nyní prostřednictvím křížového výslechu tohoto svědka probírala hádka mezi zesnulou a obviněnou.“

„Budu otázku formulovat jinak,“ řekl Mason a obrátil se ke svědkovi. „Ve chvíli, kdy se obviněná s vaší paní kvůli vám pohádaly a vás vaše žena nařkla z nevěry, byl jste u toho a nějak jste se hádky zúčastnil?“

„Tatáž námitka,“ oznámil Hamilton Burger.

„Otázka je přípustná,“ řekl soudce Keyser.

„Vznáším námitku, že otázka se týká skutečnosti, jež není obsažena ve svědecké výpovědi.“

„Ve svědecké výpovědi je,“ podotkl soudce Keyser. „Nikoliv sice ve výpovědi tohoto svědka, ale jiného vašeho svědka. Námitka se zamítá. Odpovězte na otázku.“

„Neúčastnil jsem se toho.“

„Viděl jste obviněnou devátého tohoto měsíce?“

„Ano, pane.“

„Ve Velké stodole, kde pracovala?“

„Ano.“

„Byl jste u toho, když byla v úterý devátého propuštěna?“

„Ne, pane.“

„Viděl jste ji téže noci, poté co byla propuštěna?“

„Viděl jsem ji předtím, než byla propuštěna.“

„O to nejde. Viděl jste ji potom?“

„Já… nepamatuju se.“

„Uvidíme, jestli bychom vám neosvěžili paměť,“ řekl Mason. „Obviněná odjela do motelu Moře a příboj v Costa Mesa. Šel jste tam?“

„Ano, to souhlasí, šel.“

„A setkal jste se tam s ní?“

„Jen letmo.“

„Kdy jste ji uviděl příště?“

„Nemůžu si vzpomenout. Myslím… Neřekl bych, že jsem ji pak ještě předtím, než ji zadrželi, viděl.“

„Nevzpomínáte si?“

„Nemohl bych to říct najisto, ne, pane.“

„Je to děvče, které se vám líbilo, a vy se nemůžete upamatovat, jestli jste je viděl nebo ne?“

„Samosebou, že jsem ji viděl, ale to bylo po tom, co ji zadrželi. Nemůžu si přesně vzpomenout. Viděl jsem ji mockrát, to je pak těžké rozpomenout se, co a jak.“

„Pamatujete se, že jste se viděli v motelu Moře a příboj?“

„Ano.“

„V úterý v noci devátého tohoto měsíce?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste se u ní při této příležitosti zdržel?“

„Tak deset patnáct minut.“

„Kam jste šel, když jste od obviněné tu noc odešel?“

„Namítám proti otázce, neboť je nedůležitá, nerozhodná a zcela pro věc nepodstatná. Toto není náležitý křížový výslech,“ vyjel Hamilton Burger. „Svědek přece není vyšetřován.“

„Mám právo si jeho paměť ověřit,“ odtušil Mason.

„Snažíte si ověřovat jeho paměť na záležitostech, které s případem nemají v nejmenším co dělat,“ odsekl Hamilton Burger. „Jestli začnete zkoumat, kam všude se svědek hnul od úterý devátého do okamžiku, kdy bylo nalezeno tělo jeho manželky, bude tady soud sedět kvůli vám celou noc a přešetřovat záležitosti, které nemají s případem vůbec co dělat.“

„Námitka se přijímá,“„řekl soudce Keyser.

„Pověděla vám vaše žena, jak ji její právní zástupce upozornil, že když oběť smrtelně postřelí dvě osoby, které jednají nezávisle na sobě, pouze ta osoba, jejíž střela měla skutečně za následek okamžitou smrt, je vinna vraždou?“ naléhal Mason.

„Námitka. Otázka je nedůležitá, nerozhodná a zcela pro věc nepodstatná a dožadující se svědectví z doslechu. Křížový výslech je nenáležitý,“ namítl urputně Hamilton Burger.

„Přijímá se,“ souhlasil soudce Keyser.

„Byl jste v úterý devátého v noci ve Velké stodole?“

„Ano.“

„Nuže,“ pokračoval Mason, „zeptám se vás tedy otevřeně. Nezmocnil jste se v té době jedné ze zbraní z Velké stodoly? Pamatujte, že jste pod přísahou.“

„Co chcete říct tím ‚zmocnil‘?“

„Ptám se vás, jestli jste se nedohodl se Sadií Bradfordovou, aby sebrala jednu ze zbraní a podstrčila vám ji.“

„Okamžik, prosím, Vaše Ctihodnosti,“ povykoval Hamilton Burger. „To už snad přestává všechno. Křížový výslech je nenáležitý. Je to —“

Vtom soudce Keyser, nakloněný kupředu s pohledem upřeným na svědka, řekl. „Otázka je, domnívám se, na místě. Soud požaduje na tuto otázku odpověď. Dohodl jste se s ní v tom smyslu či nikoliv, pane Ellisi?“

Svědek si znovu poposedl, navlhčil si špičkou jazyka rty a nakonec ze sebe vymáčkl. „Ano, je to tak.“

„A,“ zaútočil Mason, „nezabil jste touto zbraní svou ženu? Nezařídil jste se Sadií Bradfordovou, aby tu zbraň dala do zavazadla obviněné, zatímco obviněná byla v umývárně? Neřekla vám posléze obviněná, že se byla se mnou poradit? Neprohlédl jste ve středu ráno zbraň, kterou měla u sebe obviněná, a neshledal, že to není zbraň, již jste nastrčil? Neodstranil jste následovně potají zbraň, kterou měla ve středu obviněná u sebe, nešel jste na jachtu a nevystřelil z této zbraně další kulku do mrtvého těla své ženy? Nevrátil jste potom potají tuto zbraň do zavazadla obviněné? Neprovedl jste snad toto vše bez jejího vědomí ještě předtím, než nastoupila tělesná stráž, která měla obviněnou chránit? A neujišťoval jste ji snad po celou dobu o své nehynoucí lásce a oddanosti s tím, že zařídíte, abyste si ji mohl vzít, jak jen bude možno vyřídit nezbytné formality? A nedonutil jste ji přísahat, ať vše udrží v naprosté tajnosti?“

„Vaše Ctihodnosti, Vaše Ctihodnosti,“ ječel Hamilton Burger, „to je nehorázně absurdní! Nejfantastičtější a naprosto zcestná teorie, s níž vůbec kdy obhajoba přišla ve snaze zachránit si kůži! To je —“

„To je otázka,“ přerušil ho soudce Keyser tiše a nevzrušeně, „jejímž prostřednictvím se svědkův postoj k věci vskutku prokáže. Za daných okolností ji povoluji. Svědek na otázku odpoví.“

Bílý jako stěna Ellis prohlásil: „Neudělal jsem to.“

Najednou se z pozadí soudní síně ozval hluk. A téměř současně vzrušený hlas ženy, která kráčela odhodlaně kupředu: „Teď tomu všemu rozumím! Provedl to zrovna takhle! Využil mě! Chci se stát svědkem žaloby.“

Soudní zřízenec začal bušit kladívkem, aby zjednal klid. Jeden z úředníků vyskočil a vrhl se k ženě, ale soudce Keyser ho pohybem ruky zarazil. „Zjednejte klid,“ nařídil soudnímu zřízenci a obrátil se k ženě s otázkou: „Kdo jste?“

„Jsem Sadie Bradfordová, šatnářka,“ odpověděla. „Teprve nyní si přesně uvědomuji, co provedl. Udělal ze mne spoluviníka!“

Soudce Keyser pohlédl na Perryho Masona. Zmatený a nedůvěřivý výraz v jeho očích se pomalu a zdráhavě měnil v obdiv. „Soud navrhuje, aby se v této záležitosti pokračovalo zítra ráno v deset hodin dopoledne. Dále navrhuji, aby se pan okresní prokurátor vynasnažil nastalou situaci dát do pořádku, než se zítra sejde soud.“

„Trvám na tom, aby byl při dnešním předběžném projednávání předvolán jako svědek Perry Mason,“ povykoval Hamilton Burger.

Soudce Keyser se na něho usmál. „Myslím, pane okresní prokurátore, že když se na to podíváte střízlivě ještě jednou, budete rád, že jste pana Masona nepředvolal. Přelíčení je odročeno.“

Soudce Keyser povstal a opustil soudcovskou lavici.

Mason pořád ještě stál. Z výrazu jeho tváře se nedalo vyčíst, co si vlastně myslí.

Novináři, deroucí se brankou v mahagonovém hrazení, ho zasypali otázkami. Fotografové se činili.

„Nemám co dodat,“ řekl Mason. „Přednes si nechám na zítra dopoledne na desátou hodinu.“

Kapitola patnáctá

Přepadlý Hamilton Burger povstal. Snažil se ignorovat přeplněnou soudní síň a obrátil se k soudci Keyserovi.

„Jestliže soud dovolí," začal, „žaloba navrhuje zastavení řízení proti Ellen Robbové. Zároveň s tímto návrhem považuje obžaloba za poctivé informovat soud o Helmanu Ellisovi, který podepsal výpověď, v níž uvádí, že měl milostný vztah k Ellen Robbové. Přesto rovněž udržoval poměr se Sadií Bradfordovou, mladou ženou, která pracovala střídavě jako šatnářka a jako služba na dámských toaletách. Ellis je bezzásadový, prospěchářský člověk a o svou ženu neměl nadále zájem.

Je pravda, že George Anclitas dal Helmanu Ellisovi revolver. Tenhle revolver měli Ellisovi doma. Podle své výpovědi si Helman Ellis zajistil, aby se dostal k další zbrani, kterou měli ve Velké stodole pod pultem na obranu proti přepadení. V úterý večer Helman Ellis touto zbraní zastřelil svoji ženu, když spolu byli na palubě jachty *Lodivod*. Aby to vypadalo, že se jeho žena bránila útočníkovi, vpálil střelu do obložení blízko dveří kajuty. Nabitý a k výstřelu připravený revolver pak nechal u mrtvého těla své ženy, blízko její pravé ruky.

Potom se Helman Ellis vrátil do Velké stodoly a navštívil nejen obviněnou, ale i svou přítelkyni Sadii Bradfordovou. Přemluvil ji, aby propašovala revolver, jímž byla spáchána vražda, do věcí Ellen Robbové v naději, že tam zbraň zůstane, dokud ji policie neobjeví. Sadie Bradfordová o vraždě nic nevěděla. Ellis ji k manipulaci se zbraní přiměl tvrzením, že chce, aby Ellen Robbovou propustili a mohl s ní tak ukončit poměr.

Později mu jeho přítelkyně Sadie Bradfordová pověděla o hádce, která vyústila v propuštění Ellen Robbové. Také se dověděl, že si Ellen Robbová telefonicky rezervovala pokoj v motelu Moře a příboj a chce tam zůstat přes noc. Helman Ellis okamžitě odjel do motelu a počkal na Ellen. Pod maskou velké lásky a touhy pomoci jí se nejdříve přesvědčil, že zbraň byla do Elleniných zavazadel skutečně podstrčena. Nato ji umluvil, aby za žádných okolností nepřiznávala, že se ten večer v motelu setkali nebo že něco mezi nimi bylo.

Poté — podle výpovědi, kterou nyní odůvodněně a bez výhrad přijímáme — Helman Ellis opustil motel a odjel rovnou do jachtklubu. Odpoutal jachtu a nechal se nést odlivem tak daleko, až mohl nastartovat motory s jistotou, že v jachtklubu si zmizení člunu nepovšimnou. Potom zamířil k ostrovu Catalina a chytil ranní letadlo zpět na pobřeží.

Věděl totiž, že se Ellen Robbová chystá navštívit Perryho Masona, a proto si vše načasoval tak, aby se s ní setkal hned po jejím odchodu z Masonovy kanceláře. Šel s ní na zastávku, kde chtěla nastoupit na autobus do Costa Mesa, a přiměl ji, aby mu návštěvu v kanceláři u Perryho Masona do detailu popsala.

Když mu Ellen Robbová pověděla, že jí Mason řekl, ať si zbraň nechá u sebe, a že s tím nic neudělal, začal mít podezření. Navodil situaci, aby mu Ellen zbraň, kterou v té chvíli měla v kabelce, ukázala.

Nyní se dostáváme k zajímavé části výpovědi Helmana Ellise o skutečnosti, jež měla vyšetřovatele zavést na nepravou stopu. Zbraň, kterou dal Helmanu Ellisovi George Anclitas, nebyla ta s rýhou na mušce. Avšak zbraň, jíž byla spáchána vražda a která byla nastrčena do zavazadla Ellen Robbové, tuto rýhu na mušce měla. Ellis okamžitě začal Masona podezřívat, že ve snaze chránit svoji klientku zbraně zaměnil a dal jí úplně jinou zbraň. Když prozkoumával revolver, který mu ukázala Ellen Robbová, přesvědčil se, že je tomu vskutku tak, protože neměla na mušce tu rýhu.

Vysvětlil jí, jak by mohlo být nebezpečné, kdyby si s sebou do autobusu vzala zbraň, kterou tehdy měla v kabelce. Řekl, že by ji mohli za nošení nehlášené zbraně zadržet. Pan Mason že jí sice nepochybně dobře poradil a že by zbraň opravdu měla vrátit tam, kde ji našla; udělala by ale líp, kdyby nenosila tu zbraň u sebe v kabelce, protože nemá povolení. Nabídl se, že revolver vezme k sobě a přinese jí ho téhož dne později, aby ho mohla dát zpátky. A měl ji k tomu, aby za žádných okolností nikomu neříkala, jak v záležitosti figuroval nebo že se o věc zajímal.

Potom Ellen Robbové namluvil, že má ještě vyřizovat nějaké obchodní záležitosti. Nechal ji na zastávce autobusu, odjel znovu na letiště, kde si pronajal letadlo — má totiž pilotní zkoušky — a odletěl

na ostrov Catalina. Tady se opět odebral na jachtu, odemkl dveře kajuty, vystřelil z této druhé zbraně do mrtvého těla své ženy, zavřel kajutu a odplul s jachtou na druhou stranu ostrova. Tam ji přivázal ke vhodné skále, nasměroval ji na širé moře, nastavil autokormidlo, nastartoval motory, pak odvázal lano a nechal jachtu vyplout na moře. Nato se vrátil na místo, kde zanechal pronajaté letadlo, odletěl zpátky do Los Angeles a šel navštívit Perryho Masona. Utvrdil ho v tom, že Ellen Robbová je v nebezpečí, neboť se na ni Nadine Ellisová chystá — předpokládal, že Mason s velkou pravděpodobností najme tělesnou stráž, aby jeho klientku chránila.

Potom Ellis podle své výpovědi odjel do motelu Moře a příboj. Dostal se tam zadním vjezdem, z ulice, kde si ho nikdo nemohl všimnout. Ellen Robbové dal najevo, jaká to od něho byla velká laskavost, že jí zbraň přinesl. Nesmí se ale nikdy zmínit, že s tou věcí měl co společného. Přísahal, jak neskonale a oddaně ji miluje, a slíbil, že se vezmou, jakmile bude moci zařídit, aby jeho žena přistoupila na rozvod.

Jak plyne z Ellisovy výpovědi, o níž netřeba pochybovat, o zakázaném pásmu pro malé čluny u ostrova Catalina nevěděl. Myslel si, že se jachta bude plavit oceánem, dokud se palivové nádrže nevyprázdní. Pak se pravděpodobně při nějaké bouři převrhne a půjde ke dnu. Věděl, že člun se těžko hodí pro plavbu na širém moři. Nicméně, kdyby to snad nevyšlo a člun někdo objevil, v těle jeho ženy se najde střela vypálená ze zbraně, kterou vlastnila Ellen Robbová. Byl přesvědčen, že si tím, jak zločin naaranžoval, poskytl perfektní alibi.

Toto tedy, jestliže soud dovolí, je podstatná část výpovědi Helmana Ellise. Jako soudní úředník považuji za svou povinnost seznámit soud s touto výpovědí právě nyní v souvislosti s návrhem na zastavení řízení proti Ellen Robbové. Mám za to, že se stala nevinnou obětí, a přeji si učinit toto prohlášení, aby fakta mohla být zveřejněna.“

Soudce Keyser zamyšleně sledoval Hamiltona Burgera. Pak sklouzl pohledem na Perryho Masona. „Soud dosud nerozumí tomu, jak se mohlo stát, že zbraň, která byla původně dána do zavazadla obviněné, se vrátila do majetku George Anclitase.“

Hamilton Burger začal unaveně vysvětlovat: „Podle všeho tam tu zbraň našla na podlaze Sadie Bradfordová, když měla službu na dámských toaletách a přitom si na chvilku stoupla mezi dveře, aby si popovídala s Helmanem Ellisem. Tu zbraň tam prý musel dát Helman Ellis; když potom otevírala dveře na toalety, odrazila ji zřejmě pod jedno z umyvadel. Ví, že když vykročila ke dveřím, zbraň tam nebyla. V té době byly toalety prázdné. Když pak domluvila s panem Ellisem a vrátila se, zbraň ležela pod umyvadlem. Sebrala ji tedy a vrátila na určené místo pod pultem s pocitem, že jedná podle přání Helmana Ellise.

Udivující je jedno: zatímco k vraždě se Helman Ellis přiznává, trvá stále na tom, že s navrácením zbraně do umývárny nemá nic společného. Toalety se větrají pomocí ventilátorů, nejsou tam okna, ani tam nevedou žádné dveře vyjma těch, v nichž stála svědkyně, Sadie Bradfordová. Přiznávám, že mi za daných okolností připadá nepochopitelné, z jakého důvodu Helman Ellis vytrvale popírá, že zbraň vrátil. A na mou duši,“ vybuchl Hamilton Burger, „nevidím, proč by v tom měl lhát, ledaže by se pokoušel zaplést do věci Perryho Masona, právního zástupce obhajoby.

Nyní vše vyhlíží tak, že Perry Mason jednal sice neobvykle, nikoli však nezákonně. Neboť když ho upozornili, že do kufru obviněné byla nastrčena zbraň, nechal z této zbraně vystřelit zkušební střely a dal je k prozkoumání expertovi pro balistiku. V této věci postupoval se vší pravděpodobností správně.“

„Stále nevidím, jak by se mohla Crowderova zbraň dostat do kabelky Ellen Robbové, pokud by ji tam nedal její právní zástupce.“

„Směl bych k tomu říci své, Vaše Ctihodnosti?“ zeptal se Mason.

„Ovšemže, pane Masone.“

„Když má klientka za mnou přišla a uvedla, že jí někdo podstrčil do kufru revolver, chtěl jsem mít pochopitelně možnost tuto zbraň prozkoumat,“ začal Mason. „Podle mého jsem měl na něco takového plné právo. Především vzhledem k tomu, že v té době nic nenasvědčovalo, že byl spáchán nějaký zločin. Nahradil jsem ji zbraní ze své kanceláře takovým způsobem, aby klientka o záměně zbraní nevěděla.

Mám za to, že právní zástupce, který je přesvědčen, že se někdo pokusil zaplést do něčeho jeho klienta tím, že dal do jeho věcí zcizený majetek, tedy nějaký předmět, je oprávněn podniknout takové kroky, aby do případu viděl. Domnívám se, že při jakékoliv prohlídce věcí klienta za tím účelem, aby byl zmíněný předmět objeven, nemusí být nalezený předmět nutně předmětem, který byl do osobních věcí klienta záměrně nastražen.“

„Potud je vše v pořádku,“ řekl soudce Keyser. „Soud je nakloněn v této věci s vámi souhlasit, jakkoliv se jedná o vskutku neobvyklý postup. Správně se měla o všem uvědomit policie.“

„Otázkou zůstává, zda by to bylo k něčemu dobré, a záleží na okolnostech,“ poznamenal Mason.

„Avšak pokud jde o ostatní,“ řekl soudce Keyser, „o celou tuhle manipulaci se zbraněmi a fakt, že vražda byla spáchána patrně zbraní, která byla nastrčena do zavazadel vaší klientky, jak, pane Masone, vysvětlíte následující události?“

„Nemyslím, že bych je musel vysvětlovat já“ odtušil Mason. „Podařilo se mi zprostit moji klientku obvinění, odhalil jsem vraha. I když jsem sáhl k neobvyklým metodám, byly alespoň účinné.“

Soudce Keyser se usmíval.

Hamilton Burger, brunátný v obličeji, spustil: „Celou situaci bych nahlížel zcela jinak, kdyby se ukázala jakákoliv souvislost mezi Perry Masonem a navrácením toho revolveru na toalety ve Velké stodole. O tom, k čemu došlo, vím jak vidno pouze od vraha, který se přiznal, a od jeho spoluvinice. Ať už je pravda jakákoliv, ze situace, jak ji ozřejmila Sadie Bradfordová, nyní svědek žaloby, plyne, že by nebylo možné, aby Perry Mason umístil zbraň tam, kde byla nalezena. Mám za to, že Helman Ellis chová vůči Perry Masonovi hlubokou nenávist proto, jak mu zasáhl do dobře naplánované vraždy jeho ženy. Nějakým způsobem si Ellis zajistil, aby se k té zbrani dostal a vrátil ji na dámské toalety v naději, že do věci pana Masona zaplete.

Je více než zřejmé, že pan Mason, který jednal nanejvýš neobvykle, pokud ne přímo protiprávně, nezradí důvěru své klientky. Moji vlastní svědkové tvrdí, že pan Ellis musel u sebe tu zbraň mít a vrátit ji do umývárny. Jediným svědkem proti Perry Masonovi je nyní vrah, který se sám usvědčil a který chová vůči panu obhájci

mstivou nenávist. Protože je zjevné, že klientka pana obhájce je nevinná, jsem přesvědčen, že ať už došlo k čemukoliv, nelze proti Perry Masonovi podle zákona postupovat. Kromě toho, kdybych tak učinil, zpochybnil bych integritu jednoho ze svědků žaloby a oslabil řízení proti Helmami Ellisovi, jenž právě svou výpověď odvolal a trvá na tom, že byla vynucena násilím a sliby.“

Perry Mason poznamenal: „Jestliže je pan žalobce přesvědčen, že není možné, abych tu zbraň vrátil já, rozhodně mu nebudu odporovat.“

Soudce Keyser se na delší dobu důkladně zamyslel, nakonec zavrtěl hlavou. „V této situaci,“ řekl, „se soud už vůbec nevyznává. Nicméně je nyní zcela jasné, že vzhledem k událostem, tak jak je zde předestřel pan žalobce, vše, co pan obhájce učinil, aby chránil svoji klientku, jež se ničím neprovinila, vyústilo nejen v osvobození nevinné osoby, ale ve vypátrání a zadržení viníka.

Za těchto okolností soudu zřejmě nezbývá, než zastavit řízení proti Ellen Robbové, propustit ji z vazby a učinit přestávku.“

Soudce Keyser povstal v soudcovské lavici a vykročil ke své úřadovně. Po pár krocích se zastavil, zamyšleně pohlédl na Perryho Masona, znovu zavrtěl hlavou a pak spěchal dále.

Hamilton Burger, v kruhu reportéru chtivých vymámit z něho podrobnosti Ellisovy výpovědi, neměl možnost prohodit s Masonem ani slovo. Perry Mason mrkl na Dellu, využil vřavy a spěchal ze soudní síně.

„Jak jste na to pro všecko na světě přišel?“ zeptala se Della Streetová, když spolu sjížděli výtahem.

„Protože se to mohlo seběhnout jenom jedním způsobem,“ odpověděl Mason. „Od okamžiku, kdy Ellen Robbová ode mne tu zbraň dostala, neměla čas najít jachtu, vystřelit na Nadine Ellisovou a vrátit se do motelu Moře a příboj. Nezapomínejte, že Drake přešetřil každé její hnutí od autobusového nádraží k motelu.

Mohlo se to udát jedině tak, že se člun s tělem Nadine Ellisové dostal na moře na dvakrát. Nejdříve při noční jízdě do nějaké odlehlé zátoky ostrova Catalina; potom napodruhé byl nasměrován na moře a ponechán ať si pluje, dokud palivo postačí. Přišel jsem na to, že jachta mohla vykonat tuto cestu na dvě etapy jedině tak, že nejdříve kot-

vila u Cataliny. Je zcela evidentní, že se Ellen Robbová nemohla dostat na Catalinu přinejmenším při dvou naprosto různých příležitostech.

Kromě toho, když jsem všecko promyslel, uvědomil jsem si, že zbraň, kterou nalezli v kajutě u Nadine Ellisové, tam musela být dána až po tom, co Nadine Ellisovou zabili. Z této zbraně bylo jednou vystřeleno a ležela natažená a zajištěná na podlaze kajuty u její ruky.

Jestliže chce někdo střílet z opakovací zbraně, na první výstřel natáhne zbraň ručně a pouhým stisknutím kohoutku uvede opakovací mechanismus do chodu. Když chce člověk vystřelit několikrát rychle za sebou, nebude zbraň po každém výstřelu zajišťovat. Za takových, okolností bylo podivné, že zbraň byla po prvním výstřelu zajištěná. Tehdy jsem začal mít podezření, že revolver je chyták, a jestli ano, střela v obložení kajuty nás měla svést na falešnou stopu.

Pak už to bylo jednoduché, když mi došlo, že střela z Anclitasovy zbraně musela být vypálena jako první. Znamenalo to, že když jsem Ellen Robbové dával tu zbraň, musela být paní Ellisová už po smrti. Pak také jachta musela zamířit k ostrovu Catalina před tím, než za mnou Ellen Robbová přišla. Tudíž Helman Ellis musel o celém tom středečním rozhovoru se svojí ženou lhát. A to ještě z jednoho důvodu. Ellisovi měli pouze jeden vůz a svědectví, že Helman Ellis přijel do Ellenina motelu v úterý v noci, vylučovalo, aby jím paní Ellisová odjela v úterý večer do Phoenixu. Když jsem jednou na to začal jít z téhle strany, věděl jsem, jak se to muselo udát.“

„Jak jste ale přišel na to, že kulka z Anclitasovy zbraně byla vystřelena jako první?“

„Protože jsem v její hlavni udělal rýhu, dříve než jsem ji dal z ruky A na střele z těla paní Ellisové se neobjevily žádné takové škrábance které by tam jinak musely být, kdyby z ní bylo vystřeleno poté, co jsem hlaveň označil.

„No, tentokrát vás ale pěkně tiskli ke zdi. Jestlipak vás to naučí, abyste příště pokud jde o vaše klienty neriskoval?“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Pouze mi to dalo lekci v umění soustředit se,“ odtušil. „V životě mi to nemuselo myslet tak rychle a usilovné jako od včerejšího odpoledního odročení soudu do

momentu, než jsem na Helmana Ellise vychrlil rozhodující otázku při včerejším křížovém výslechu.

Když jsem vycházel ze soudní síně, cítil jsem se jako bych vypadl z mlátičky.

Della Streetová k němu vzhlédla s obdivem v očích. „A přesto jste po celou tu dobu nepřestal držet svoji klientku nad vodou, i když jste měl téměř jistotu, že vám lže.“

Mason dlouze vydechl. „Kdybych snad, Dello, někdy polevil ve svých závazcích vůči klientovi, udělejte mi laskavost. Pěkně zavřete kancelář, sežeňte nějaký preparát a vymažte na dveřích Přijímací kanceláře slova PRÁVNÍ ZÁSTUPCE.“

Erle Stanley Gardner

Případ krásné zpěvačky

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
THE CASE OF THE SINGING SKIRT
PŘELOŽILA MARIE BRABENCOVÁ.
ILUSTROVAL VOJTĚCH CINYBULK.
GRAFICKY UPRAVIL VÁCLAV KUČERA.
VYDALO NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD
V PRAZE ROKU 1983
JAKO SVOU 638. PUBLIKACI.
VYDÁNÍ PRVNÍ. NÁKLAD 60 000 VÝTISKŮ.
157 STRAN. AA 12,13 (TEXT 11,43, ILUSTRACE 0,70).
VA 12,32.
ODPOVĚDNÁREDAKTORKA
IVA DAŇKOVÁ.
TECHNICKÝ REDAKTOR
ZDENĚK STEJSKAL.
PÍSMEM GARMOND TEMPO RA
VYTISKL MÍR, n. p., NOVINÁŘSKÉ ZÁVODY,
OPLETALOVA 3, PRAHA 1
CENA BROŽOVANÉHO VÝTISKU 25,- Kčs,
NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD
PRAHA 2, KARLOVO NÁMĚSTÍ 5.
33-638-83 13/34 605/826 25,- Kčs.